Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 14 Kasım 1992 Sayı: 20

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Yeni kayıplara izin vermeyeceğiz

12.11.1992-Başbakanlık önü.

- Kayıp aileleri halka ve devrimcilere karşı en aşağılık suçları işleyenlerin yakalarına yapıştıklarında suçlarının altında ezildiler. Demirel "Kayıplar cebimde değil ki" demek zorunda kaldı. Kayıpları Demirel'in cebinde aramıyoruz. Kayıplar Demirel hükümetinin sorumluluğundaki işkence merkezi Gayrettepe'dedir.
- İşkencecilerin, katillerin peşlerine düşüldüğünde nasıl telaşa kapıldıkları, ne kadar aciz oldukları bir kez daha görüldü. Yanlarına geldiklerinde aileleri kapıdan kovanlar şimdi ayakta karşılayıp, dosyalarla önlerine gitmek zorunda kaldılar. Bu halkın mücadelesinin gücüdür.
- İşkenceci katillerin eline düşen hiç kimsenin can güvenliği yoktur. Şimdi Semih Genç, Mustafa Atalay, Celal Meral, Ziya Ulusoy, Mehmet Üstündüğ, Remziye Beltekin ve Fatma Kuraner bu cellatların elinde. Faşizmin eline düşmüş insanlarımıza, evlatlarımıza sahip çıkmalıyız. Onların kaybedilmesine izin vermemeliyiz. Nasıl Ankara'yı ayağa kaldırdık ve kayıpları kabul ettirdiysek şimdi de bu insanlarımız için ayağa kaldırmalıyız.
- Halkın evlatlarını kaybedenler, katledenler, unutmayın! Gözümüz hep üzerinizde olacak.

Kayıpların sorumlularını istiyoruz

İşte tanıklar! Açıklıyoruz!

"Bu iç siyasi, korkuyorum. Can güvenliğim olmadığından fotoğrafımın yayınlanmasını istemiyorum."

ABDULLAH GÜNDOĞDU

"Çay bahçesinde oturuyordu. Polisler onu buradan çıkarken aldılar."

ŞENGÜL MERT

"Tuğrul Özbek'le yaptığım telefon görüşmesini polis kaydetti."

ZEYNEP GÜNGÖRMEZ

"Emniyette Tuğrul Özbek'in resmini gösterip, tanıyıptanımadığımı sordular."

Tuğrul Özbek bu çay bahçesindeydi. Çıktıktan sonra işte burada gözaltına alındı.

ALİ TEKİN

"Polisler hücrelerde Tuğrul Özbek'i arıyordu."

Gayrettepe'ye götürüldü.

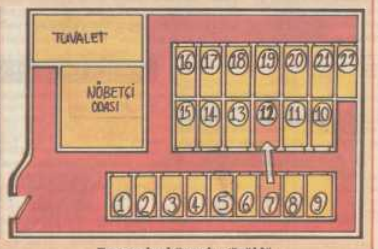

En son bu hücrede görüldü

ASLI GÜNEŞ

"Tuğrul Özbek'i hücreden çıkarılırken gördüm."

MERHABA

Şimdiye kadar alışılagelmiş gibi gazetemizin 19. sayısı da toplatıldı. Toplatma kararına gerekçe olarak Devrimci Sol'un eylemlerini sıraladığı "silahlı güçlerimiz halkın adaletinin güvencesidir" başlıklı yazı gösterildi.

Bu ülkede hemen her şey o dillerinden düşürmedikleri "hukuk ve demokrasi" sınırları içinde cereyan ediyor.

*Bursa temsilcimiz Gülcan Butak'ın 8 Kasım günü Başak Caddesi üzerinde yürürken siyasi polisçe zorla arabaya bindirilerek kaçırıldı. Gözleri bağlandıktan sonra "seni gördüğümüz her yerde, her karşımıza çıktığında gözaltına alacağız" denilerek gazetemizin temsilciliğini bırakıp Bursa'yı terk etmesi için tehdit edildi. Yine Konya büromuzun açılışından kısa bir süre sonra tutuklanan temsilcimiz Rabbena Haznedar cezaevinden çıkalı daha birkaç ay olmadan yeniden tutuklandı. Konya polisi komplo düzenlemek konusundaki hünerini bir kez daha gösterdi. Ve polis devleti ülkemizde temsilcimiz "polise mukavemet'ten 7 **okurumuzla** cezaevine gönderildi. Gazetemiz baskıya girdiği sırada da Samsun temsilcimiz birlikte Pervin Tuğan ve yanında bulunan Şengül isimli bir kişi gözaltına alındı. Büromuz polis tarafından basıldı.*

Onların sınırları sınırsız bir devlet terörünü ifade ediyor. Hukuk dedikçe demokratikleşme, reform dedikçe anlayın ki sınırsız vuruyorlar, sınırsız katlediyorlar.

Kapısına dayanıp hesap soran kayıp ailelerine "çocuklarınız cebimde mi ki çıkarayım" derken sistemin son vuruşunu Demirel yapıyor. Elbette biliyoruz. Kayıplar Demirel'in cebinde değil, Gayrette'nin 12 No'lu hücresinde, Tuğrul Özbek'i Gayrettepe Terörle Mücadele Şubesi'nin hücreleri de adren tanık olanınız var. Şimdi iktidar köşeye sıkışmıştır. Daha önce kapılarına gidip oğullarını, kızlarını sorduklarında kapılarından tekme-tokat dövülüp, kovulanların ayaklarına şimdi onlar geliyor.

Adana'da Mücadele halkın arasında...

Kayıplar için uluslararası kamuoyunda da tepkiler geliyor. Af Örgütü acil eylem kararı alarak Başbakan Demirel'e, İçişleri Bakanı Sezgin'e, İstanbul Emniyet Müdürü Menzir'e "Tuğrul Özbek Nerede?" diye soruyor. 78 yaşındaki bir ananın içinde bulunduğu aileler ölümü göze alarak 12 gündür açlığa direniyor. Ve bu ülkenin mangalda kül bırakmayan aydınları yazarları, sanatçıları, gazetecileri artık sessizliğin bekçiliğini yapmamalıdır.

Halk böyle evlatlarına sahip çıktıkça ne devrimcileri yenebilirler ne de halkı teslim alabilirler. Onlara sahip çıkıyoruz. Ve bu görevi onurla yerine getiriyoruz.

Bu sayımızda orta sayfalarımızı özel savaşa ve kontrgerillaya ayırdık. "Kirli savaş" sürüyor. Kirli savaşın kurmaylığını kontrgerilla yapıyor. Bir yandan köyler, kasabalar topa tutulurken, kontrgerilla cinayetleri sürüp giderken, diğer yandan amansız bir propaganda savaşıyla iktidar boğazına kadar batttığı bu kirli savaştan haklı çıkmaya çalışıyor.

Yine Devrimci Sol Dergisi'nin 6. sayısında yer alan "Devrimci Geleneklerimiz Unutulmamalıdır" başlıklı yazıyı yayınlıyoruz. Bu yazının dersler çıkarmaya ve Türkiye solunun belleğini tazelemesine yardımcı olacağına inanıyoruz. Diğer sayfalarımızda işçi-memur ile gençlik haberleri ve yorumlarını bulacaksınız.

Dostlukla

OKURDAN

"Ben Murat Can. Almanya'da oturuyorum. İşçiyim. 22 yaşındayım. Mücadele gazetesini yeni alıp okudum ve de gerçekleri öğrenince yanlış yolda olduğumu öğrendim. Bu zamana kadar hep devletin gazetelerini okuyup yalanlarını gerçek zannederek, bazen de devletin kuruluşlarına yardım ediyordum. Şu an ise böyle bir mücadeleye sadece yardım değil, kendimi adıyorum. Bu yazı da sadece beni değil, burada bulunan bütün halkın anlatımlarını dinleyerek yazdım."

Merhabalar... Almanya'dan Türkiye'deki Mücadele'ye... Doğruyu söyleyen, gerçekleri yazıp, devletin her yalanını yüzüne vuran Mücadele'ye merhabalar..

Devletin her gün yüklü haberlerini dinliyoruz. Hele hele de Türkiye'deki yapılan sokak infazlarına, gözaltı kayıplarına, doğudaki yapılan operasyonlarına, nice yerlerin bombalanıp tahrip edilmesi, fakir ve mağdur durumdaki insanların evlerinin yıkılmasına, her gördüğü masum insana rastgele PKK teröristi deyip kurşuna dizilmesine, yakaladığı insanları karakollarda işkence yapılmasına, ben fakirim işsizim diyene sen teröristsin diyerek dayak atılmasına, bu yaptıklarını TV'de ve gazetelerde başarı ve zafer kazanıyoruz deyip övünmesi gerçekten de çok utanç verici bir şeydir. Almanya'da TV ve gazeteleri takip eden camideki insanlar dahi Türkiye'deki olayları lanetliyorlar. Buradaki insanlar şöyle diyorlar: "Bu devlet ne yapıyor? Kendi insanına, hatta kendi evlatlarımıza silah çekiyorlar. Nasıl zafer kazanıyorlar? Kime karşı zafer kazanıyorlar? Öldürdükleri insanlar kim? Sayın iktidarın vaatlerine göre Almanya'dan gümrüklere gelerek oy kullandık. Türkiye'ye izine gidenler arasında söyleniyor. Köylerde, kasabalarda tanklar geziyor, yeni karakollar inşa ediliyor. Ben zannettim ki Türkiye bir yabancı devlete savaşa girmiş. Tankların üzerine Türk bayrakları asmışlar, sen zaten Türkiye'desin bayrakları kime karşı asıyorsun? TV'deki yardım reklamları başlatmışlar. Kendi insanımızı öldürmek için mi yardım topluyorsunuz? Hani verdiğimiz vaatler... Neler yapıyorsunuz? Oy zamanı geldiğinde cennet yapacak oluyorlar Türkiye'yi, şu an ise cehenneme çevirmişler ülkeyi. Yazık orada genç, yaşlı, kız, çoluk, çocuk demeden katledilen insanlara... Bunu yapan devlettir."

Sahibi: Hazırlık Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kalaycıoğlu İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17
Fax: 516 24 14
Baskı: Seriler Matbaacılık
Fiyatı: 7.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF,
Hollanda: 3 FL, İngiltere & İ
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM, 1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Akasya Şubesi 1000 30420 051718

BÜROLARIMIZ

Adana: İstiklal Cad. 7. Sk. Ratlay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 91 97 35
Ankara: Mamuracı Sk. Kitmat Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 95
Bursa: Hurdar Mah. Kozahanlı Sk. Anber İşhanı No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Gökçli Pasaj No: 3/130 Tel-Fax: 165 89
Elazığ: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Ekincerler İşhanı No: 100 Kat: 2 Tel: 14 524
Eskişehir: Osmal Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 440. Sk. Beyoğlu İşhanı No: 6/7 Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 33 Tel: 175 35
Kocaeli: İstiklal Cad. Halıcı Şerif Sk. Demirtaş İşhanı Kat: 3 Tel: 23 75 35
Konya: Kilikyalı Mah. Atatürk Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 351 Tel: 10 30 7"
Malatya: Pak Kazancı İşhanı Kat: 4 No: 131/132 Tel: 21 78 63 Fax: 18 901
Samsun: Kale Mah. Alpaslan Geçidi Çeşmi İşhanı No: 13 Kat: 3 Tel: 33 39 81
Sivas: Sulurhan Mah. Belediye Sk. Seeyort Sitesi No: 308 Tel: 22 20 22
Tokat: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolaoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel: 26 10 70
Tunceli: Mağlıtay Mah. Okullar Cad. Boztaş Sk. Dayı Yağmur İşhanı No: 11 Tel: 51 80
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 3 Tel: 260 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 51 088
Atina: Agonas Veranzerou No. 5 Kamiagos Square-Athen
Frankfurt: Kaiserler str. 1a 6000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 09 93
London: 32 Park View Estate Collton Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/02 34 139
Paris: 38 Rue D'Alsace/Ile 75010 Paris/France7 Tel: 00 33/1/47 70 03 90
Zürih: Cassarter Str. 34 8005 Zurich

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Savaş gerçeği ve görevlerimiz 3
  "Kayıp" evlatlarını peşine düşen anaların mücadelesi öğretiyor
- "Kayıpların sorumlularını istiyoruz 4-6
  Her tepkisizlik bir başka devrimcinin hayatıdır. Faşizmin eline düşmiş insanlara, evlatlarımıza, arkadaşlarımıza sahip çıkalım.
- Devrimci geleneklerimiz unutulmamalıdır 7
  Devrimci bir kültür, devrimci bir yaşam biçimi oluşturulmadan mücadele yükseltilemez..
- Türk-Kürt düşmanlığına karşı devrimci politika 8-10
  Oligarşinin katliam ve provokasyon politikası halkların kardeşliğini engelleyemeyecek. Kontrgerilla eliyle yürütülen Kürt düşmanlığı sonuçsuz kalacaktır.
- Yükselen faizler ekonominin çalımını bozdu 11
  Çarpık ve bağımlı ekonominin düştüğü çıkmazda hiç şansı yok.
- Kontrgerilla ve özel savaş 12-14
  Oligarşinin halka karşı açtığı topyekun savaşta kurmaylığı kontrgerilla yapıyor
- Yeni süreçte DLMK'lar 15
  Gelecek onların...

Politikamız sınıfsal temelde olmalıdır 16-17
Halklar arasında düşmanlığı körükleyenlerin karşısına sınıf bilincine dayalı mücadeleyi yükselterek çıkmalıyız

- Haber/Yorum 18- 20
- Patronunuz nihayet seçildi 21
  Yeni efendileri Clinton da "yakınları" oluyor...

Kültür/Sanat 22
Bir kitap: Damgacından Notlar "işçi ölür iş sürer"

- Emperyalizm çaresizdir 23
  Kapitalizmin yarattığı şokun ardından, sosyalizm yeniden canlanıyor.

DÜZELTME

19. sayımızda, gözaltında kaybedilen Tuğrul Özbek'in gözaltına alındığı tarih 9.10.1992 olarak çıkmıştır. Bunu 10.10.1992 olarak düzeltir, özür dileriz.

Savaş gerçeği ve görevlerimiz

"Perşembenin Delileri", Arjantin'de kayıp analarına bu ad veriliyor, bütün dünya onları böyle tanıyor. Arjantin cuntası "Sam amca"nın inayetiyle iktidara geldiğinde, yüzlerinde siyah kar maskeleriyle çalışan Arjantin ölüm mangaları geceyarıları baskın düzenledikleri evlerden, gündüzleri kafelerden yahut sokak ortasında binlerce genci gözaltına aldılar. Arjantinliler, gözaltına alınan bu insanları, perde aralarından gizlice, seslerini çıkarmadan, bir idam mahkumunun idama gidişini seyreder gibi izlediler. Ölüm mangalarının polis otolarıyla bilinmeyen bir yere doğru yolculuğa çıkarılan bu insanlar,, barsakları insan cesetleriyle dolu canavarın dişleri arasında katledildiler, cesetleri deniz kuvvetlerine ait helikopterlerle okyanusa boşaltıldı. Binlerce insan bu şekilde "kaybedildi". Kayıp anaları ilk perşembe, çocuklarının akıbetini sormak için başkanlık sarayının önündeki Plaza Del Mayo alanında toplandıklarında" cuma şefi Videla köpeklerine saldır komutu verdi. Plaza Del Ma yo anaları, Buenos Aires caddelerinde polis üniformalı bu köpeklerce saçlarından sürüklenerek dağıtıldılar, ikinci perşembe kayıp anaları yine oradaydılar. Başkanlık sarayının en büyük soytarısı Videla ikinci kez saldır komutu vermeye cesaret edemedi. "Perşembenin Delileri" her perşembe Plaza Del Mayo alanındaydılar. Anaların ellerindeki oğullarının, kızlarının fotoğrafları dünyanın en keskin çığlığıydı. "Nerede?" diye soruyorlardı. Gözaltına alınanları sessizce izleyen Arjantinliler başlangıçta cesaretsiz, fakat giderek yükselen bir homurtuyla katıldılar bu soruya; bütün dünya aynı soruyu soruyordu artık. "Neredeler?" Bu aynı zamanda Arjantin cuntası için sonun başlangıcıydı.

Bugün aynı çığlık Ankara'nın Başbakanlık Konutu önünde yükseliyor. Yusuf Erişti, ardından Hüseyin Toraman ve son on ay içinde kaybedilen beş kişiyle beraber toplam yedi kayıp devrimciyi anıyorlar. Yeni kayıp haberleri geliyor. Semih Genç, Mustafa Atalay, Celal Meral, Ziya Ulusoy, Mehmet Üstündağ'dan da haber yok. Arjantin Başkanlık Sarayı'nın soytarılarının sayısı Türkiye'de de az değil. Gözaltında kaybolan bu insanların anaları, çocukları akıbetini sorduğunda, karakolların, emniyet binalarının, bütün o işkenceci polislerin en tepesindeki Başbakan "Cebimden mi çıkarayım" diyebiliyor. Biliyoruz ki, eline cebine attığında, cebinden kana bulanmış dolarlardan başka bir şey çıkmayacak. Pervasızlar; pek çok şeyi saklama gizleme gereği duymuyorlar. Kontrgerilla, basınından üniversitesine, diğer kurumlarına, aydınlarına kadar birçok kesimi "anarşi-terör belası" defetmek için, Türkçesiyle devrimci ve ulusal mücadeleyi yoketmek için insan haklarını, demokrasiyi, kısmi de olsa var olan özgürlükleri rafa kaldırma konusunda ikna etmiş durumda. Burjuva basın, sürdürülen terörün en yakın destekçisi. Yarattıkları terör mekanizması öylesine büyüdü ki, giderek kendilerini de vurur oldu. Devletin polisinden sorumlu içişleri Bakanı'nın danışmanı, Ankara'nın herhangi bir karakolunda polislerce dövülebiliyor, yerlerde sürüklenebiliyor. Orta yerde böyle trajikomik görüntüler varken, devletin içişleri Bakanı Avrupa basınına verdiği demeçte, "Türkiye'de işkence yoktur" diyebilecek denli ikiyüzlü ve şaşkındır.

Böyle koşullarda bir avuç kayıp anası, tutuklu yakını, duyarlı insan "Kayıpların peşini bırakmayacağız" şiarıyla öne atılıyorlar, açlık grevlerine yatıyorlar, Ankara'da devletin yetkililerinin yakasına yapışıyorlar. Devlet onların sorularına cevap bulmak zorundadır ve o nedenle bunun sıkıntılarını yaşıyor. Şube kapılarından geri çevrilen analara, Terörle Mücadele Dairesi sorumluları koltuklarının altında dosyalarla hesap vermeye geliyorlar. Anaların cevabı ise, "Oğullarımızın katilleriyle görüşecek bir şeyimiz yok. Başbakandan cevap bekliyoruz." oluyor.

Yalnız değiller, yaptıkları hiçbir şey orta yerde yitip gitmiyor. Kamuoyunun dikkatlerini kayıplara çeken onlar oldu. Türkiye'den ve Türkiye dışından pek çok yerden insanlar açlık grevleri, gösteriler, destek mesajları ile onların yanında olduklarını açıklıyor, ortaya koyuyorlar. Kayıp analarının herkese öğreteceği bir şeyler var. 78 yaşında, bütün ısrarlara rağmen açlık grevini sürdürmekte kararlı Kudi ananın hepimize öğreteceği şeyler var. Sessiz kalmak, olanları kanıksamak, "savaş bu, ne yapalım" demek, sıradan biri gibi davranmak, seyirci olmak faşizmin işini kolaylaştırmak, onun dayattıklarını kabul etmek demektir.

Reflekslerimiz olmalıdır. 16-17 Nisan sonrası buna örnektir. Katliamın ardından oligarşiye küçük çaplı bir iç savaş yaşatan, onları sokakta bile dolaşamaz hale getirenler, illa bir yerlerden bir şeyler gelmesini beklemediler. Devrimciler her yerde muhalefetin en solunda olmak zorundadırlar. Muhalefetin en solunda yer alanlar, aynı zamanda toplumun en duyarlı kesimleridir. Bu nedenle en hızlı, en etkili, yerine oturan tepkilerimizin ortaya konması için 16-17 Nisan'ları

İşte 78 yaşındaki Kudi ana!..

yaşamamız gerekmez. Bütün toplumsal gelişmelere karşı tutumumuz esasta böyle olmak zorundadır. "Her şeye yetişemiyoruz, olaylar çok yoğun bir şekilde gelişiyor" demek mazeret olamaz. Sınıflar mücadetesi. kimsenin gelip kendisini bulmasını beklemez, beklemez de. Sürecin koşullarına ayak uyduramayanlar sınıflar mücadelesinin dışına düşmekten kendilerini kurtaramazlar.

Her koşulda ve her kesimin yapacağı şeyler vardır ve bu görevlerin üzerinden atlanamaz. "Yapsak da bir işe yaramıyor, etkisi olmuyor" zihniyeti ancak hantallığın, oturup beklemeciliğin gerekçesi olabilir. Hiç kimsenin böyle bir lüksü yoktur. Yazıldı ve söylendi, gereğinde bir taş, bir sopa, bir bıçak silahtır ve düşmana karşı en etkili araç olabilir. Dağıtılan bir bildiri, duvara yazılan bir yazı, halka hitaben yapılan bir konuşma küçümsenemeyecek bir öneme sahiptir. Sorun her koşulda, her yerde devrimin doğrudan bir unsuru olabilmektir. Devrimin bir unsuru olabilmek, gerektiğinde bir dedektif gibi hareket edebilmekten, gereğinde ev ev, kapı kapı dolaşıp faşizmi teşhir edebilmekten geçer. Bunu yapabilenler Türkiye devrimine soyunuyorum diyebilir ancak.

Bu bir savaştır ve savaşta kendi araçlarını kullanmayı bilmeyenler yenilgiye mahkumdurlar. Hiçbir savaşta, eğer savaşta taraflardan biri mücadele arenasından tamamen tasfiye edilmemişse, bir taraf tamamen ve her şeyiyle kendi iradesini karşı tarafa kabul ettiremez. Biz faşizmi mevzilerinden söküp atmaktan aciz değiliz. Yeter ki bu mücadelede araçlarınızı kullanmada ısrarlı olalım. "Kayıp" evlatlarının peşini bırakmamakta ısrarlı analardan ve bu mücadele sürecinden öğreneceğimiz çok şey var.

Politikada Bu Hafta

Kazanacak olan bizleriz

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

DYP-SHP koalisyonu her taraftan topa tutuluyor. Kendi içindeki "Halk bizden hesap soruyor" feryatlarının yankılandığı bir hükümetin işi bitmiş demektir.

Oligarşi, ANAP hükümetiyle bozulan vitrinini DYP-SHP koalisyonuyla yeniledi. Ama çok şey beklediği koalisyon da, üzerinden bir yıl geçmeden her yerinden dökülmeye başladı. Ve şimdi yeni bir vitrine ihtiyaç duyar hale geldi. Oligarşinin açmazı, elinde siyaset sahnesine sürecek ve vitrini yenileyecek yeni bir kozunun bulunmamasıdır.

Her ne kadar darbe-cunta tartışmaları uzun bir süre gündemde tutulduysa da, şu aşamada böyle bir değişikliği gerçekleştirmeye ne iç ne de dış koşullar elverişli değildir, darbelerin, cuntaların kurtarıcı niteliğinin kalmadığının iyice açığa çıktığı ve 12 Eylül'ün ne başardığının açıktan sorgulandığı bir süreçte, oligarşi darbeyle daha çok şeyi istediği gibi değiştiremeyeceğini de çok iyi biliyor. Ama tüm bunlara karşın yeni bir darbe tartışmasıyla hedeflediği halkın, devrimci ve ulusal mücadelenin tehdit edilmesidir. Zaten bugün kendi deyişleriyle de cunta dönemindeki politikalar birkaç nokta dışında uygulanmaktadır. Ve sivil hükümetlerle cuntalar arasındaki birbirine geçiş sınırı iyice incelmiştir.

Oligarşinin bugün elinden gelen, hükümetin politik gücünü iyice sınırlandırıp, ipleri tamamen MGK'nın yani kontrgerillanın eline teslim edip halka karşı kirli savaşı daha da yaygınlaştırmaktır. Genelkurmay kaynaklı "topyekun savaş" kavramı bununla çakışıyor.

Hükümetten umudunu çoktan kesen oligarşi ipleri MGK ve Genelkurmay'a vererek devrimci ve ulusal harekete çok boyutlu bir saldırı içindedir. Kontrgerillanın faaliyetten hiçbir dönem bu ölçüde yoğunlaşmamış, ideolojik saklından, harkı katletmeye Kürt-Türk düşmanlığını körükleyen her türlü provokasyona kadar vardırılmamıştır. Kontrgerilla her şeyiyle kirli savaşın içindedir.

Bu noktada devrimcilere büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir.

Saldırının boyutları ve kapsamının büyüklüğü karşısında gündeme getirilen tek yanlı, tek düze politika ve taktikler iflas etmek zorundadır ve güç yaratmak, yeni kazanımlar elde etmek bir yana var olanı korumaya dahi yetmeyecektir. Sorunu özgül çıkartan aşamayan bir kısırlıkta ele alan uzun vadeli bakış açısından yoksun tüm çözüm yöntemleri politika ve taktikler geçici-dönemsel olumlulukları yaratsa da, uzun vadede kalıcı ve istikrarlı bir mücadele hattı oluşturamayacak ve kendini tekrardan kurtaramayacaktır.

Kayıpların peşini bırakmayarak devletin yakasına yapışacak ölçüde kendine güvenmeli ve mücadelede ısrarlı, kararlı, çok yönlü olunduğunda önemli sonuçların alındığı görülüyor. Ailelerin mücadeleleri demokratik kesimde her şeyimizle yüklendiğimizde ve sorunlara ciddi el attığımızda neleri başarabileceğimi/i görmemiz açısından iyi bir örnek oluşturuyor. Elimizde, kullanabilirsek, oligarşiye geri adım attıracak ve yaptıklarını savunamayacak duruma getirecek büyük bir güç vardır.

İmha, infaz ve katliamların temel yöntem olarak kullanıldığı oligarşinin politikaları karşısında halklar için de, devrimciler için de geri çekilmenin, direnmemenin, sinmenin yok olmaktan başka bir anlamı yoktur. Ki oligarşi bunlarla da yetinmediğini her seferinde gösteriyor. Yenilgiyi ve teslimiyeti önüne hedef koymuştur. Oligarşi başka yol bırakmıyor. Ya savaşılacak, ya da teslim olunacaktır. Geri çekilme, mücadeleden kaçma, teslimiyet yok oluştur. Direnmek, mücadele etmek ve savaşmaksa kazanmaktır. Tarihimiz, mücadele geleneklerimiz bizi var etmede en önemli paya sahip olan şehitlerimiz bize kazanma yolunu gösteriyor. Biz kazanacağız...

Kayıp aileleri Ankara'da

"Kayıpların sorumlularını istiyoruz"

Analar hükümete gittiler. Meclis'in, Başbakanlığın koridorlarını doldurdular. Açlık grevine yattılar. Yalnız parti binalarını ve Başbakanın evinin önünü değil, pankartları ve sloganlarıyla Ankara'nın gündemini işgal ettiler. Sağduyulu herkes, tüm demokratik kamuoyu onların yanındaydı.

Dur diyebilmek, dur diyebilecek gücü göstermek demektir. Kayıp sayısı yediyi bulduktan sonra, gösterilen tepki kısa sürede geniş bir kamuoyunun duyarlılığını harekete geçirmeye yetti. Kayıp ve şehit yakınlarının Ankara'ya kadar taşıdıkları protestoları, hükümet ve polis çevrelerine zor anlar yaşatmaya başladı. Eğer bugüne kadar yeterince

sıkıştırılmadılarsa, bundan herkes kendine bir pay çıkarmalıdır. "Kayıpları önleyelim" demek yetmiyor. Kayıpların önlenmesi bugün hepimizin demokratik platformda ne derece harekete geçtiğimize bağlı bir noktaya geldi. Her tepkisizlik, bir başka devrimcinin hayatıdır ve herkes ona göre vicdanını sorgulamalıdır. Yazık oldu demek bir şey ifade etmiyor. Faşizmin eline düşmüş insanlara, evlatlarımıza, arkadaşlarımıza sahip çıkmak gerekiyor.

DYP İL BİNASI İŞGAL EDİLİYOR-Demirel, görüşme taleplerini sürekli reddetti. Aileler buna güçlerini ortaya koyarak yanıt verdiler. 6 Kasım'da 30 kişiyle DYP il binasını işgal ettiler. Sonuçta Başbakan Demirel'le görüşme talepleri kabul edildi. Ne var ki, Başbakanlığa gittiklerinde karşılarında Demirel değil, Devlet Bakanı Kilercioğlu vardı. .

Sosyalist olmak, demokrat olmak, daha ötesi duyarlı bir insan olmak sorumluluğunu taşıyıp bir avuç insana sahip çıkamayanların, 60 milyon halka sahip çıkmaları mümkün değildir. 78 yaşındaki analarımız, on gün açlık grevi yapabiliyorsa, biz neden bekliyoruz?.. Bir iki cop darbesi, birkaç gün gözaltı riski, faşizmin elindeki insanların yaşamlarından daha mı önemlidir?..

Aileler Demirel'le tartışıyor

GÜNİZ SOKAKTA "ANAYIZ, HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" SLOGANLARI-İktidarın sözcüleri görüşmekten kaçıyorlardı. Aileler bu kez kayıp evlatlarının fotoğrafları ve sloganlarıyla 7 Kasım'da Demlin evinin önünü işgal ettiler. Kavaklıdere'nin sakin sokakları bir anda hareketlendi. Şlyil polisler, çevik kuvvet otobüsleri ve dinmeyen sloganlar: "Kayıplar Bulunsun, Demirel Hesap versin", "Çocuklarımızı Biz Doğurduk Faşizme Öldürtmeyeceğiz". Demirel görüşmek için söz veriyor. Başbakanlık'ta beklediği haberini gönderiyor.

KARANFİLLİ BEYAZ BAŞÖRTÜLER BAŞBAKANLIKTA-" Biz işkencelerde evlatları kaybedilen analar, eşler Meclis'e acılarımızın hesabını sormaya geldik." Demirel aileleri ayakta karşılıyor. "Açıkla!" diyor aileler Demirel'e. Açıklayamıyor. "Çocuklarımızın katillerini biliyoruz. Bunu siz de biliyorsunuz" diyorlar. Açlık grevindeki ailelerin yalın sözleri tok bedenleri uyarıyor. Ankara sokaklarında ailelerin peşinden koşturuyorlar.

"Bizlerle görüşmeyenler, Terörle Mücadele Dairesinin şeflerini ayaklarımıza kadar gönderdiler. Kimi ikna edebilirler?.. Aileler daha Ankara'dayken İsmet Sezginin danışmanını bile karakolda dövdüler. İşkenceyi, cinayetleri reddedenler halka ve devrimcilere uyguladıkları vahşeti nasıl gizleyebilecekler?.."

Demirel: Niye evime gittiniz? Ben buradayım, yerim burası.

Aileler: Seçim zamanı kapım herkese açık demiştiniz.

Oya Gökmen: Yargısız infazlarda katledilenlerin, gözaltında kaybedilenlerin ana, baba ve yakınlarıyız. Çocuklarımızın kimler tarafından öldürüldüklerini biliyoruz, bunu siz de biliyorsunuz.

Demirel: Biz devletiz. Bunun yasaları var, hukuk var.

Ali Rıza Eroğlu: Hak varsa, hukuk varsa mahkemelerde çocuklarımızla birlikte bizi niye dövdünüz?

Demirel: Tamam, tamam.

Aileler: Yargı olsa biz burada olmayız. Adalet istiyoruz.

Şaziye Aksu: Kızım daha iki gün önce evde Mücadele Gazetesi var diye gözaltına alındı ve şimdi DAL'da. Ben de okuyorum Mücadele gazetesini. Hani hukuk devleti?

Demirel: Sen Mücadele'yi okumaya devam et.

Cennet Güngörmez: Kürsülerden 'ben de işkence gördüm' diyordunuz. Elektrik mi gördünüz? Kum torbalan, falaka mı gördünüz?

Demirel: Tamam, tamam.

Aileler: Evlatlarımızın ne olduğunun açıklanmasını istiyoruz.

Demirel: Ne yapayım cebimdemi ki çıkarıp vereyim. Hukuk devletinde hiç kimse durduk yerde kaybedilmez, öldürülmez. Araştıracağız. Gerekeni yapacağız, adreslerinizi verin,.size haber vereceğiz.

"ÇOCUKLARIMIZIN KATİLLERİ MUHATABIMIZ DEĞİLDİR"-Demirel'le yapılan görüşmeden sonra Ankara Terörle Mücadele Şube Müdürü Nihat Çakar, İHD Şube Başkanı Ayşe Pekdemir'i telefonla arıyor. Dokümanlar ve dosyalarla görüşmeye geleceğini söylüyor. Aileler aynı gün bir basın açıklamasıyla yanıtlıyor bu isteği: "Katillerle görüşecek bir şeyimiz yok." 9 Kasım'da Nihat Çakar'ın yerine adını açıklamayan şube müdürlerinden biri geliyor. O da geri çevriliyor: "Alınlarınızda katil yazıyor. Defolun".

İşte tanıklar!

Kayıp değiller, katledildiler

Ali Tekin, Zeynep Güngörmez, Şengül Mert, Abdullah Gündoğdu, Ali Gül, Aslı Güneş, Tuğrul'un oturduğu evdeki komşuları... Bunlar Tuğrul Özbek'in polisler tarafından gözaltına alındığının, Gayrettepe'ye siyasi şubeye götürüldüğünün tanıkları.

Aslı Güneş (Hedef Dergisi Yazı İşleri Müdürü)

Aslı Güneş 6 Ekim'de Hedef Dergisi bürosuna yapılan baskında alındı. Gayrettepe siyasi şubede gözaltındaydı. Orada Tuğrul Özbek'i gördü.

"Gözaltına alınışımdan üç ya da dört gün sonra yukarı kattaki sorgudan sonra, 7 No'lu hücreye konduğumda, Devrimci Sol timi polislerinin "Ertuğrul hangi hücrede?" diye sorduğunu duydum. Nöbetçi polisler, "Ertuğrul diye birisinin olmadığını" söylediler. Tim polisi, karşı hücrelerden birisinin kapısını açarak "Ertuğrul sen değil misin? Niye cevap vermiyorsun?" diye sordu, içerdeki "Benim adım Ertuğrul değil, Tuğrul" diye cevap verdi. Polis, "Soyadın da Özbek mi?" diye sordu. O da "Evet" dedi. Hücreden çıkarılıp götürüldü. Götürülürken yüzünü gördüm. Tuğrul Özbek'ti. Şubede bir daha hiç rastlamadım."

Abdullah Gündoğdu (Çaybahçesindeki garson)

Tuğrul Özbek 10 Ekim'de Yeniköy'deki Çardaklı çay bahçesinden alındı. Çay bahçesindeki garson "Evet" diyor. "O gün buradan gözaltına alındı." Avukatlar Tuğrul Özbek'in 28 fotoğrafını gösteriyorlar. Hepsinde de onu tanıyor.

Garson Abdullah anlatıyor:

"Kendisiyle konuşuyorduk ama mevzu olarak bir şey yok. Çay getir götür. Her gün aşağı yukarı geliyorlardı.

Her gün öğleden sonra gelirlerdi. Bir kişi gelir oturur, ondan sonra 3-4 kişi gelirdi. *(Bir bayanın oturduğu masayı işaret ederek)Şurada* oturuyordu.

O gün sivil polisler vardı. Tanımış galiba, o da onların dikkatini çekti.

Parayı burda da verebilirdi bana. Demek ki yakalanacağını hissetti. Her zamanki gibi alışmışlar tabii çay paralarını içeri ödedi. Camın dibinde de bir masada polisler vardı zaten. Bir o masada, bir bu masada. Camdan tekrar bakması polisleri daha fazla celbetti. Camdan dışarı kafasını uzatıyor, polis onu kesiyor tabii. Tam kaçacağı sırada köşede yakalandı."

Abdullah Gündoğdu'dan tanıklık etmesi isteniyor."Benden böyle yardım istemeyin. Hani cinayet, hırsızlık polisi olsa bir nebze değişir. Siyasi bir çerçeve içine girdiği zaman yapamam."

Videoyla çekimi yaparsak polis görmez deyince; "Sizde biliyorsunuz ki, açıklamasan da polis onu çıkaracak."

Ali Tekin (Operasyonda gözaltına alınanlardan)

"10 Ekim'den 3-4 gün sonra 'Keka' diye hitap ettikleri polis, Tuğrul'un adını soyadıyla birlikte üç kez anons etti. Fakat hiç gelen giden olmadı, hücrelerden ses de çıkmadı. 21 Ekim'de Ankara'daki polisler bana Tuğrul Özbek'in yakalandığını, benim sorumlum olduğunu' söylediler."

Şengül Mert (Operasyonda gözaltına alınanlardan)

"Beni telefonla arayanlardan biri de Tuğrul Özbek'ti. 10 Ekim'de beni aradı. Telefon o anda polisçe dinlenmeye alınmıştı. Tuğrul Özbek telefonda bana 'Ben bekleyeceğim. Saat 15'te deniz kenarındaki Çardak'a gelsin.' dedi ve bu polisçe kaydedilmiş oldu."

Zeynep Güngörmez (Operasyonda gözaltına alınanlardan)

"Şubede bana Tuğrul'un vesikalık fotoğrafını gösterdiler. Cevap vermeyince, alaycı biçimde 'istersen büyük boy renkli resmini gösterelim, o zaman tanırsın' dediler."

Tuğrul Özbek'in komşuları

-Bir resimlerine bakabilir misiniz? Burada mı kalıyordu?

- Tabii şu işte. Aynısı, şu daha neti. Bıyığı yoktu. Bıyıksız. Hanımı öldüğü gün getirdiler. O akşam. Tabii o akşam geldi. Yani ben tanıyorum. Hanımını da tanıyorum. O sabah görmüştüm hatta. Evi buradaydı. Her gün buradaydı.

ARTIK HİÇBİR KAPIYI ÇALMAYACAĞIZ, HESAP SORACAĞIZ

12 Kasımda aileler bir kez daha Başbakanlığın önüne geldiler. Ama bu kez görüşmek için değil. "Kana doymayan hükümet ve devlet yetkililerine... Kan istiyorsanız işte kan!" diyerek, ellerindeki kan dolu şişeleri Başbakanlığın önünde kırdılar. Yetkililere ve kamuoyuna şöyle seslendiler: "İstanbul'dan yola çıktığımızda, yedi kaybımız vardı. Devlet yetkilileriyle görüşürken, yeni kayıp haberleri aldık... Çaldığımız her kapıdan kandırılmaya çalışılıp vaatlerle geri çevrildik... Artık hiçbir kapıyı çalmayacağız. Hesap soracağız." Kayıp ailelerinin açlık grevi 1 1 gün sürdü

Devam etmeliyiz. Iktidar sıkıştı. Verecek hiçbir cevapları yok. Bu düzenin kirine, pasına bulaşmamış insanların can güvenliği biraz da bize bağlı. İşkencecilere yeni suçlar işleme fırsatı vermemeli, kamuoyunu ayağa kaldırmalıyız. Kayıpları engelleyeceğiz diyorsak, ancak böyle başarılı olabiliriz.

SORUŞTURMA

Gülten ŞEŞEN

"Soruşturmayı bizzat bizler yürüttük"

Av. Ahmet Düzgün YÜKSEL

Avukat Ahmet Düzgün Yüksel ve Avukat Ulutan Gün, Tuğrul Özbek 'in kaybedilmesi olayının peşini bırakmadılar. Önemli belgeler ve tanıkları açığa çıkardılar.

"Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığı Tuğrul Özbek isimli bir şahıs hakkında gözetim izni verilmediğini belirtti. Diğer illerdeki emniyet müdürlüklerine ve DGM Başsavcılıklarına yaptığımız başvurulardan da olumlu yanıt alamadık. 28 Kasım'da Cumhuriyet Savcılığı'na "İstanbul Emniyet Müdürlüğü yetkilileri ve Terörle Mücadele Dairesi polisleri" hakkında suç duyurusunda bulunduk.

Önemli deliller bulduk. Özellikle Tuğrul Özbek'in gözaltına alındığını, kendisinin şubede tutulduğunu gören çok ciddi tanıklar var. Tuğrul Özbek'in gözaltına alınmadan önce ilişki yürüttüğü insanların anlatımları aslında olayı aydınlattı. Kaldığı evin komşuları ve alındığını saptadığımız yerdeki çalışanlarla konuştuk. Her biri Tuğrul'u değişik biçimlerde yansıtan 28 resim gösterdik. Hepsini tereddütsüz teşhis ettiler.

Tüm bu çabaların sonucunda bugün artık Tuğrul Özbek'in "Terörle Mücadele Dairesi" polisleri tarafından gözaltına alındığını ve şubeye götürüldüğünü saptadık. Hangi hücrede kaldığını dahi ortaya çıkardık.

Uluslarası kuruluşlara olayı anında ilettik. Özellikle Uluslararası Af Örgütü, Helsinki izleme Komitesi bu durumlardan derhal haberdar oldular. Nitekim Uluslararası Af Örgütü 6 Kasım 1992 tarihinde "acil durum" ilan ettiğini bizlere bildirdi.

Şu bir gerçek, daha güçlü olanaklara sahip bir örgütlenme ve araştırmalarla birçok kayıp olayının aydınlanması ve önüne geçilmesi hiç de zor değildir."

Gayrettepe'de kaybedildiler

Gözaltına alındıktan sonra kaybedilenlerin aileleri, kayıpları sorumlularına sormak için Ankara'daydılar. Ankara'da ilk karşılaştıkları olay "konuşan Türkiye" diyen Demirel'in evinin önündeki polis saldırışıydı. Cenazelerde yaşlı insanlara saldıran polis, Ankara'da da iş başındaydı.

Ailelerin kararlılığı sonucu görüşmeyi kabul eden Demirel onları ayaküstü savuşturmaya çalışırken, sözlerinde gerçeğin kırıntısını arayanlar boşuna çaba sarfetmiş olurlardı. "Benimle görüşmeye, dileyen herkes gelebilir" derken, ailelere saldıran polislerden hiç bahsetmiyordu. Lütufkar bir havayla, 'bize geldiniz, biz devletiz, kanun var, yasa var' derken bile suçluluk psikolojisi ile oluşan gerginliğini gizleyemiyordu. Kayıpların bulunması konusunda yardımcı olacağını söylüyordu. Fakat aileler ve tüm kamuoyu da biliyor ki, bu insanlar "şeffaf" polis merkezlerinde, Gayrettepe'nin hücrelerinde onurlarını ve mücadelelerini savunurken kaybedildiler. Aileler bunu sormadılar, onlar kayıpların sorumlularının basın ve TV'de kamuoyuna açıklanmasını istediler; açıklanıncaya kadar da direnişlerini sürdürecekleri duyurdular. Demirel ise başında kontrgerillanın bulunduğu bir ülkenin başbakanı olarak konuşuyordu. Demirel'in sözleri Latin Amerika ülkelerinin binlerle ifade edilen kayıplarının sorumlusu cuntacıların açıklamalarını andırıyordu. "Hukuk devleti içerisinde hiç kimse durduk yere kaybedilmez ve öldürülemez" diyordu. Bu sözler, dosyasında binlerce yitik canın bulunduğu bir mahkemenin tutanaklarına girecek sözlerdir ve bir tanığa mı yoksa sanığa mı ait olduğuna tarih karar verecektir. İktidarın sorumluları daha şimdiden sanık durumundadır. Demirel'lerin hukuk devletine göre suçlu görülen insanların mahkemelere gerek kalmadan öldürülmesinde sakınca yoktur. O halde açıklayın. Hukuk devleti dediğiniz ülkedeki mahkemelere göre bile cezayı gerektirecek bir suç işlemeyen insanların dahi kaybedilmelerinin sorumlularını kamuoyunun önüne çıkarın. Halk sizden hesap soruyor.

Demirel ailelere "Kayıplar cebimde mi ki çıkarıp vereyim" diyor. Elbette cebinizde değil, Gayrettepe'lerde, şubelerde, karakollarda, polis ve kontrgerilla karargahlarında ellerinizdeler.

DEVRİMCİ SOL:
"Kayıpların sorumlusu iktidardır"

Geçtiğimiz günlerde DYP ve SHP'nin binaları, seçim büroları yoğun olarak bombalara, molotoflara hedef oldu.

Devrimci Sol bu eylemlerin iktidarın terörüne, infazlarına, devrimcileri kaybedip katletme politikasına bir yanıt olarak gerçekleştirildiğini açıkladı. "Eylemlerimiz devam edecekdiye belirtilen Devrimci Sol açıklamasında "Gözaltında kaybedilmeleri, Türkiye ve Kürdistan'da yapılan katliamları protesto etmek" amacıyla şu eylemlerin gerçekleştirildiği bildirildi:

30 Ekim'de Gebze DYP İlçe Baş kanlığı bombalandı ve binaya bom balı pankart asıldı.

31 Ekim'de Küçükyalı DYP Seçim Bürosu bombalandı. Maltepe Tugay Yolu DYP binası, Avcılar ve Yenibosna DYP Seçim Büroları molotof koktelleriyle tahrip edildi.

1 Kasımda İçmeler SHP İrtibat bürosu ve Güzelyalı DYP İrtibat bürolarına molotof kokteylleri atılarak binalar tahrip edildi, bombalı pankart asıldı.

röportajlar

Hüsnü Öndül (İHD Genel Sekreter Yardımcısı)

"Kayıpların sorumlusu devlettir"

"Kayıpların sorumlusu ideolojik olarak, kurum olarak devlettir. İktidarlar kendilerine bağlı herhangi bir birimden siyasal olarak, hukuksal olarak sorumludurlar, iktidarların kayıp politikası kitleleri yıldırmaya, pasifize etmeye ve boyun eğen insan kültürünü yerleştirmeye yöneliktir. Kayıpların 10 ya da 15 olmasının anlamı yoktur. Tek bir kişinin bile kaybedilmiş olması topluma verilmek istenen mesajı anlatıyor. En başta aileler olmak üzere tüm ilerici aydın kesim kayıpların peşini bırakmamalı, kayıp ailelerine omuz vermeliyiz."

Mustafa Kul (SHP Genel Sekreter Yardımcısı)

"Polis kendini hem savcı, hem hakim, hem de infaz memuru yerine koyamaz"

"Bunların polis tarafından götürüldüğü ve kaybedildiği Hüseyin Toraman olayında çok açık. Tabii bu olaylar özellikle 12 Eylül sonrası polis teşkilatının demokrasi karşıtı bir güç olarak örgütlenmesinde yatar. Polis kendisini hem savcı, hem hakim, hem de infaz memuru yerine koyamaz.

12 Eylül döneminde dahi bu kadar serbestçe hareket edilememesine rağmen bugünlerde ou yapılıyorsa demek ki polis teşkilatının arkasında başka güçler var, başka güvendikleri yerler var."

Kontrgerilla diyebilir miyiz? Buna neden kontrgerilla demekten kaçınıyorsunuz?

"Kaçınmıyoruz. Buna ne ad verirseniz verin. TSK içinde birtakım kuruluşlar var ki, bunların ne iş yaptığı Genelkurmay Başkanı tarafından bile bilinmiyor. Başbakan'ın, MSB'nın, hükümetin bilgisi dışında... Tamam kontrgerilla yazın."

Behzat Atacan (SHP Ümraniye ilçesi Eski İnsan Hakları Komisyonu Başkanı)

"SHP'nin bu katliam ve kayıplarda payı olduğu için istifa ettim"

"Ben devrimci-demokrat bir insanım. Son süreçte yaşanan katliamlar ve kayıplara karşı kayıtsız kalamayacağımı düşündüğümden açlık grevine başladım. Üyesi olduğum SHP'nin bu katliam ve kayıplarda payı olduğunu ve benim de üyeliğimi sürdürmekle devrimci-demokrat insanların mücadelesine engel teşkil ettiğim sonucuna vardığım için istifamı verdim. Bundan sonraki mücadelemi devrimci insanların ve oluşumların yanında sürdürmeye karar verdim. SHP'nin saflarında var olan ve hala demokratik tavır bekleyen tüm yurtsever, devrimci arkadaşlarımı bu saflarda görmek istiyorum."

SORUMLULARI ORTAYA ÇIKARIN!-Meclis'e ve parlamenterlere istifa çağrıları yağdı. O gün Başbakanlığın telefonları da kilitlendi...

"Parlamenterler istifa edin!"

Ümraniye, Üsküdar, Kartal, Beykoz, Esenler, Arnavutköy, Şişli, Bağcılar, Sultançiftliği, Gaziosmanpaşalı emekçiler, kayıp ailelerinin açlıklarına açlıklarını kattılar. 9 Kasım'da başlatıkları açlık greviyle kondulların sesini yükselttiler ÜMKAD'dan: "Biz halkız ve Türkiye halklarının daha özgür yarınları için mücadele eden bu gencecik insanların sokak ortalarında infaz edilmelerine, işkence tezgahlarında yok edilmelerine sessiz kalmayacağımızı, ne gerekiyorsa onu yapacağımızı bir kez daha haykırıyoruz."

İktidara telgraflar gönderiliyor, Başbakanlığa protestolar yağıyor...

9 Kasım günü İstanbul, Ankara, Elazığ, Zonguldak, Adana ve çeşitli şehirlerden Başbakanlığa, TBMM'ne telgraflarla, mektuplarla, telefonlarla protestolar yağdırıldı: "Hem hukuk devleti olduğunu söyleyip hem de işlevini yerine getirmeyen parlamenterler istifa edin!"

Malatya'da da Anadolu ÖZGÜR-DER'liler 10 Kasım'da 3 günlük açlık grevine başladılar. Kayıp ailelerine destek verdiler. Uludağ Üniversitesi'nde öğrenciler açlık grevine başladılar. Açlık grevine 6 Ekim'den bu yana "kayıp"olan Ayhan Efaoğlunun babası da katılıyor.

İNSAN HAKLARI

Av. Ulutan GÜN

Kayıplara, katliamlara birlikte set olalım

Bugün hak ve özgürlükler gündemini "kayıplar, infazlar, katliamlar ve işkenceler" dolduruyor. Tartışılması gereken acil sorunların başında, bu ihlaller ve bunlara karşı devrimci-demokrat kamuoyunu kapsayacak oluşumların, örgütlenmelerin nasıl yaratılabileceği geliyor. Kendisine insanım diyenlerin hele hele de devrimci-demokrat kamuoyunun sessiz kalması düşünülemez. Bizler artık tek tek olayları, nedenlerini ve niçinlerini tartışmaktan çok, "bu olayların tekrar yaşanmaması için daha güçlü karşı koyuşları nasıl örgütleyebiliriz"i tartışmalıyız. Artık ağlayıp gözyaşı dökmek, birkaç kapı çaldıktan sonra çaresiz kabullenmek acıları dindirmiyor. Anaların gözyaşlarını durdurmuyor. Tabii ki eli kanlı çetelerin katliamlarını da...

Yapılması gereken en acil iş, iktidarın politikalarını teşhiri ve bunların önünde set olabilmeyi başarabilecek, devrimci-demokrat kişi, kurum ve kuruluşları harekete geçirecek örgütlenmeleri yaratmaktır. Kayıplara, infazlara, işkencelere karşı oluşturulacak örgütlülükler toplumsal muhalefetin ortak bir ses haline dönüştürülmesinde önemli işlevler yüklenebilir. Bu örgütlenmelerin yaratması gereken en önemli şeylerden biri hızlı bir haber alabilme ağı kurabilmektir. Açık bir savaşın yürütüldüğü, devletin güvenlik güçlerinin çete usulüyle çalıştığı bir süreçte hızlı haber alabilme ağını oturtabilmek önemlidir. Bu sağlandıktan sonra yapılması gereken ise, ortaya çıkacak insan hakları ihlallerine, oluşturulacak örgütlülüğün anında müdahalesini sağlayabilmektir. Bu da ancak ciddi bir örgütlülüğün ve organlaşmanın yaratabilmesine bağlıdır. Böylesi bir organlaşma ile her örgütlülüğün kendi alanına giren bir ihlal karşısında anında haberdar olup müdahalede bulunması, olayları ve sorumlularını giz olmaktan kurtaracaktır. İşkencecilerin pervasızca davranmalarının da önüne geçecektir.

Hak ihlalleri karşısında ciddi ve üretken bir işleyişe sahip olacak örgütlülükler yaratmak, diğer demokratik kurumları da harekete geçme noktasında zorlayıcı olacaktır. İnsan hakları ihlalleri konusunda ciddi sonuçlar elde etmek, halka karşı açılan savaşı geriletmek ancak böyle mümkün olabilecektir. Önemli olan bu örgütlenmeleri kurmak ve işlerlik kazandırabilmek noktasında ısrarlı olmaktır. Bu konuda ısrarlı olmak, hiçbir katliam, kayıp olayı karşısında kayıtsız kalmamak bugün başta aydın hukukçuların, devrimci, demokrat ve yurtseverlerin, insan olmanın vicdani sorumluluğunu taşıyan herkesin birincil görevi olmalıdır. Hukukun, adaletin, en temel insan haklarının ortadan kaldırıldığı, yasaları koyanların kendi yasalarına uymadığı bir ülkede hiç kimsenin "işkence görmeme, infaz edilmeme, gözaltında yok edilmeme" garantisi yoktur. Gereksiz tartışmaları, tespitleri bir kenara bırakıp somut adımlar atmak zorundayız. Bunun ilk adımı örgütlenmedir. "Kayıpların, infazların, işkencelerin, katliamların peşindeyiz" diyebilmektir. Aksi halde bundan sonra yaşanacak her kayıp, ölüm, sakat kalma olayında bizler de pay sahibi olacağız.

Devrimci geleneklerimiz unutulmamalıdır

Aşağıdaki yazı, Devrimci Sol dergisinin 6. sayısından alınmıştır.

Türkiye solunun geçmişine ilişkin pek çok olumsuzluk sayılabilir ama olumluluklarını da unutmamak gerekir. Tüm eksiklerine, zaaflarına rağmen milyonluk potansiyel yaratmış, oligarşiyi bir cunta gereği duyacak kadar tehdit etmiş bir tarihi kimse yok sayamaz. Solun 1980 öncesi tarihini unutturma çabaları birbirine paralel tarzda giderken, biz bir olumlu gelenekten söz etmek, bellekleri tazelemek istiyoruz.

'80 öncesinde gruplar arası ilişkiler herkesin kabul ettiği gibi iyi olmamasına ve hatta bunun silahlı çatışmalara, kan dökmelere kadar vardırılmasına karşın, bizler faşist saldırılar karşısında ve cenazelerimizde bir araya gelirdik. Kimi zaman cenazelerde de itişip kakışmalar olurdu ama şehitlerimize sahip çıkma geleneğimiz vardı.

En kanlı-bıçaklı gruplar bile faşistler ya da polis saldırdığında sırt sırta verir "Kahrolsun Faşizm" sloganını birlikte atardı. İster polisten, isterse sivil faşistlerden gelsin bu saldırılarda "Maocu Bozkurt" "Sosyal-faşist" değerlendirmeleriyle birlikte, yumruk, taş, sopa sallamaya, silah sıkmaya engel olmazdı. Şehitler verildiğinde ise cenazelere herkes bütün gücüyle, kitlesiyle katılır, on binler halinde "Faşist Katillerden Hesap Soracağız" sloganı haykırılırdı. On binlerin bu haykırışı faşistlerin yüreğine korku salar, en azından o gün ortalıkta görünmezlerdi. Bunlar yaşamın gerçekliğiydi.

Şimdi bakıyoruz da faşizm vurdukça sinmiş; bellek kaybına uğramanın sonucu faşizme karşı binler, on binler halinde haykırma ruhunu, coşkusunu yitirmiş olanlar; insanlarımız beşer-onar katledilirken, dergi bürolarından çıkmaya cesaret edemiyor, şehitlere bile sahip çıkmıyorlar. O şehitler ki, kimi 15-20 yıllık mücadele tarihi olan devrimci önderlerdir...

Dün faşistlere birlikte yumruk salladıkları insanların cenazelerine bile kitlelerini katma gereği duymayanlar neler hissediyorlar acaba?

İşkencelerden, on yılık tutsaklıktan geçip tekrar mücadeleye önderlik etmek için can veren insanlarımız sizin de şehitleriniz değil mi yoksa? Birkaç yıllık devrimcilik yaşamı olan insanlarla, 15-20 yıllık tarihi olan insanlarımız birlikte silah elde çatışarak ölürlerken sadece DEVRİMCİ SOL'un mu yüzünü ağartıyorlar, yoksa prestij yitiren tüm solun mu?

"Kırk yaşından sonra teröristlik olmaz" diyen Turan İtil'lerin tezini yıkan kırkını aşmış İbrahim Erdoğan'lar, Niyazi Aydın'lar ile kırka merdiven dayayan Ahmet Fazıllar, Sabahat Karataş'lar, İbrahim İlciler, Cavit Özkaya'lar, Sinan Kukul'lar sadece DEVRİMCİ SOL'un onuru mudur yoksa tüm solun mu?

"Akıllı olanları, liderleri yurtdışına kaçıyor, aptallar burada ölüyor" propagandası yapan oligarşinin demagojisini yerle bir eden Niyazi'ler, Sabo'lar, Sinan'lar, İ.Erdoğan'lar, A.Fazıl'lar sadece DEVRİMCİ SOL'u değil tüm solu yüceltiyor.

Birkaç yıllık devrimci yaşamlarına koskoca kahramanlık destanını sığdıran, ölürken duvarlara devrimin adını kanlarıyla yazan savaşçılarımız, sadece DEVRİMCİ SOL'un değil, tüm dünya devrimcilerinin gururudur.

Çatıştığı üste orak-çekiçli kızıl bayrağı dalgalandıran yoldaşlarımız sadece DEVRİMCİ SOL'u değil, orak-çekiçli kızıl bayrağı simge kabul eden tüm devrimcileri onurlandırıyor. Elinde silah bile yokken teslimiyeti reddeden şehitlerimize hiçbir şey borçlu değil misiniz?

Soruyu tersine çeviriyoruz ve soruyoruz. Şehit düşen savaşçılarımız, üyelerimiz ve önderlerimize cenazelerine katılmak düzeyinde dahi sahip çıkmadığınıza göre böyle davrandıkları için kızgın mısınız yoksa?

Yanlış mı yapıyoruz? Çatışmayalım, tes-

Orak-çekiçli kızıl bayrağı değil de beyaz bayrağı mı asalım?

Duvarlara kanımızla devrimi değil de teslimiyeti mi yazalım? "Yaş kemale erince" köşemize çekilip nostaljiyle mi yetinelim? "Biz devrime lazımız" deyip ne pahasına olursa olsun yaşayalım mı?

Katlimizle yetinmeyip cesetlerimizin üzerinde tepinenler sevinç çığlıkları atar, cenazelerimize bile saldırırken, sizleri yanımızda görmediğimize göre galiba yanlış yapıyoruz! Savaşmak, direnmek, uzlaşmamak yanlışını yaptığımızı yazın o zaman, yazın ki, biz de yanlışımızı bilelim.

Yoksa sizler de mi teröristlerin öldürülebileceğini düşünüyorsunuz? DEVRİMCİ SOL "terör örgütü " (!) olduğuna göre katlimizi vacip mi görüyorsunuz?

Bellek yitimine uğrayan arkadaşlara buseyi daha hatırlatalım. '80 öncesinde ortak kaldırdığımız cenazelerde yapılan konuşmalarda sık sık, Nazilerin önce komünistleri, sonra sosyalistleri ve Yahudileri götürürken sesini çıkarmayan bir demokrat örneği verilir, Nazilerin önlerini temizledikten sonra sıranın demokratlara geldiği ve onları da toplama kamplarına attıkları anlatılırdı. Ve kitleye şöyle seslenilirdi: Faşizmin saldırıları karşısında tarafsız olmak taraf olmaktır, bu saldırıları onaylamaktır; sessiz kalmayın!

Bellekler bu kadar silinmiş olamaz. İlericilere, demokratlara geçmişte "sessiz kalmayın" diyenler, bugün o kadar sessizler ki! Peki bu faşizmin sokak infazlarını, katliamlarını, gözaltında kayıpları onaylamak değil mi? Devrimciler sokak ortasında, güpegündüz katledilirken, cenazelerine katılmamak faşizme cesaret vermek değil mi?

"Birlik, birlik" diyen arkadaşlara soruyoruz: Hangi birlik? Şehitlere bile sahip çıkmayan, samimiyetsiz (ve sorumsuz) yaklaşımlarla neyin birliğini yapacağız? Birlik yapıp cenazelerimizi tek başımıza kaldıracaksak neyin birliği olacak bu? Faşizmin azgın saldırıları karşısında, savaşanları yalnız bırakanlar boşuna birlik lafı etmesinler. Birlik isteğinde samimi olanlar önce, faşizmin saldırıları karşısında omuz omuza verdiğini göstermelidir. Birlik için gereken güven ortamı ancak böyle oluşur. Bizim, masasından kalkmaya niyeti olmayanlarla birlik tartışması yapmak gibi bir niyetimiz yok; önce alanlara, meydanlara inilsin.

Devrimci gelenekler kolay yaratılmıyor. Uzun yıllara dayanan ve pek çok fedakarlığa mal olan devrimci geleneklerin yaratılması kadar bunların korunması da önem kazanmaktadır. Ve hatta kimi zaman yaratılan devrimci değer ve geleneklerin korunması, yaratılmasından daha ağır bedeller, daha çok özveri istiyor.

Yenilgi yıllan geçmişten pek çok şeyi alıp götürür. Ve bunun yerini yılgınlık, devrimci değerleri ve mücadeleyi inkar, "Amerika'nın yeniden keşfi" vb. alır. Bu, sağlı-sollu saldırılarla değerlerin yıpratıldığı ve değersizleşmenin "yeni bir kültür" olarak sunulmaya çalışıldığı bir süreçtir.

Gerek burjuvazinin, gerekse sol saflarda yer alıp da burjuva ideolojisinden ve burjuva kültüründen kopamamış kesimlerin devrimci değerleri, gelenekleri böylesine aşındırdığı bir kesitte devrimci gelenekleri ve değerleri savunmak, her zamankinden fazla önem taşır, birçok şeyin önüne geçer.

Devrimci değer ve gelenekleri savunmamanın çürümeyi beraberinde getireceği açık bir gerçektir. 12 Eylül sonrası süreçte böyle bir çürümeyi yaşamaya başlayan sol açısından, bu süreçten çıkma çabaları "değerleri savunma" ile birlikte yürümek zorundadır. Devrimci bir kültür, devrimci bir yaşam biçimi oluşturmadan mücadelenin geliştirilebileceğini düşünmek temelsiz inşaat yapmaya benzer. Bugün solun genelde durumu budur.

12 Eylül sürecinde devrimci ve yurtsever tutsakların zindanlarda siyasal kimliği ve devrimci onuru koruma, savunma mücadelesinin önemi buradan gelmektedir. Devrimcilerin genelde prestij yitimine uğradığı 12 Eylül yıllarında, halkta devrimcilere yönelik güvensizlik derinleştirilmeye çalışılırken, zindanların ağır baskı ve işkence koşullarına rağmen direnilmesi, kimi zaman (tutsak aileleriyle birlikte) tek muhalefet odağı olunması, bir mevzide tutunmayı sağlamıştır.

Aynı durum eski sosyalist ülkelerde 1985 sonrası hızlanan ve 1990'da karşıdevrimin iktidara gelmeyle sonuçlanan gericilik yıllarında sosyalizmin, sosyalist değerlerin savunulmasında da söz konusudur. Emperyalistlerin ve sosyal-reformistlerin sosyalizme, Marksizm-Leninizm'e kampanya halinde birlikte saldırdığı bir süreçte, sosyalizmin savunulması yaşamsal önem ve öncelik kazanmıştı. Bu noktada, eksik ve zaaflarına rağmen sosyalist ülkeleri savunmak gerekiyordu. Çünkü sorun, ideal bir sosyalizm mi, yoksa revizyonist uygulamalar mı tartışması ya da tercihi değil; "kapitalizm mi sosyalizm mi" ikilemine gelip dayanmıştı.

Devrimci değer ve gelenekleri savunmamanın çürümeyi beraberinde getireceği açık bir gerçektir. 12 Eylül sonrası süreçte böyle bir çürümeyi yaşamaya başlayan sol açısından, bu süreçten çıkma çabaları' "değerleri savunma" ile birlikte yürümek zorundadır. Devrimci bir kültür, devrimci bir yaşam biçimi oluşturmadan mücadelenin geliştirilebileceğini düşünmek temelsiz inşaat yapmaya benzer. Bugün solun genelde durumu budur.

Geçmişin birçok olumsuzluklarına rağmen, solun bugüne örnek olması gereken pek çok olumlulukları da vardı. "Geçmiş"e ilişkin bellek yitimi sürecinde hafızalardan silinen bu olumluluklara sahip çıkmak devrimci bir görevdir. İşte, cenazelerimizi birlikte kaldırma, şehitlerimiz faşist polisin eline bırakmama da bunlardan biridir. Sivil ve resmi faşist teröre karşı asgari ölçüde de olsa solun genelde bir pratik eylem birlikteliği vardı. Mücadelenin seviyesiyle bağlantılı olarak, bu eylem birlikleri daha nitelikli birlikteliklere dönüşmedi ama birlik zeminini geliştirecek olan bu süreçti. 12 Eylül'ün bu süreci kesintiye uğratmasının ardından, her şeyi inkar eden bir tavra girilmemelidir.

Bugün birlik tartışması yapan arkadaşlar gerçek birliklerin mücadele alanlarında yaratılacağı düşüncemize kulak vermelidirler. Üzerine basa basa vurguluyoruz; birlikler savaşın içinde oluşur. Kimileri, "birlik düşmanı" olduğumuzu düşünse de; hayat bizi doğrulamakta ve masa başında birlik oluşturma çabaları hep sonuçsuz kalmaktadır. Başka türlü olması da beklenemez. Tespitlerimizin doğru çıkması sola bir şeyler anlatmalıdır artık.

Birlik oluşturma süreci niyet ya da tercih sorunu değildir. Böyle olsaydı bugüne kadar iyi-kötü bir şeyler olurdu. Çünkü bu tartışma sürecine katılanların hep kötü niyetli olduğu düşünülemez, elbette ki, birliği gerçekten isteyen ve az olmaktansa çok olmanın yararlarına inanan iyi niyetli unsurlar da var. Fakat sorun niyet ve tercihlerin dışındadır. Birlikler böyle oluşturulamaz, oluşturulsa bile saman alevi gibi gelip geçer, kalıcı bir iz de bırakmaz. Biz diyoruz ki, sözünü ettiğimiz türden birlikler pratiğe katkı sağlayacak bir işleve sahip değildir. Bu nedenle acele etmek, "neden birlik olmuyoruz" telaşıyla dövünmek yersizdir. Temelinde mücadele olmayan birlikler böyle oluşturulsa ne olacak?

Güncel konularda güç-eylem birliği yapamayanların, bugün gündemde değilken cephe birliğini tartışmaları birlik çağrılarına yarar değil zarar vermektir. 12 Eylül'de yurtdışında büyük iddialarla kurulan FKBDC'ye ("Yurtdışı Cephesi" demek daha doğru olur) ne oldu? Kuruluşunda devrim programı yayınlayanlar, ayrılırken bir açıklama yapma gereği bile duymadılar. Devrime ve halka karşı sorumsuz, ciddiyetsiz yapılarla birlik olunsa ne değişecek? Biz söyleyelim: Hiçbir şey.

Birlik amaç haline getirilmemelidir. Birlik araçtır. Biz bu aracı en iyi, mücadele alanlarında yaratabiliriz. Ve bu konuda sol olarak kendimize güvenmeliyiz. Başka ülkelerde başarılanı bizim başaramayacağımız gibi bir komplekse gerek yoktur. Gerekli olgunluk sağlandığında kimse birlikten kaçmayacaktır.

Bugün gündemi birlik tartışmalarıyla doldurup, kitleleri oyalamaya kimsenin hakkı yoktur. Bir şeyler yapılması gerektiği konusunda samimi olanlar savaşın gereklerini yerine getirmeye çalışmalıdırlar. Devrimci ve yurtsever hareket tarihimizin en azgın saldırılarıyla karşı karşıyadır. Bu saldırı "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" mantığıyla izlenirse birlik değil, önyargılar ve güvensizlik gelişir.

Ülkemizde gerilla savaşının gerekliliğini artık kimse reddedemediğine göre, ya silah sıkılacaktır, ya yok olunacaktır. Hala bunun

görülmelidir. İkincisi, faşizm bugün öncelikle savaşan güçlere saldırmaktadır. Artık barajı yıkabileceğine ihtimal vermiyoruz, ama aksi olursa, bu taşkının altında herkes kalır. Bu nedenle bir olasılık olarak dahi aksı istenmiyorsa baraj güçlendirilmelidir: Bu görev herkesindir. Faşizmin saldırıları karşısında bütün dünya devrimcilerinin onur duyacağı bir direnişi sürdürülüp, iç savaşın ülke çapında yaygınlaştırılması çabası artırılırken, sol gücünü, olanaklarını zorlamak, küçük hesaplardan kurtulmak zorundadır.

Henüz devrimci değerler ve gelenekleri savunma konusunda dahi iyi bir sınav veremeyen solun daha büyük iddialarla ortaya çıkıp emekçi halka güven vermesi beklenemez.

Öncelikle küçük sınavlarda ve çarpışmalarda omuz omuza olma, birbirimizi sahiplenme öğrenilmelidir. Birliğin temeli olan güven buradan geçiyor.

Cesetlerimizi çiğneyip geçmeye çalışan düşmanın önünde göğsünü siper edenleri sahiplenmek bu sınavlardan sadece biridir, ama mücadelede samimiyeti ölçmek açısından önemli bir kıstasdır.

KÜRDİSTAN

Mesut DEMİREL

"Ya gerilla yok olacak ya da sizi yok edeceğiz"

TV'de bacak bacak üstüne atıp "34 bin korucumuz var. Halk bizi destekliyor" diye konuşurken pek rahat görünen Jandarma Genel Komutanı'na biri çıkıp da 'peki, bu binlerce insanı kim öldürdü?" diye soracak olsa suçu 'teröristlerin' üzerine atmakla herhalde sadece kontrgerillacıları güldürürdü. Çünkü on binlerce, yüz binlerce Kürt yoksulun devletin zorbalığından kaçıp batıya doğru göçü; ilçelerin, kentlerin topyekun tank-top, makineli tüfek ateşine tutulması, insanlarının katledilmesi; sayısız köyün yakılıp haritadan silinmesi onlardan başkasının marifeti değil.

Kürdistan'da savaş halkı teslim almak üzerine kurulmuştur. Devlet Kürt emekçilerini göç ettikleri yerlerde de kendi haline bırakmıyor, göç etmiş olmalarıyla yetinmiyor; teslim olacaksınız diyor.

Terörle sürdürülen psikolojik saldırının boyutu her türlü pervasızlığı göze alıyor. Şırnak, Kulp, Çukurca ve şimdi ikinci kez Cizre... Gözlerini kan bürüdü. Savaşı intikamla sürdürüyorlar. Gerillayı yok edemeyen terör makinesi halka vuruyor, halktan intikam alıyor. Amaç halkın psikolojisini gerillaya karşı etkilemek, 'eğer eylem yaparsanız bize saldırırlar' dedirtebilmektir. Cizre'de devletten korunmak için yapılan bir ev sığınağına roketle saldırıp çoluk-çocuk 7 kişiyi öldürürken göze aldıkları pervasızlığın nedeni budur. Denizi kurutmanın' gerillayı halkla karşı karşıya getirmenin yolunu devlet halkı cezalandırmakta buluyor. Halkı rehine yapmayı kafasına koyan mantık 'ya gerillayı yok edeceksiniz, ya siz yok olacaksınız' diye teslimiyeti dayatırken işbirlikçiliğin de yollarını açmaya çalışıyor. Aynı şeyi Güney Kürdistan'da yaptılar. Sınır ötesi operasyonlarda gerilla diye peşmerge köylerini bombaladılar. Barzani ve Talabani her ne kadar kıyameti koparsalar da TC'yi bu "yanlışlıklardan" vazgeçiremediler. Çünkü yapılan bir yanlışlık değil, onlara 'sizin yüzünüzden oluyor' dedirdip PKK'ya karşı savaştırmaya zorlama eylemiydi. Bu yüzden, zaten işbirlikçiliğe hazır olan Barzani ve Talabani'den TC işbirliği sağlamakta güçlük çekmedi.

Diğer yandan halkı katlederek gerilladan soğutma politikası sadece bizde değil bütün halk kurtuluş savaşlarına karşı geliştirilen bir kontrgerilla yöntemidir. Ne var ki gerçekte oligarşiye geri dönen bu silahın devrimci politikaların rotasından sapmış hareketlere karşı etkili olmaması da düşünülemez. Yer yer güvensizliğe, umut kırıldığına düşmüş halkın düşmanın terörle 'cezalandırılması' eylemlerinin ardından gerilladan uzaklaşma eğilimleri göstermesi beklenebilir bir sonuçtur.

Bugün Kürt halkının Cizre'deki katliamın ardından on bin kişiyle sokağa dökülmesinde ortaya koyduğu mücadeleci kimliğiyle, yine Cizre'de, Nusaybin'de açıkça dile getirdiği 'eylem yaparsanız bize saldırırlar' psikolojisi bugünkü gerçekliğinin anlaşılabilir iki ayrı yönüdür. Halkımızın başkaldıran kimliği hala ağır bassa da bu tereddütleri ortadan kaldırmanın yolu, oligarşinin onu ısrarla hapsetmeye çalıştığı milliyetçi zeminden, milliyetçiliğin yalnızlaştırıcı politikalarından koparmaktır. Halkların ortak dilini daha etkili konuşmaya başladıkça, bugün 34 bin korucudan bahsedenler yarın düzenlerinin güvenliği sağlamak için gerekli adam sayısını hesaplamakta şaşıracaklardır.

Muhabirimizin Cizre izlenimleri

Gerilla eyleminin intikamını halktan alıyorlar.

Şırnak, Çukurca ve Kulp'tan sonra

ŞİMDİ DE CİZRE

Diyarbakır (Mücadele)- Oligarşi, gerillanın her eyleminden sonra halka saldırmaya, katletmeye, yakıp yıkmaya devam ediyor. Şırnak, Çukurca, Kulp ve diğerlerinin ardından son olarak da Cizre'nin Cudi Mahallesi...

Cizre'nin Cudi Mahallesi'nin halkı genel olarak yurtsever nitelikte. Mahalle halkının anlatımlarına göre polislerin rahatça dolaşamadıkları bir yer. Şırnak'ın ve Kulp'un taranmasından sonra militarist güçler panzerlerle bu mahalleye girip operasyon yapmaya başladılar.

7 Kasım günü, akşam saatlerinde üç polis panzeri mahalleyi dolaşıp operasyon yaparken, gerillaların Endüstri Meslek Lisesi yanındaki yola döşedikleri antitank mayınına çarpan bir panzer, tahrip oldu. Panzer içinde bulunan polislerden ölü ve yaralıların olduğu söyleniyor.

Daha sonra da "Kana kan intikam" diyen polis ve askerler tarafından sivil halka yönelik bir operasyon gerçekleştirilen ilçenin çevresindeki tepelere yerleştirilen tanklar ve kariyerler, Cudi Mahallesi'ni topa tutarken, ilçe içinde dolaşan panzerler de rastgele sağı-solu taramaya başladılar.

Aynı gün saat 19.00 sıralarında Cudi Mahallesi'nden Hasan Acar adlı kişinin evine M-16'dan atıldığı tahmin edilen bir bomba isabet ediyor. Olaydan sonra Hasan Acar'la görüştüğümüzde bize şunları anlattı: "O an evde 10 kişi bulunuyorduk. Silah seslerini duyar duymaz hepimiz evin bir köşesine toplandığımız için, şans eseri bizim evde ölü ve yaralı olmadı." Acar, bir daha yaşanabilecek olan saldırılara karşı evinin yanına sığınak yaptığını söylüyor. Cizre'de hemen bütün evlerde bu tip 'sığınaklar' bulunuyor.

Hacı Çağırga da aynı gün evine top mermisi isabet edenlerden... "Devlet güçlerine yönelik bir saldırıda panzerden seken roketin" bunu yaptığını söyleyen resmi ağızlar yalan söylüyor.. Çünkü, ev yamaç üzerinde ve panzerin bulunduğu yer, çok çok aşağılarda. Üstelik eve isabet eden merminin top mermisi olduğu, arta kalan parçalardan anlaşılıyor.

Hacı Çağırga'nın evinde o akşam 15 kişi bulunuyormuş. Halkın anlatımlarına göre, ilçede silah sesleri duyulmaya başladığında insanlar, ya evlerinin bodrumuna, ya da sığınaklarına giriyorlar. Onlar da öyle yapmış ve hemen bodruma (alt kata) inmişler. Bu sırada top mermisi ver seviyesinden yukarda bulunan bodruma isabet etmiş, insanların bulunduğu yerde patlayan mermi, geride parçalanmış cesetler ve yaralılar bırakmış.

Bu saldırıda Çağırga ailesinden Hacı (65), Leyla (60), İsmail (25), Hanife (2), Nadir (10), Sinem (13), soy ismi belirlenemeyen Şeyhmus (70) olay yerinde, yaralılardan Fatma Çağırga (9) ise Diyarbakır'a getirilirken yolda yaşamlarını kaybetti. Ağır yaralı olan Emine, Meryem, Musa (6), Haşim (2) ve Baran Çağırga, Diyarbakır Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde Şiwan (3) ve henüz ismi konmamış iki bebek ise Cizre'de tedavi altına alındılar. Çağırga ailesinden görüştüğümüz kişiler, yaralıları taşıyan taksiye panzerler tarafından ateş edildiğini söylediler.

Cudi Mahallesi civarında taranmamış ev hemen hemen kalmamış gibi. Birçok evde onlarca kurşun izi var. Olay akşamı, genelde gazetecilerin kaldığı Kadıoğlu Oteli de taranmaya başlanmış. Ancak o akşam orada bulunan Şırnak Ağır Ceza Mahkemesi Hakimi, emniyete telefon ederek, emniyet müdürü ile görüşmüş ve ateşin kesilmesini istemiş. O anda ateş durmuş yine de onlarca mermi isabet etmiş. Görüştüğümüz insanlar, mayın patladıktan sonra herhangi bir karşılıklı çatışma olmadığını, devlet güçleri tarafından tek taraflı bir tarama olduğunu belirtiyorlar.

Devlet güçlerinin düzenlediği bu saldırıdan bir gün sonra Cizre halkı her şeye karşın yılgınlığa kapılmayacaklarını belirtiyor. Görüştüğümüz insanlardan birisi düşüncesini "Bu savaşı düşman kovulun-caya kadar sürdüreceğiz. Ne ölüm, ne işkence bizi yıldıramaz." şeklinde ifade etti.

Hacı Çağırga'nın evinde ölen sekiz kişi için bir cenaze töreni düzenleyen halk, cenazeleri toprağa verdikten sonra tüm Kürdistan şehitleri için saygı duruşunda bulundu ve kitlesel olarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş, mezarlıktan sekiz kişinin *şehit* olduğu eve kadar devam etti. Yürüyüş sırasında katliamı lanetleyen sloganlar atıldı. Cenaze törenine müdahalede bulunmayan devlet güçleri kitle dağıldıktan sonra yaklaşık 80 kişiyi gözaltına aldı.Cizre'nin taranmasının ardından 8 Kasım günü Cizre'de, 9 Kasım'da idil, Midyat ve Silopi'de protesto amacıyla kepenkler kapatıldı. Cizre'de aynı zamanda kontak kapatma eylemi yapıldı. Yine 9 Kasım günü Cizre Lisesi öğrencileri okulu boykot ettiler.

Alanya'da faşist kuşatma

Kürt-Türk düşmanlığının yeni bir provokasyonu geçtiğimiz 29 Ekim'de Alanya'da yaşandı. Polis, jandarma, sivil faşist işbirliğiyle gerçekleştirilen bu provokasyonda Batı kentlerinde şimdiye kadar Kürt halkına yönelik en kapsamlı saldırı gerçekleştirildi.

27 Ekim günü TC'nin Güney Irak saldırısı sırasında ölen bir Alanyalı erin cenaze töreni bu saldırının bahanesi oldu. 29 Ekim'de yapılacak olan cenaze töreni için hazırlıklar önceden yapılmıştı. İki gün önceden belediye hoparlöründen sürekli olarak cenaze törenine katılmaları için halka çağrı yapıldı. Bu çağrının sahibi DYP'li Belediye Başkanı Cengiz Aydoğan olayların başlatılmasında sorumlu olarak gösterilmektedir. Çağrılar sadece belediye hoparlöründen yapılmadı. Polis ve jandarma merkezlerinden de sürekli olarak tekrarlandı. Bu arada Alanya ve çevre ilçelerdeki MÇP teşkilatları da hazırlanıyorlardı. Öyle bir hava yaratıldı ki, özellikle resmi binalardan yapılan anonslar yoluyla halk neredeyse cenazeye katılmaya zorunlu kılındı.

Faşistler çevre il ve ilçelerden otobüsler ile Alanya'ya getirildiler. Sağdan soldan toplanmış faşist ve onlara türlü çeşitli yollarla dahil edilmiş ortaokul ve liseliler Kürtlere yönelik saldırı için harekete geçirildi. Olayın yönlendiricileri arasında bizzat polisler vardı. Hatta bu polisler ellerinde silah evleri taradılar.

Bu sivil faşist gruplar cenaze sırasında iki Kürde saldırmış, -linç etmek istemişlerdir. Ağır yaralanan iki Kürt güçlükle hastaneye yetiştirilmiştir. Gece yarısına doğru polis destekli faşist gruplar çevredeki Kürtlerin ev ve işyerlerine yönelik silahlı, taşlı, sopalı, molotof kokteylli saldırılarda bulunmuşlar, dükkanları yağmalamışlardır. Faşist saldırılar durmamış, 4 gün boyunca devam etmiştir. Bu süre zarfında Kürtler evlerinden çıkamamışlar, işyerlerini kapalı tutmuşlar, zarar tespitinde dahi bulunamamışlardır. HEP Alanya İlçe Başkanı Abdullah Aslan, can güvenliklerinin olmadığını, sokağa çıkamadıklarını, kendisinin dahi evine gidemediğini, HEP üye listesinin elden ele dolaştığını belirtmektedir.

İlçe polisi, düzenlediği bu provokasyonu gizlemek amacıyla Kürtleri "Olaylarla ilgili kimseye bilgi, fotoğraf ve boş kovan vermeyin, başınız daha çok belaya girer." diyerek tehdit ederken; Vali Çotur olayları gizleme yolunu seçmiş, "Cenaze töreni için ilçe dışından gelmiş olan vatandaşlarımız da var. Halk heyecanlı davranmış, birkaç dükkanın camlarını kırmıştır. Bunların da olmasını istemeyiz ancak kimlerin yaptığı konusunda kesin bir delil yok" diyerek açıkça faşistleri savunmuştur.

Türk-Kürt düşmanlığına karşı devrimci politika

Kürdistan kırlarında yoğun terör ve insansızlaştırma, Kürt şehirlerinin yoğun baskı ve terörle denetim altında tutulması; Ege, Karadeniz ve Güneybatının Kürt nüfustan temizlenmesi, büyük şehirlerde ise Kürt nüfusun denetim altına alınması... Devletin Kürt halkının nüfus hareketine ilişkin şimdiki politikası budur. Devrimci hareket, milliyetçi politikalardan uzak ve halkları birbirine düşürmeye çalışan yaklaşımlara karşı devrim alternatifini koyuyor.

Saat sekizi biraz geçiyor. Minibüs yolcusu olarak evinize bir an önce gitme telaşındasınız. Yolun bariyerlerle kapalı olduğunu görürsünüz. Arama vardır. Üzerinizde sizi tedirgin etmesi gereken hiçbir şey yoktur. Ama yine de aramadan geçmek hiç bir vakit hoşunuza gitmez, içinizden bir küfür savurursunuz. Herkesi indirirler, kimliklere bakılır. Ve siz sert ve ters bir cevapla karşılaşırsınız. Kuşkulu ve tedirgin bir bekleyiş başlar. Diğerlerinden farklı bir muameleyle karşılaşmanıza neden olan kimliğinizdeki doğum yerinizdir. Kimliğinizin doğum yeri hanesinde Tunceli, Urfa, Diyarbakır vb. Kürdistan şehirlerinden birinin adı yazıyorsa bir süre sonra karakola "davet" edilirsiniz. Duvarın önüne dizildiğinizde eli sopalı coplu polisler karşısında sırayla "Kürt müsün? Türk müsün?" diye sorguya çekilmeye başlarsınız. Baskı, tehdit hatta dayakla kimliğinizi inkara zorlanırsınız. "Kürdüm" demek suçtur. Kürdüm dediğinizde üzerinize inen cop ve sopalarla birlikte, küfür ve hakaretlerle karşılaşırsınız. Bu bir tasarı ya da hayali bir öykü değil. Ülkemizde son dönemde sık karşılaşılmış bir gerçeklik, iktidarın politikasında şovenizm önemli bir yer işgal ediyor ve şovenizm Kürt-Türk düşmanlığı üzerinde şekilleniyor. Türkiye'nin çeşitli illerinde Kürtlere yönelik saldırıyı bizzat iktidarın politikaları kışkırtıyor. Kürt realitesini kabul ediyoruz diye işe başlayan bir hükümetin başbakanının ulusal ve devrimci mücadele açmazı karşısında "Türkiye'yi koruma teşkilatlarının kurulduğu yönünde duyumlar alıyoruz" diyerek tehdide başvurmasının başka anlamı olamaz.

Halklar içinde giderek kökleri sökülen ve tecrit olma tehlikesiyle karşı karşıya kalan oligarşi, Kürt düşmanlığının yayılmasını ve Türk şovenizminin gelişmesini kendi siyasal etki alanını, tabanını genişletmek için araç olarak kullanmaya çalışıyor. Bu olayın bir yanıdır. Diğer yandan Kürtler ülkenin hemen her bölgesine dağılmıştır. Bu Kürt ulusal mücadelesinin sadece Kürdistan'da değil, ülkenin her yerinde boy göstermesi anlamına geliyor. Bu tehlikeli gidişe işaret ediyor. Bunun için, Kürdistan'da ulusal mücadeleyi ezmek için çaba sarf ederken, Türkiye'nin diğer şehirlerinde yaşayan Kürt halkına da "Kafanızı kaldırmayın, sessiz durun" diyerek gözdağı vermekte, sindirme politikaları izlemektedir.

Bugün kontrgerillanın teşvik ve organize ettiği Kürt düşmanlığı değişik biçimlere bürünerek kendisini gösteriyor. Kürdistan'da devlet görevlilerinin Kürt halkına yaklaşımlarında ifadesini bulan Kürt düşmanlığı ülkeye yayılacak boyutlara varıyor. Burada görev yapanlarda giderek yerleşen Kürt düşmanlığı, zamanla ülkenin her tarafına taşınıyor. Bu tehlikeli bir gelişmenin işaretidir. Kürdistan'da devlet görevlileri öncelikle doğrudan Kürt düşmanı bir ideoloji ile donatılırken, ruh halleri de buna göre şekillendirilmeye çalışılıyor. Özellikle ordu, polis, özel tim gibi baskı ve terör mekanizmalarının mensupları kontrgerilla taktikleriyle özel olarak eğitiliyorlar. Türkiye'nin herhangi bir bölgesinde, ilinde, ilçesinde yaşayan, Kürtlere karşı herhangi bir düşmanlığı bulunmayan binlerce insan asker olarak buralarda "görev" yaparken kısa sürede Kürt düşmanı haline getirebiliyorlar.

Sıcak savaşın psikolojik etkisiyle ve sürekli ideolojik doldurmalarla kolaylıkla Kürt düşmanı olan bu genç insanlar, Kürt halkına karşı vahşete varacak denli saldırılar gerçekleştirebilen bir terör makinesinin canavarlaşmış bir parçası haline geliyorlar. Polisler, özel tim mensupları, subaylar ise eğitimleri sırasında bu işe göre şekillendirilmektedir. Başlangıçta devrimci, ilerici, ulusalcı güçlere karşı eğitilen bu insanlar, eğer Kürdistan'da görev yapıyorlarsa kısa sürede Kürt halkının azılı bir düşmanı haline geldiklerinde, halk düşmanı yeni bir kimliğe giriyor. Mekanizma onları halk düşmanı olmaya zorluyor ve olmayanları da kendi içinde öğütüyor.

Diğer devlet memurları, valisi, kaymakamı vb. için de bu düşmanlığı kazanması süreçleri farklı değildir. Ki bu görevlilerin seçiminde de, Kürt ulusal mücadelesine ve devrimcilere karşı olmaya özel bir önem verilmektedir. Ve onlar da kimi zaman doğrudan devlet terörünün bir uzantısı, kimi zaman başka şekillerde Kürt düşmanlığının sürdürücüleri olup çıkıyorlar. Öyle ki, giderek bu anlayış sürekli işlenerek bütün bu devlet görevlilerinin, subaylardan polis memurlarına, valilerden tapu memurlarına kadar hepsinin eşleri ve çocukları da Kürt düşmanı hale getirilirler. Böylece ortaya tam anlamıyla bir cepheleşme çıkar. Devletin görevlileri bulundukları bölgede ayrı yerlerde oturur ve her şeyiyle halktan ayrı duruma gelerek zaten objektif olarak ayrım körüklenir ve giderek düşmanlığa dönüşür. Bunun . sonucu olarak Şırnak'ta olduğu gibi, polis memurlarının eşlerinin de ellerinde silah Kürt çocuklarını taramaları hiç de şaşırtıcı değildir.

Bunun yanında Kürdistan şehirlerinde yaşayan Türkler arasında Kürt düşmanlığı ve şovenizm yaygınlaştırılarak, bu kesimin Kürt halkının ulusal mücadelesine karşı bir savunma ve saldırı odağı olarak elde tutulmak istenmesi de işin diğer bir yanını oluşturuyor. Özellikle kontrgerilla eliyle örgütlendirilen sivil faşistler giderek daha fazla harekete geçirilmektedir. Sivil faşistlerin yeni rolleri Kürt-Türk düşmanlığını körükleyerek Türkleri Kürtlere düşmanlaştırarak saflaştırmaktır. 12 Eylül öncesi Alevi-Sünni çatışmasıyla kendisini başrole çıkaran sivil faşistler, şimdi bu rolü kontrgerillayı arkalarına alarak Türk-Kürt düşmanlığını körükleyerek üstlenmeye çalışıyorlar. Son dönemde Ege'de birbiri ardına patlak veren ve hızla yayılan Kürtlere yönelik saldırıların altından kontrgerilla ve sivil faşist çeteler çıkıyor. Devrimci çalışmanın henüz belli bir güç sağlayamadığı yerlerde Kürt-Türk çatışmasının körüklenmesine elverişli bir zemin daha kolay yaratılıyor. Devrimci politikalar iki taraflı milliyetçi politikaları etkisiz kılacak ve halkları birleştirecek tek güçtür.

Oligarşinin provokasyon ve katliam politikası ne halkların kardeşliğine gölge düşürebilecek, ne de halkların birlikte mücadelesini engelleyebilecektir.

KÜRT DÜŞMANLIĞI VE KONTRGERİLLA

Türkiye'nin diğer bölgelerinde Kürt düşmanlığı çok değişik biçimlerde gündeme geliyor. Ancak, hangi biçimde olursa olsun şovenizme, hakları birbirine düşüren hareketin ya doğrudan içinde ya da hemen ardında kontrgerillayı ve onun yönlendirdiği devlet organlarını ve görevlilerini bulmak mümkündür.

Kontrgerilla eliyle yürütülen Kürt düşmanlığının pek çok örneği bulunuyor. Anayasa mahkemesinin infaz yasasına ilişkin tutumu bu açıdan çarpıcıdır. Terör yasasında yer alan ve doğrudan Kürt halkına yönelik olarak oluşturulmuş 125. madde kapsamında ceza almış hükümlülerin beşte dört indirimden yararlanmasını engelleyen maddeyi, hukuka aykırılığı son derece açık olduğu halde Anayasa Mahkemesi onaylamıştır. Bu Kürt düşmanlığının, Kürt-Türk ayrımcılığının yargı kurumlarının ün üst makamınca onaylanması anlamına gelmektedir. Zaten Anayasa Mahkemesi Başkanı da bu yöndeki kraldan daha kralcı tavrını açıkça ortaya koyuyor. Kürt halkı demenin bile bölücülüğe girdiğini söyleyen bir Anayasa Mahkemesi başkanı, kontrgerillanın ideolojik saldırısına güç katıyor.

Ege bölgesinde Kürtlere ev verilmemesi, bunların işyerlerinden alış veriş yapılmaması, Kürtlere iş verilmemesi, çalışanların işten çıkarılması, onlarla konuşulmaması doğrultusunda bir kampanya başlatan kontranızdan başkası değildir. Aynı örgüt Kürtlerin işyerlerine ve evlerine karşı bombalama, yakma, kursuma eylemlerini gerçekleştirmiş, Kürtlerin bulundukları yerleri terk etmeleri için tehditler yağdırmıştır. Bununla da kalmamış, Kürtleri çalıştıran kimi işyeri ve çiftliklere bile saldırı düzenlemiştir.

Arama ve denetimlerde Kürdistan şehirlerine kayıtlı insanların şüpheli olarak gözaltına alınmaları, dövülmeleri hatta işkenceye tabi tutulmaları, kontrgerillanın Kürt düşmanlığı temelinde yaygın terör faaliyetlerinin parçasıdır. Jandarmanın, polisin, özel timin ayrım gözetmeksizin Kürt mahallelerini taraması, kurşunlaması, buralardaki halka "özel" muamele yapması da bununla ilgilidir. Buralarda yapılan düğün, cenaze törenleri gibi geleneksel etkinlikler de devletin saldırı alanları içine giriyor.

Kimi yerlerde işçi Kürtler çalıştıkları işten çıkarılıp, bizzat devlet güçleri tarafından tek tek tespit edilip, keyfi bir şekilde bulundukları şehrin dışarısına çıkartılıyorlar. Kürtleri Türklere, Türkleri Kürtlere düşmanlaştırmak için kontrgerillanın "özel" bir çabası vardır.

KÜRT DÜŞMANLIĞI VE SİVİL FAŞİSTLER

1970 sürecinde, anti-faşist mücadelenin bir sonucu olarak iyice teşhir ve tecrit olan sivil faşistler prestij elde etmek için her yolu denediler. Önceleri İslamî öğelere sarılarak halkın dini duygularından yararlanmak istediler.

"Türk-İslam sentezi" yeterince prim

yapmayınca, atılım yapmanın bir yolu olarak Balkanlar ve Kafkasya'daki Türkçe konuşan halkların sorunlarına sahip çıkarak ya da öyle görünerek prestij sağlamaya çalıştılar. Ne var ki, Türkiye halkları açısından Bulgaristan Türklerinin, Boşnakların, Azerilerin, Özbeklerin yaşadıkları, sonuç olarak uzaktı ve buralardan hareketle kitle tabanlarını bekledikleri gibi genişletemediler.

Sivil faşist hareket bu kez daha yakın ve yakıcı bir soruna el attı. Kürt ulusal mücadelesi karşısında şovenizm bayrağına sarıldı. Şimdi bu şekilde etki ve kontrol alanlarını genişletmeye çalışmaktadırlar. Son dönemlerde hem Kürdistan şehirlerinde, hem de Türkiye'nin diğer illerinde bu faaliyete hız verdiler.

özeilikie Kürdistan'da çatışma ve gerilla saldırılarında ölen askerlerin cenaze törenlerini kullanarak Türk halkını Kürtlere karşı kışkırtmaya çalışanların başında sivil faşistler geliyor. Polis, vali, kaymakam, karakol komutanı destekli bu sivil faşistler, kimi yerlerde sadece cenazelerde slogan atmakla kalmamakta, Kürtlere yönelik taşlı, sopalı, silahlı saldırılarda bulunmaktadırlar. Kuşadası'nda, Alanya'da, Fethiye'de, Trabzon'da yaşananlar bunun son örneklerinden birkaçıdır. Buralarda yalnızca PKK aleyhine sloganlar atılmamakta, doğrudan Kürtleri hedef alan sloganlar giderek ön plana çıkmaktadır. Cenaze törenleri sırasında ya da ardından sivil faşistler gruplar halinde kentlerde terör estirmekte, kimlik kontrolleri yapmakta, kimliklerinde Kürdistan doğumlu yazanlar çevrilip dövülmekte, linçe varan olaylar yaşanmaktadır. Bu faşist gruplar devlet güçlerinin korunması altında Kürtlerin dükkanlarını yağmalıyor, yakıp yıkıyorlar.

Bütün bu saldırıların tek amacı Kürtlere karşı şovenist duyguları körükleyerek sivil faşist harekete taban yaratmak değildir. Bir yanıyla Türk-Kürt halklarının dayanışmasının önüne geçmek, büyük şehirlerdeki yoksul Kürt halkının sindirilerek boyun eğmesini, sesini çıkarmamasını sağlamak amaçlanırken, diğer yanıyla, yükselen devrimci mücadelenin önüne de bu şekilde geçilmeye çalışılmaktadır. PKK'nın yanlış eylem çizgisinden de yararlanarak ona karşı oluşturdukları tepkileri, "bayrak yaktılar" türünden söylentilerle ve yarattıkları provokasyonlarla devrimcilere karşı yönlendirmek istemeleri bunun örneklerindendir. Bu noktada devrimciler, faşist provokasyonlar ve saldırılar karşısında Kürt halkını savunmak durumunda oldukları gibi, diğer solla ve ulusal hareketle devrimci eylem yönünden kendi aralarında net bir çizgi çekmek zorundadır.

Bir dönem devrimci mücadeleye karşı gerici-dinci-faşist kırması hareketleri kullanan devlet, şimdilerde, Kürt kitle hareketlerine karşı askeri, polisi yerine sivil faşistleri de kullanmaktadır. Son olarak İğdır'daki faşist saldırıda ortaya çıkan bunun bir örneğidir. Yine bu kontrgerillasivil faşist kırmaları Kürt aydınlarına, yurtseverlerine, demokratik örgütlerine karşı sürekli saldırı halindedir ve tehditlerini sürdürüyorlar. Kürt-Türk düşmanlığım körükleyen kontrgerilla merkezli saldırılar çok yönlü bir hale dönüşmüştür. Bunu boşa çıkaracak devrimci taktikler de çok yönlülüğü içermeli ama öncelikle milliyetçi politikaların yerleşmesine set çekecek bir hat izlemelidir. Artık sivil faşistler de yabana atılmamalı ve küçümsenmemelidir.

TÜRK-KÜRDÜŞMANLIĞIFAŞİZM İÇİNİKİ UCU KESKİNBIÇAKTIR

Faşist güçler hı yandan Kürt-Türk düşmanlığını körüklerken, bir yandan da kontrolün elden kaçmasından korkmaktadır. Hem Kürt düşmanlığının her türlü yönteme gelişmesine bizzat ortam hazırlıyorlar ve yerine göre uyguluyorlar, hem de en yetkili ağızlardan "tahriklere kapılmayın" demek ihtiyacını duyuyorlar. Demirel, miting meydanlarında taraftarlarının Kürt halkı ve ulusal mücadelesi aleyhine sloganlarını hiç müdahale gereği duymadan dinlerken, diğer yandan, "Kışkırtıcılara kanmayın. Memleketin doğulusu batılısı, kuzeylisi güneylisi hepsi de benim kardeşimdir, birinci sınıf vatandaşımdır." diyebilmektedir.

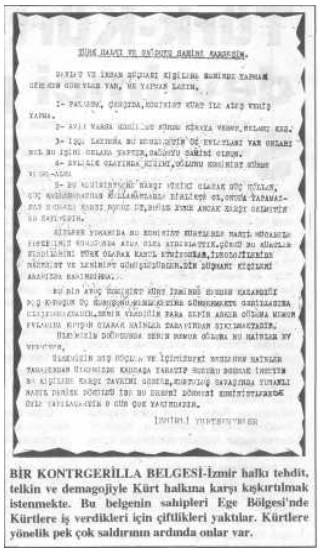

BİR KONTRGERİLLA BELGESİ-İzmir halkı tehdit, telkin ve demagojiyle Kürt halkına karşı kışkırtılmak istenmekte. Bu belgenin sahipleri Ege Bölgesi'nde Kürtlere iş verdikleri için çiftlikleri yaktılar. Kürtlere yönelik pek çok saldırının ardında onlar var.

Iğdır'da Kürt halkına karşı sivil faşistler

1 Kasım seçimlerinin ardından Refah Partililer sabahlara kadar gösteri yaptılar. Devlet açısından herhangi bir sakıncası yoktu. Ama İğdır'da HEP'liler gösteri yaparsa sakıncası vardı elbet. Onların gösterileri kana bulanmalıydı. Köprü başlarının bu haramilerinden hesap soran da olmuyordu.

İğdır'da Kürt halkı HEP'in seçimdeki başarısını kutlamak üzere başladığı gösteride TC'nin Güney Kürdistan'daki harekatını da protesto etti. Devletin askeri, polisi kendilerinden izinsiz böyle bir gösteriye izin vermezlerdi, vermediler de. İstanbul'da Refahçılar sabahlara kadar arabalarla korna çalarak gösteri yapıyorlardı, ancak İğdır'da gösteri yapanların üzerine ateş açıldı. Bu yetmedi, her kanlı işi doğrudan kendi elleriyle yapmak istemiyordu devlet Sivil faşistleri ve onların etkileyebildiği bir kısım insanı kışkırttılar. Kışkırtmaya aldırmayan İğdırlılara ise İğdır Emniyet Müdürü, İğdır Jandarma Komutanı "Korkaklar, birkaç kıçı kırık Kürtten mi korkuyorsunuz" diyerek hakaret ettiler.

Sivil faşistlerin başını çektiği bir grup Kürt halkının üzerine saldırdı. Faşistler, yanlarında sivil polisler olmak üzere halkın üzerine ateş açtılar. Kürtlerin dükkanlarına saldırdılar. Kürtler yaralandı, gözaltına alındı. Sonuç, bir ölü, 50-60 civarında yaralı 70'in üzerinde tahrip edilmiş dükkan.

Bu böyle olmasına rağmen, burjuva basının kontrgerillacı kalemşörleri şöyle yazdı: "İğdır şehir merkezinde toplanan PKK yandaşı bir grup, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'taki bölücü eşkıyaya karşı başlattığı operasyonu protesto için yürüyüş yapmaya kalkıştı. Sayıları 500 kadar olan göstericilere müdahale eden polis, kalabalığın dağılmaması üzerine havaya uyarı ateşi açtı.

"PKK yandaşları bunun üzerine şehrin muhtelif cadde ve sokaklarına girerek çok sayıda işyerini tahrip ettiler. Bunun üzerine ev ve işyerlerinden çıkan İğdır halkı PKK yanlılarının üzerine yürüdü. Göstericileri kısa sürede dağıtan İğdır' lılar şehir merkezinde bir araya gelerek PKK aleyhinde slogan attılar." (3 Kasım 1992, Türkiye Gazetesi..) Olay bütün burjuva basında benzer cümlelerle çıktı. Kontrgerilla kendi basını için artık kalıp haberler üretiyordu.

1 KASIM SEÇİMLERİ ARDINDAN İĞDIR-Polis gösteri yapan Kürt halkına ateş açtı...

İçişleri Bakanı Sezgin, son dönemde cenaze törenlerinde artan olaylar üzerine yaptığı açıklamada, "Etki tepkiyi doğuruyor. Vatandaşlarımızda uyanan milli şuur, kendilerini daha duyarlı kılıyor ve tabii bu arada her zaman ve her yerde olduğu gibi birtakım kışkırtıcılar ortaya çıkıyor. Ama şuna yürekten inanıyorum ki, halkımızın engin sağduyusu, yapılan tahriklere aldırmadan, milli birliğimizin korunmasında yeterli olacaktır." derken de farklı bir yaklaşım içinde değildir.

Bir yandan "uyanan milli şuur", "etki-tepki", "duyarlılık" diyerek bu saldırılara yol vererek, övgü yağdırıyor, meşru gösteriyor, diğer yandan da aşırıya kaçmayın diyor. Bu onun aynı zamanda açmazını da yansıtıyor. Kürdistan'da ulusal mücadelenin, ulusal bilincin güçlü olduğu yerlerde insansızlaştırma, sürgün, zorla göç politikası izlerken, büyük şehirlerde ya da Batı'nın küçük yerleşim birimlerinde Kürtleri tecrit, sindirme ve sürme politikası izliyor. Bu devlet açısından kolay kolay içinden çıkılacak bir durum değildir. Türkiye'de 20-25 milyon civarında Kürt yaşıyor.

Devlet Kürt halkına kendi istediğini dayatmaktadır. Ama durum hızla onun kontrolünün dışına çıkmaktadır. Kürt halkı hem kendi ülkesinde, hem de diğer yerlerde yaşamayacak, çünkü giderek oralardan da kovulmaya başlamıştır. Bu kadar insanın yurtdışına çıkışı mümkün değildir. O halde onlar için tek bir çözüm yolu kalıyor: isyan. 20-25 milyonluk bir halkın isyanına faşizm ne yapacaktır?

İşte faşizmin açmazı buradadır. önü alınamayacak bir Kürt-Türk düşmanlığı yarın TC'yi daha büyük tehlikelerle karşı karşıya getirecektir.Kürt halkını daha rahat kontrol edebileceğini düşündüğü şehirlere sürüyor. Bunlar aynı zamanda büyük Kürt şehirleridir. Ancak buralar da onun için yeterince emin değil. Büyük kentlerde daha kolay eritebilirim hesapları içerisinde. Yine de her açıdan rizikolar taşımaktadır. Birincisi, sürülen Kürtler onun için her dönem potansiyel bir tehlikedir. Geliştirmeye çalıştığı Kürt-Türk düşmanlığı bütün Türkiye'yi patlatacak bir noktaya gelebilir. Bu yüzden özellikle Kürt nüfusun çok daha az olduğu yerlerde sivil faşistler yolu ile baskıyı artırarak onları sürmeye çalışıyor. Kürt nüfusun nispeten yoğun olduğu küçük illerde, sivil faşist hareket alternatif bir set olarak elde tutulmakta, büyük kentlerde ise daha çok devlet baskısı yoluyla Kürt halkı denetim altında tutulmaya çalışılmaktadır.Kürdistan kırlarında yoğun terör ve insansızlaştırma, Kürt şehirlerinin yoğun baskı ve terörle denetim altında tutulması; Ege, Karadeniz ve Güneybatının Kürt nüfustan temizlenmesi, büyük şehirlerde ise Kürt nüfusun denetim altına alınması... Devletin Kürt halkının nüfus hareketine ilişkin şimdiki politikası budur. Kürt-Türk düşmanlığını körüklemesini ve bu düşmanlığı şekillendirişini tayin eden politika budur. Savaşın gelişimine göre bu politikanın rotasında da değişiklikler olacaktır.Türk ve Kürt halkları faşizmin böylesine geliştirdiği bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyadır. Ve bu topyekün saldırı ancak halkları birleştiren ve ortak bir politika etrafında savaştıran bir stratejiyle göğüsle-nebilir. Devrimci hareket, milliyetçi politikalardan uzak ve halkları birbirine düşürmeye çalışan yaklaşımlara karşı devrim alternatifini koyuyor.

Ekonomi sayfaları"AL-SAT, KAZAN" diyor başka bir şey demiyor

1980 sonrası kuşağın köşe dönmeci felsefesi artık ağıza sakız oldu. 12 Eylül "ipi sağlam kazığa bağlama" sevdasıyla, yoksulluk ve sefaletin diz boyu olduğu bir ülkede, "darı ambarı rüyası" görmenin gücünü keşfetmişti... Bu yüzden, depolitizasyon sürecini "gemini kurtar, gerisini boşver" mantığıyla pekiştirmişti. "Kılıç kuşandırdığı işini bilen" örnekler de yaratıp, adeta halkın gözünün içine sokmuştu. Ama bununla da kalmayarak, bunları gazete sayfalarından indirmemiş, özenilen, imrenilen bir yaşamın örnekleri olarak göstermiş. Böyle yapması epeyce de işine yaramış... Karnını doyurabileceği günlük ekmeği bulabilme telaşına düşürdüğü halkta, düzene umudu böyle ayakta tutmaya çalışmış.

Bugün aradan on küsur yıl geçmesine rağmen, değişen fazla bir şey yok.. Düzenin el üstünde tutmaya çalıştığı bu mantık, artık sadece kaçakçıları "hayalici" yapmakla kalmıyor, her türlü spekülatörlüğün, vurgunculuğun, kapkaççılığın önündeki tüm engelleri düzlemeye devam ediyor. Tefeciliği devletin geçim kaynağı haline getiriyor. Sözde yapılan yolsuzlukları soruşturmak için kurulmuş olan komisyon'un adı yeni yolsuzluklarla anılıyor. Burjuva basın ve televizyon kanalları lotaryacılığı teşvik edip şahlandırmaktan başka bir iş yapmıyor.

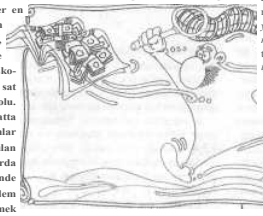

Burjuva basın iki Uç yıl öncesine kadar kıyıda köşede yer verdiği ekonomi haberlerine bugün sayfalarını ardına kadar açıyor. En çok satan dergiler ekonomi dergileri, en çok tiraj sağlayan haberler en kolay köşe dönmeyi öğreten "haberler" oluyor. Borsa, döviz, gayri menkul spekülatörlüğü ise bunların demirbaş konuları. Ekonomi sayfaları çarşaf çarşaf "al sat kazan"cılara Öğütlerle dolu. Sorunlarına, çevrelerine, hatta kendilerine yabancılaştırılan insanlar milyarlık düğünlerde yerlere saçılan dolarların, yirmi küsurlu yaşlarda hakim karşısında elleri cebinde dolaşan türedi zenginlerin özlem duyduğu yaşantılarına ulaşabilmek için kestirmeden para kazanabilmenin zevkini tatmaya çalışıyor. Düzen tüm kurumlarıyla, iletişim araçlarıyla bu ortamı körüklüyor. O yüzden "Benim memurum işini bilir", "Ben zenginleri severim" diyenler düzenin tepelerine tırmanabiliyor. Bütün bunlar emekçi halkın hayallerini süslemekten öte geçemiyor. Zenginlerin zenginliği yoksulların sayesinde oluyor. Zenginler aralarında yeni zenginler görmekten pek hoşlanmıyor. Çünkü zenginler çoğaldıkça, kendi zenginliklerinin azalacağını biliyorlar.

Bilançoları en parlak çıkan 4 KiT'e öncelikli satış planı

Maksat dostlar alışverişte görsün

- **1933 yılından beri özelleştirme tartışmaları sürüp gidiyor. Herkes bir şey söylüyor, her kafadan bir ses çıkıyor. Bunun için herkesin de kendine göre bir ya da daha çok gerekçesi var... Tüm bunlara rağmen, iktidarlar, devlet hakim sınıflar KİT'lere en azından bir "çomak sokulması" gerektiğinde birleşiyorlar. Nedenini de kısaca "verimsizlik" olarak gösteriyorlar.**
- 28 Ekim 1992 tarihli gazetelerde, Kamu Ortaklığı İdaresi'nin (KOİ) özelleştirme kapsamında bulunan on bir çimento fabrikasından Çorum, Ladik, Sivas ve Aşkale Çimento'yu 132.7 milyon dolara satmaya karar verdiği açıklandı. KOİ'ye satış - onayı sunulan bu fabrikaların ise, on bir çimento fabrikası içinde kapasite kullanım oranı açısından ilk dört sırayı aldığı açıklandı.

Böylece iktidar, kendi mantığı içerisinde de tutarlı bir yanının bulunmadığını ortaya koymuş oldu. Devlet "fikrini zikrinden" belli etmiş, KiT'lerin iyilerini seçip seçip işbirlikçi tekellere peşkeş çekmek için kolları sıvamıştır. "Rasyonalleştirme", "verimli hale getirme" söylemlerinin ise devletle bü yük tekeller arasındaki bir alışverişten ibaret olduğu bir kez daha belli olmuştur.

Yükselen faizler ekonominin çalımını bozdu

Geçtiğimiz günlerde Ziraat Bankası mevduat faizlerini dört puan birden yükselttiğini açıklayınca, 'faizler bir anda atağa geçti. Böylece, iktidarın "% 60'lar civarında" dediği faiz oranları, bir anda kendini % 70'lerin üzerinde buldu. "Türkiye'de endişelenecek durum yok" diyenler, panik içinde demeçler vermeye başladılar. Açıklamalar birbirini kovaladı. Herkes gözlerim aranan "suçlu"ya dikti: Nereden çıkmıştı şimdi durup dururken bu faiz belası? Hem de dolar yıl sonunda 8 bin lirayı geçmeyecek, enflasyon % 60'ı aşmayacak denildiği bir zamanda... Ya diğer bankalar... Ya onlar da kulak kabarttıkları, gözlerini bir an olsun üzerinden ayırmadıkları Ziraat Bankası'nın peşinden yürümeye başlarsa... Ne olacaktı o zaman?.. İşin kötüsü, daha işin başında ekonomiden sorumlu bakan da, *"Ekonominin yolunu girmesi için faiz oranlarının düşük olması gerekir"* demişti. Üstüne üstlük bu olay, tam da *"Durumumuz Avrupa ülkelerinden iyi"* dendiği bir sırada patlak vermişti.

Faizlerin yükselmesi ' tesadüfi değildir

Aslında faiz oranlarının bu genin olmak gerekmiyordu. Çarpık kapitalizmin ekonominin başına ördüğü çorabın sonucunu görmek için kılavuza gerek yoktu. Kimilerinin yaptığı gibi "suçlu" ararken, "Sen de mi Ziraat Bankası?" demek ise faydasız.

Kamu maliyesinin böylesine çıkmazda olduğu bir ortamda, önce kamu kesiminin kendi borçlanma faizlerini yükseltmesi ve adeta devletin kasası gibi çalışmakta olan Ziraat Bankası'nın mevduat faizlerinde yeni bir tırmanışa öncülük etmesi hiç de şaşırtıcı değildir. Kamu kesiminin böylesine borçlandığı bir zamanda, faizlerin aşağı çekilmesi çabası keskin bir bıçağın üzerinde yürümeye çalışmaya benzer. Çarpık ve bağımlı ekonominin bu çıkmazda hiçbir şansı yoktur. Faizlerin aşağı çekilmesi için ya para basmayı göze alacak, ya da toplayacağı paranın maliyetini artıracaktır. Kaldı ki, bunların da çözüm olmaması bir yana, kısa vadede de olsa faizleri aşağı indirebilecek gücü yoktur. Bunu yapmaya kalksa, bu kez enflasyon yükselecek ve sonuçta dolaylı olarak faizleri de yükseltecektir. Hoş, yapmasa da değişen bir şey olmayacaktır. Çünkü "abası kırk yamalı" bir ekonomide, iktidarların yapabileceği hiçbir şey yoktur.

Kapitalizmde faiz, artı-değerin bölüşümüdür

Kapitalizmde, sanayici el koyduğu artı-değerin hepsine sahip olamaz. Bunu ülkedeki diğer kapitalistlerle paylaşmak zorundadır. O yüzden kapitalist elde ettiği artı-değerin bir kısmını "faiz" adı altında kendisine borç para vermiş olanlara ve bankalara öder. Burjuvazi yalnız kendi sermayesini kullanmakla yetinmez. Başkalarının tasarruf ettikleri paraları da işlerinde kullanır. Başka insanların tasarruf ettikleri paraları ödünç vermeye ikna edebilmek için, açıktır ki, onlara bunun karşılığında bir ödün vermek gerekir. Ödünç verilen paranın bir yüzdesi olarak ifade edilen bu ödüne de faiz denir. Bu karşılıklı alışverişte ise, doğrudan ve dolaylı olarak kârlı çıkan yine burjuvazi olur.

Burjuvazi böyle bir sistemde, ödünç aldığı parayı sermaye olarak kullanarak ücretli emeği sömürür ve kâr elde eder.

Çeşitli isimler altında kredi alarak bunu sermayesine katan ve kullanan ve bu krediyi sağlayan kapitalistler (bankalar, bankerler vb.) ücretli emeğin sömürülmesi ile yaratılan artı-değerin bir bölümüne el koyarak yaşadıkları için, bunların emekçi sınıflar karşısındaki çıkarları aynı potada toplanmıştır. Her ikisi de emekçilerin sömürüsünün artırılmasından yanadır.

Kapitalizmde genci olarak "ödünç" verilen sermayenin sanayi sermayesinden daha hızlı büyümesinin, faiz oranlarını düşürücü bir rolü vardır. Gelişmiş kapitalist ülkelerde, hiçbir zaman bizdeki gibi % 70'lı 801ı faiz oranlarına rastlanmaz. Ancak bizde ekonominin güçsüzlüğü, emperyalizme bağımlılığı ve çarpıklığından dolayı, bu böyle olmaz ve faiz oranları hiçbir zaman düşmez. Çünkü bütçe açıklarının kronikleşmesi, enflasyonun hiçbir zaman darlığı vb. nedenlerle faiz oranları -zaman zaman nispi olarak yükselip alçalsa da- Enflasyon oranının altına düşmez. Enflasyon ve faiz oranları arasındaki sıkıfıkı ilişki bunu zorunlu kılar.

Burjuvazinin faizi sevimli gösterme uğraşı boş bir çabadır

Ülkemizde ne zaman faiz oranları yükselse, burjuva iktisatçılar "yükselen faiz oranlarıyla yatırımın, üretimin yapılamayacağını" söylerler. Faizlerin yükselişi konusunda iktidarlardan mazeret dinlemekten bıktıklarını da eklemeyi ihmal etmeden, yükselen faizlerin aşağı çekilmesini isterler. Bunların sosyal demokrat görünümlü olanları ise, binbir dereden su getirerek yüksek faiz oranlarının işsiz sayısını çoğaltacağını, hayatı pahalılaştıracağını vb. uzun uzadıya anlatarak derhal faizlerin aşağı çekilmesini isterler. Tabii bunu yaparken de, bol bol halkın çıkarlarından dem vururlar. Bütün bunların birleştiği ortak nokta ise, özünde burjuvazinin değişik kesimlerinin çıkarlarını savunmaktan başka bir şey değildir. O yüzden onların arasındaki didişmenin halktan yana olan bir yanı yoktur. Böyle yapmakla, bir yandan ücretli emeğin üretim sürecinde sömürülmesi haklı ve ebedi olarak gösterilir, öte yandan da kapitalistin işletme kârının artması için kredi faizlerinin düşürülmesi gerektiği teorik olarak temellendirilir. Faizle para veren kapitalistlerin faiz oranını artırma isteği ile bunu kullanan kapitalistlerin faiz oranlarını düşürme isteği, çıkar zıtlığından ibarettir. Bunda ise halkın hiçbir çıkan yoktur. Dişinden tırnağından artırabilen küçük tasarruf sahipleri, faiz oranlarının yükselmesiyle bir an için ellerindeki parayı artıracaklarını zannederler. Ancak düzen burada da kaşıkla verip kepçeyle alır.

Kontrgerillayı önemli kılan ve kamuoyunda "devlet içinde devlet" olarak tanıtan gücü, karşı-devrimci güçlerin iç savaşa göre örgütlenmesinden gelmektedir. Bugün kontrgerilla tam da bu tanıma uygun düşüyor. Devlet bugün hukuku, yaşadığı değil, yasadışılığı temsil ediyor. Kontrgerillanın en önemli yanı yasa tanımamasıdır. Yine de eski alışkanlıklar sürdürülüyor ve herkesin görebileceği katliamlar bile "hukukun içinde kalınarak yapıldı" denilerek sunulmaktan vazgeçilmiyor. Sözü edilen hukuk infaz, kaybetme, işkence ve katliam hukukudur. Yani açıkça kontrgerilla hukukudur.

Kontrger

Bugün oligarşi kendi deyimiyle halka karşı "topyekun" bir saldırı içerisindedir. Her gün en az birkaç cinayete imzasını atıyor, katliam yapıyor, gözaltına alıyor, kaybediyor. Açık açık ya teslim olun, ya da öldürürüz tehdidini savuruyor. Başarısını, katlettiği insan sayısıyla ölçen devlet, kan dökmekle övünüyor. Son dönemde katledilen Kürtlerin sayısı belli değil. Binler sürülüyor, Şırnak, Çukurca, Kulp'tan sonra şimdi Cizre boşaltılıyor ve daha birçok yer boşaltılmaya hazırlanıyor. Devlet kendisine karşı çıkan köyleri, kasabaları, şehirleri yakıp yıkıp boşaltma politikasını hızla sürdürüyor. Bu cinayetlere hedef olmak için ilerici, devrimci olmak, elde silah savaşmak da gerekmiyor. Çoğu zaman halktan biri olmak, devletin yanında yer almamak ve dediğini yapmamak yeterli oluyor. Tüm bu katliamların, savaş gerçeğinin merkezinde kontrgerilla bulunuyor. Kontrgerilla topyekun savaşı oligarşi adına yönlendiriyor ve savaşın kurmaylığını üstleniyor.

Kontrgerilla şimdiye kadar kamuoyunda yakan, yıkan, cinayet işleyen, provokasyon yaratan bir örgüt olarak tanındı. Devletin kontrgerillayı kabullendirmeye çalışmasıyla ilgili yaşadığı sıkıntılar buradan kaynaklanıyor. Hakkında kitaplar yazıldı, tefrikalar yayınlandı. Birçok olay hala onunla anılıyor. Ancak bugün kontrgerillayı sadece provokasyon çetesi, devrimcilere, halka yönelik cinayetler şebekesi olarak düşünmemek gerekiyor. Kontrgerillayı bugün devrimci iç savaşı bastırmaya yönelik "özel savaş" (kirli savaş) uygulamak üzere oluşturulmuş örgütlenmeler ve bu örgütlenmelerin yürüttüğü savaş bütünlüğü, halka savaş açan bir cepheleşme olarak görmek gerekir. Yoksa, oligarşinin bugünkü saldırılarını anlamak ve doğal olarak da bu savaşa karşı nasıl bir savaş örgütlemesi gerektiğini kavramamak olur. Halka karşı bütün cephelerde savaşı örgütleyen bir güçle karşı karşıyayız. Kısacası kontrgerilla birçoklarının kafasında oluşturduğu gibi sadece birtakım siyasal cinayetler işleyen dar bir grup faaliyeti değildir. Bu, kontrgerillanın dar anlamıdır ve kontrgerillayı anlatmaktan uzaktır. Bu haliyle ancak "Ayaklanmaya Karşı Mücadele", diğer adıyla "özel savaş" doktrininin sadece bir parçasıyla sınırlı kalır. CIA "düşük şiddette çarpışmalar doktrini" çerçevesinde kontrgerillaya giderek bu işlevi kazandırmıştır. Gerilla savaşının devrimci iç savaş yönünde gelişerek halkı kazanmaya ve savaşa çekmeye başlaması karşısında bu savaşın önüne geçme sürecini kaçıran ve bu gücü birdenbire yok edemeyeceğini gören ABD ve CIA, savaşı belli bir noktada sınırladıktan sonra, gerillayı uzun vadede imhayı bu çerçeveye oturtmuştur. 12 Eylül süreci ve sivilleştiği ANAP dönemi açık faşizmin kurumlaşmasına denk düşmektedir ve faşizmin bu şekilde kurumlaşması kontrgerillaya her yönüyle yeni hareket sahası açmıştır. Demokratikleşme maskesini yüzüne takarak iktidara gelen DYP-SHP hükümeti de 12 Eylül'ün ve ANAP'ın yolundan ilerlemiş, özel savaşa hız verirken kontrgerilla faaliyetleri de her cephede yoğunlaşmıştır. Demirel hükümeti dönemi kontrgerillanın topyekun savaşa geçtiği dönem olarak anılacaktır. İş, gerillanın kaynağını kurutmak, silahlı savaşın köküne kibrit suyu ekmek için şehirleri boşaltmaya kadar vardırıldı. Bu hükümet döneminde yeni bir hukuk, kontrgerilla hukuku şekilleniyor. MGK adeta kontrgerilla adına konuşup özel savaşı kendi kavramlarına göre yasa kurul tanımadan yönlendiriyor. Hiçbir dönem MGK bu kadar açıktan politikaya müdahale etmemiş, Meclisi kendi kararlarına parmak kaldırılan bir yere dönüştürmemişti. Bugün Türkiye'de yasalardan anayasaya, ordudan polise, kaymakamından bakanlar kuruluna kadar; idari, askeri, siyasi ve hatta ekonomik-sosyal programların "iç savaş"a göre şekillendirilmesini, bu çerçevede ele almak gerekiyor.

Son yıllarda sık sık duyurulmaya başlayan "Teritoryal Savunma Birlikleri", "Özel Harp Dairesi" (Şimdiki adı, Özel Kuvvetler Komutanlığı), "Sivil Savunma", vb. kavramların hepsi kontrgerilla örgütlenmesiyle bağlantılıdır. Bu bağlantıları her gün okuduğumuz gazetelerde, televizyonda görmek mümkün. Eskişehir'deki bir fabrika önünde yarı çıplak Sivil Savunma Tatbikatı yapan işçilerin, aslında kontrgerilla faaliyetlerinin bir parçasını yerine getirdiğini gizlemeye gerek duymamaları, kontrgerillayı meşru bir güç gibi kabul ettirmeye çalışmalarından kaynaklanıyor. İstanbul Valiliği'nin "Bayrak Kampanyası" da bu çerçevede bir faaliyeti ifade ediyor. Adeta Çiftehavuzlar'da "Bayrağımız ülkenin her tarafından dalgalanacak" mesajları verenlere karşı bir güç gösterisi olarak yapıldığı düşüncesini uyandırıyor. Topyekun savaşa propaganda savaşıyla, İstanbul Valiliği de destek sunuyor. Savaşın bir yönü olan psikolojik saldırı amaçlı bu kampanya kontrgerilla faaliyeti olarak yürütülmüştür. Bugün üniversiteler "Özel Güvenlik Birimleri" ile donatılmak istenmekte ve birçok yerde somut adımlar atılmaktadır. Birçok okul çeşitli karakolların, emniyet müdürlüklerinin sorumluluğuna verilmiş ve "güvenlik" bunlardan sorulur olmuştur. Şiddet her yönüyle toplumun üzerinde estirilerek egemen kılınmaya çalışılmaktadır. Bu birimlerin faaliyetlerini incelersek, sadece baskı ve zor unsuru üzerinde- şekillenmediğini rahatlıkla görebiliriz. Muhbir ağı örgütlemek, öğrencileri denetlemek, rektörlerle organize şekilde çalışmak ve daha birçok faaliyet bu amaca hizmet ediyor.

Tüm polis karakollarına "Terörle Mücadele Masaları" yerleştirilmeye başlanmıştır. Artık her karakol bir Gayrettepe, DAL gibi görev yapabilecek ve kontrgerilla en ücra köşelerdeki karakollarda bile cirit atacaktır. Buralarda polisler özel olarak iç savaşa göre uzmanlaştırılmakta, mahallelerde, kasabalarda, ilçelerde devrimcilere ve halka yönelik saldırıların başını çekmektedir. Bunun yanında muhbir ağını örgütleyen, bulunduğu bölgede sivil faşistlerle organize çalışan, çevre halkı üzerinde her tip baskı ve şiddeti uygulamak da bu birimlerin üzerine düşüyor. Daha önce işkence için siyasi şubelere götürülenler, şimdi karakollarda işkencenin her çeşidini görmektedirler.

İstanbul'da muhtarların bilgisayarlarında kimlik fişlemesi programı ve mahallenin kulağı olma çabası, gerici, faşist çevrelerle ilişkileri yine kontrgerilla faaliyetlerinin ve örgütlenmelerinin birer örneğidir.

Basında ve televizyon kanallarında da kontrgerilla çalışmalarını görmek mümkün. Herhangi bir gazetenin birçok sayfasında buram buram kontrgerilla kokan haberleri ve yorumları okuyabiliriz. Televizyonda da haberlerin veriliş biçiminden hazırlanan birçok programa kadar aynı şey söz konusudur.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Ancak yukarıda da ifade ettiğimiz gibi kontrgerillayı devlet içinde yuvanlanmış sadece dar bir silahlı çete örgütlenmesi olarak görmemek gerekir. O karşı-devrimci güçlerin iç savaşa göre örgütlenmiş biçimidir. Daha doğru deyişle, kirli savaşın genelkurmayıdır.

Gerilla halk için savaşır. Halka karşı savaş rilladır.

KONTRGERİLLA ÖRGÜTLENMESİ VE "ÖZEL SAVAŞ'I YÜRÜTÜŞ BİÇİMİ

Kontrgerilla örgütlenmesi devletin askeri-sivil örgütlenmelerinin yanı sıra bütün birimlerde gayri-resmi hücre tipi örgütlenmeleri de içerir. Kontrgerilla, insanları doğrudan ya da dolaylı olarak bu faaliyetlerde kullanır. Kartal Demirağ sorıuşturmasını sürdüren savcının araştırmasını belirli bir noktada bırakmak zorunda kalması ve Demirağ'ın açıklamaları bunun tipik örnekleri oldu. Bu faaliyetlerin içindeki herkesin resmiyetinin olması gerekmiyor. Kontrgerilla örgütlenmesi en küçük köyde bile hücreler oluşturulup, buna ülke çapında merkeziyet kazandırılmasıdır. Bu örgütlenmelerde anti-komünist kişilere yer verilir. Gerici-faşist çevrelerin insanları bu yapılarda yer almaya eğilimlidir.

Sivil faşist örgütlenmeleri kontrgerillanın dışında düşünmemek gerekir. Geçmişteki faşist MHP'nin kontrgerillanın bir kolu olarak çalıştığı belgeleriyle ortaya çıkarılmıştır. İlericilere yurtseverlere ve devrimcilere karşı bugün kontrgerillanın yaptığı adam kaçırma, işkenceyle öldürme, vb. eylemleri o dönem ETKO, TİT, ŞİT vb. adlarla yapıyorlardı. Çorum, Malatya, Elazığ, Sivas ve Maraş'ta Alevi-Sünni çatışması biçiminde göstererek halkı birbirine kırdırma amaçlı kontrgerilla provokasyonları MHP'li faşistler aracılığıyla sahneye konmuştu. Bugün de "Biz de çete kurup misilleme yapalım", "Yüz bin kişilik ordu kuralım", "5. ve 6. ordu kurulsun" vb. türünden açıklamalar yapan faşist Türkeş, kontrgerillanın dilini konuşmaktadır. 12 Eylül öncesi MHP'İlerin Sivil Savunma örgütlerinin başında bulunması ve "ülkücü gençler güvenlik güçlerinin yardımcısıdır" sözleri rastlantı değildi. Keza bugün Kürt milliyetçiliğinin karşısına Türk milliyetçiliğini çıkarma ve bir Kürt-Türk çatışmasından medet umma çerçevesinde MÇP yedekte tutulmakta; Türkeş, arada bir Demirel tarafından "onore" edilmektedir. Kaldı ki, birçok bölgede polis ve sivil faşistlerin öncülüğünde Kürtlere yönelik saldırılara tanık olmaktayız. Son günlerde bu saldırılar Güney Kürdistan operasyonuyla birlikte iyice tırmandırıldı. Bu saldırılara meşruluk kazandırmak için Türk-Kürt çatışması MÇP'li faşistler ve bizzat kontrgerillacılar tarafından kışkırtıldı.

Aynı şekilde Kürdistan'da birçok kontrgerilla faaliyeti "Hizbullah" adı altında yapılırken, bu kesim yurtsever harekete ve Kürt halkına yönelik saldırılar gerçekleştirmektedir. Bunlar da kontrgerilla faaliyetlerinin Kürdistan'daki biçimlenişlerinin başında geliyor.

Devletin resmi güvenlik güçlerinin sivil faşistlere; koruculuk, özel tim, özel tugaylardan "Özel Kuvvetler Komutanlığına; "faili meçhul" cinayetlerden, köylerin, kentlerin yerle bir edildiği provokasyonlara kadar geniş bir ağ içinde "özel (kirli) savaş" uygulaması, en genelde de halka karşı, ilan edilmemiş bir savaşın dayatılması olmaktadır.

Kontrgerillayı önemli kılan ve kamuoyunda "devlet içinde devlet" olarak tanıtan gücü, karşı-devrimci güçlerin iç

savaşa göre örgütlenmesinden gelmektedir. Devlet bugün hukuku, yasallığı değil, yasadışılığı temsil ediyor. Kontrgerillanın en önemli yanı yasa tanımamasıdır. Yine de eski alışkanlıklar sürdürülüyor ve herkesin görebileceği katliamlar bile "hukukun içinde kalınarak yapıldı" denilerek sunulmaktan vazgeçilmiyor. Sözü edilen hukuk açıkça kontrgerilla hukukudur.

Böylesi geniş bir savaş örgütlenmesi, kendi içinde bir merkeziliği, eğitimi, istihbaratı ve başka birçok şeyi gerektirir. Eğitim için CIA'nın bütün dünya ülkelerinden gerillaya karşı nasıl savaşılacağına dair çıkardığı tecrübeler ışığında düzenlediği eğitim programları temeldir. Genel kurmay Başkanı Doğan Güreş'in "Özel Kuvvetler Komutanlığı" için yaptığı açıklamada, "Amerika'da DELTA FORCE'un bulunduğu yerde eğitim gördüler." deyişi ve bu gücün amacı olarak da "Karşı savaşa giren bir düşman vardır. Kontrgerilla düşman bölgesine sızarak oradaki halkı mukavemet için organize eder. Ya da düşman toprağına girmiştir, kontrgerilla bölgesinde kalıp halkı direnişe teşvik eder, organize eder." sözleri bu gerçeğin ülkemizdeki ifadesidir. Doğan Güreş ayrıca "Biz bu kuvveti daha da büyüteceğiz." diyerek kontrgerilla faaliyetlerinin giderek genişleyeceğini söyleyerek bugünkü durumu özetliyor.

alan kontrgerillanın panzehiri bu ge

Kontrgerilla birimlerinde okutulan ve CIA görevlisi David Galula tarafından hazırlanan "Ayaklanmaları Bastırma Hareketları" kitabında Galula, eğitimin amacını Doğan Güreş'in açıklamak istediğine yakın bir şekilde "Kendi memleketinin vatandaşlarına karşı savaşa hazırlar." diye açıklıyor. Ülkemizde bu gerçek çok açık bir şekilde yaşanmaktadır.

Kontrgerilla birimlerinin teorik-pratik eğitimi ülke içinde ve dışında çeşitli merkezlerde yapılıyor. ABD ve Panama'daki askeri akademilerde ve polis okullarında suikast ve sabotajlardan, cuntaların örgütlenmesine kadar her şey öğretilmektedir. Türkiye'den de Doğan Güreş'in dediği gibi, (ordu ve emniyetten) her yıl belli sayıda polis, subay buralara eğitime gönderilmektedir. Aynı şekilde Bolu Komando Eğitim Tugayı gibi seçilmiş askeri eğitim kamplarında ve "Özel Kuvvetler Komutanlığı"nın bünyesinde kontrgerilla elemanlarının her iklim ve koşul altında faaliyet yürütebilmeye hazırlanması amaçlanmaktadır.

Kontrgerillacılar da tıpkı gerilla gibi bölgeyi ve araziyi tanımayı ilke ediniyor; bölgenin sosyal, siyasal, askeri haritasını çıkarıyorlar. Nüfus yoğunluğu, insanların siyasal eğilimi, geçim koşulları, arazinin yapısı, şehirde ise sokakları araştırıp tanırlar, insanlar devlet yanlısı, devlete karşı, tarafsız, vs. olmalarına göre sarı, kırmızı, beyaz gibi renklerle sınıflandırılır.

Devrimci eylemlerin kitlelerin istemlerine cevap veren içerikte olması karşısında prestij yitimine uğrayan siyasi polisin alelacele bazı devrimcilerin pek çok eylemin faili olduğunun belirlendiğini açıklaması da psikolojik savaş taktiğidir. Düşmanın bu taktiği devrimcilerin kendileri hakkında kuşkular yaratmak, "suçlu" psikolojisine sokmak ve "infaz" korkusuyla yaşatmak amaçlıdır. Afişe edilen devrimcilerin hareket alanı daraltılmak istenmektedir. Ama burada esas tehlikeli olan, afişe edilen kişinin kendini "suçlu" psikolojisine sokması, kendi alanını kendisinin daralttığı bir otokontrol uygulamasıdır.

İla ve özel savaş

Bütün bunlar geniş bir istihbarat ağını gerektiriyor. Kontrgerillanın gerek paralı görevlileri, gerekse gerici-faşist çevrelerden gönüllü olarak istihbarat veren insanları kullanması, muhbir ve işbirlikçileri artırması, hatta çeşitli kesimlerden tehditle, işkence ile bilgi sızdırması ve devrimci faaliyetlerin içine ajan sızdırmaya önem vermesi istihbarata verdiği değeri gösterir. Yerine göre bir taksi şoförü, yerine göre işsiz-güçsüz bir serseri istihbaratçılık yapabilir. Kontrgerillanın istihbarat ağının bir işlevi de gerillanın istihbarat faaliyetlerini engelleme çabasıdır. Kontrgerilla, istihbarat gereksinimi dışında, gerillayı halktan tecrit etmek amacıyla da halkla "iyi ilişkiler" kurmaya yönelik suni yöntemler kullanır.

Genelkurmay Başkanlığı'nın Kürdistan'daki gerilla savaşına karşı resmi ve gayri-resmi her türlü kirli savaşı yürüten ordu ve polis birliklerine gönderdiği talimatnamelerde önerilerin mutlaka dikkate alınması ısrarla vurgulanmakta ve şunlar önerilmektedir.

' -Yöre halkının örf, adet ve geleneklerini çok iyi öğrenin.

"-Faaliyet sırasında çevre halkına elinizden geldiğince nazik davranın.

"-Bölgede sevilen, sayılan kişileri, aşiret liderlerini sık sık ziyarete gidin; böylesi kişileri mümkün olduğunca, topluluk önünde küçük düşürmeyin.

"-Topluluk içerisinde iken çocuklara sevgi ve şefkat gösterin, hediyeler alın.

"-Cenaze ve düğün gibi törenlere katılmayı ihmal etmeyin.

"-Böylesi yöntemlerle halk nezdinde itibar sağladıktan sonra devletin güçlülüğü, gerillanın güçsüzlüğü konusunda propagandalar yapmaya başlayıp, sıkı ilişkiler geliştirdiğiniz halktan insanlara da bu yönde propaganda yaptırmanın olanaklarını araştırın, vb..."

KONTRGERİLLANIN PROPAGANDA FAALİYETLERİ

Gerek kontrgerilla örgütlenmesi, gerekse devletin diğer resmi-militarist örgütlenmeleri gerilla savaşının temel özelliğinin psikolojik savaş boyutu olduğunun bilinciyle propaganda çalışmalarına büyük önem vermektedir. Oldukça geniş kapsamlı bir biçimde yürütülen bu propaganda çalışmaları halka ve gerillaya yönelik propaganda faaliyetleri olarak iki ana başlıkta toplanabilir.

Halka Yönelik Propaganda Faaliyetleri

Devletin güçlülüğü, devrimci hareketin güçsüzlüğü kontrgerilla propagandasının temelini oluşturmaktadır. Gerilla kuvvetlerinin yabancı ülkelerin çıkarları lehine faaliyet gösterdikleri, söyledikleri ile amaçlarının farklı şeyler olduğu, halkı kandırmaya çalıştıkları, ırz- namus düşmanı oldukları, lüks içinde yaşadıkları, vb. şeylerle devrimciler karalanmaya, halkın gözünden düşürülmeye çalışılır. "Kürt halkı için mücadele ettiklerini söylüyorlar, ama gerçekte Ermeniler hesabına çalışıyorlar" şeklinde propagandalara başvurmak buna örnektir. Devrimci eylemlerde halka zarar vermeme konusundaki titizliğin yarattığı etkileri yok etmek için "halk için savaştıklarını söylüyorlar ama, halkın canına, malına kastediyorlar" sözleri de propagandalarına bir başka örnektir. Aynı amaçla 16-17 Nisan katliamlarından sonra bolca "lüks yaşam" propagandası yapılması, devrimcilerin evlerinde havyardan somon balığına kadar her şeyin olduğu yalanı, oligarşinin ve onun uşak basınının ağzında sakız gibi çiğnendi.

Devrimci mücadelenin gelişip güçlenmeye başladığı dönem ve yerlerde gençliğin mücadeleye katılımını engellemek için aileler özel olarak hedeflenir, istanbul'da birçok aileye "çocuklarınıza sahip çıkın, yasadışı örgütlerin pençesine düşmek üzereler" şeklinde mektuplar yazılıp okul yönetimleri aracılığıyla gönderilmiştir.

Devrimci eylemlerin kitlelerde ses getirdiği bir süreçte, kontrgerilla faaliyetlerinin yoğunluk kazanması da raslantı değildir. Bahriye Üçok ve Turan Dursun'un katledilmelerinin devrimci eylemlerin ardından gündeme gelmesi, toplumu sindirmek ve "sağ-sol" terör demagojisiyle devrimci eylemlere yönelik gelişen sempatiyi yok etmek amaçlıdır. Keza aynı şekilde İstanbul Enmiyet Müdür Yardımcısı Şakir Koç'un öldürülmesinin hemen ardından Özal'ın cenazede basına "işkenceden söz etmeyin, polisin rahat çalışmasını önlüyorsunuz." türünden uyarıda bulunması ve ardından Erol Simavi'nin mezarında bomba patlatılması ve devrimci hareketin yaptığı şeklinde bir imaj yaratılmaya çalışılması, kontrgerillanın gelişmeleri ne kadar yakından izlediğini gösterir.

Devrimci eylemlerin kitlelerin istemlerine cevap veren içerikte olması karşısında prestij yitimine uğrayan siyasi polisin alelacele bazı devrimcilerin pek çok eylemin faili olduğunun belirlendiğini açıklaması da psikolojik savaş taktiğidir, Düşmanın bu taktiği devrimcilerin kendileri hakkında kuşkular yaratmak, "suçlu" psikolojisine sokmak ve "infaz" korkusuyla yaşatmak amaçlıdır. Afişe edilen devrimcilerin hareket alanı daraltılmak istenmektedir. Ama burada esas tehlikeli olan, afişe edilen kişinin kendini "suçlu" psikolojisine sokması, kendi alanını kendisinin daralttığı bir otokontrol uygulamasıdır.

Yusuf Erişti, Hüseyin Toraman, Hüsamettin Yaman, Soner Gül, Ayhan Efeoğlu, Tuğrul Özbek örneklerinde olduğu gibi kaçırma ve kaybetmeler; Ali Rıza Ağdoğan ve Hüseyin Fidanoğlu'nda olduğu gibi binalardan atmalar; Vedat Aydın, Bülent Ülkü'nün kaçırılıp işkence yapıldıktan sonra kurşunlanarak cesetlerinin ıssız bir yere atılması; Halit Güngen, Hüseyin Deniz, Cengiz Altun gibi gazetecilerin sokakta kurşunlanarak katledilmesi; Yusuf Erişti, İbrahim ilçi gibi devrimcilerin cesetlerinin yok edilmeleri de gösteriyor ki devlet devrimci mücadelenin karşısına çıkardığı kontrgerillaya önemli bir rol biçmiştir.

Ahlaki saldırılar da halka yönelik propaganda faaliyetleri arasındadır. Devrimcilerin birbiriyle yatıp kalktığı, devrimci önderlerin kadın militanlardan harem oluşturdukları, kadın militanların çantalarında doğum kontrol haplarıyla dolaştıkları, gerillaların köylerden genç kızları "dağa kaldırıp ırzına geçtikleri" şeklinde karalamaya ve yalana dayalı propagandalar yapılmaktadır. Kendisi hiçbir ahlaki ölçüte uymayan, ahlaksızlığı "ahlak" yapan burjuvazinin devrimciler hakkında benzeri yalanlar uydurması, halkın devrimcilere duyduğu güven ve saygıyı yok etmeyi amaçlamaktadır.

Halka yönelik propaganda faaliyetlerinde halkın dini inançlarına hitap etmek de unutulmaz. Örneğin Kürdistan'da dağıtılan bir özel tim bildirisinde şöyle denilmektedir: "Müslüman olduklarını söylüyorlar, islamiyete sahip çıktıklarını söy-

lüyorlar ama, beş vakit namaz kılan müslümanları öldürüyorlar. Din görevlilerini de öldürüyorlar, domuz eti yemenin faydalarını anlatıyorlar."

Kontrgerilla bu propagandayı geliştirmek amacıyla gerekli olduğu zamanlarda dini kurumlara ve din adamlarına karşı provokasyon eylemleri de gerçekleştirmektedir.

Gerillaya Yönelik Propaganda Faaliyetleri

Gerilla örgütlenmesini yıpratmak, zayıflatmak, bölmek, kuşku yaratmak ve "devletin güçlülüğü ve yenilmezliği" teması bu propagandanın odağına oturmaktadır. Önderliği karalama, kontrgerillanın propaganda savaş taktiğinin başında gelmektedir. Örgütlenmeyi içten çökertebilmek, örgüte güvensizliği egemen kılabilmek için, propaganda faaliyetlerinde özellikle önderlik ve kamuoyunda bilinen, tanınan ileri kadrolar hedef seçilir ve akla hayale gelmeyecek tarzda yalan ve demagojiyle karalanır, hakkında şaibe yaratılmaya, küçük düşürülmeye çalışılır. Örneğin kır gerillasına "sen elinde silah aç-susuz, yoksunluklar içerisinde savaşıyorsun, önderlerin lüks içinde yan gelip yatıyor" şeklinde yazılı bildiriler atılır. Şehirdeki gerillaya da basın aracılığıyla önderlerin soygundan elde edilen paralarla lüks içinde yaşadıkları, parayı bölüştürmede sorun çıktığı için birbirlerini ihbar ederek öldürttükleri türünden mesajlar iletilmeye çalışılır. Yakalanan devrimcilere de "liderleriniz, önderleriniz hiçbir eyleme katılmıyor, lüks apartmanlarda zevk ü sefa içinde yaşıyorlar, sizlere talimatlar verip ölüme gönderiyorlar" biçiminde telkinler yapılır. Taraftar ve sempatizan düzeyindeki insanlara da işkence yoluyla önderliklerine küfür ettirmeye çalışır; amaç, kişiyi inanç ve güven yitimine uğratmaktır.

Gerilla örgütlerini içten yıpratabilmek, savaşçılarının ve halkın kafasını karıştırabilmek amacıyla sıkça bölünme dedikoduları çıkarır. "Kızılordu" örgütünün kurulduğu yalanında olduğu gibi. "Kızılordu", devrimci eylemler üzerinde kuşku uyandırmak amacıyla devrimci harekete karşı "misilleme eylemleri yapacağı"nı açıklamıştır. Ki bu örgüt gerçekte olmayan bir kontrgerilla faaliyetidir. Necdet Menzir "böyle bir örgütün olmadığını" söyleyerek kontrgerillanın bu faaliyetini açık etmiştir.

Kimi zaman da gözaltılarda, sorgulamalarda kişilere, bilgi edinilmek havası verilerek, "Şu örgütte bölünme varmış, duydun mu? Şu örgütten şu ayrılmış haberin var mı?" gibi sorular sorularak bunların kulaktan kulağa yayılması sağlanır.

Bir kısım solun sorumsuzluğu ve duyarsızlığından istifade edilerek zaman zaman başvurulan bir kontrgerilla yöntemi olarak, örgütler arası gerginliklere yol açacak sahte bildiriler yayınlama ile de karşılaşmak mümkün. Herhangi bir örgüt imzasıyla başka örgütleri karalayıcı, suçlayıcı bilgilerle dolu bildiriler hazırlanır ve dağıtılır. Basında Devrimci Sol-PKK çatışması şeklinde haberler üretilmesi bu-

. Halkla bütünleşmekte, kitleselleşmekte olan örgütlere karşı bir tedbir olarak, halkın kabul edemeyeceği tarzda provokasyon eylemleri düzenlenir. Ve bunlar arzulanan örgüt imzasıyla ya da o yönde haberler yayarak gerçekleştirilir.

"Yok ettik, bitirdik" imajı yaratmak da kontrgerilla yöntemlerindendir. Şehir ya da kırda meydana gelen operasyonlar, çatışmalar abartılarak sansasyonel hale getirilir. Kamuoyuna ve savaşçıya, örgüte çok büyük darbeler vurulduğu mesajı verilmek istenmektedir. Yakalanan ve şehit düşen gerilla sayısı mümkün olduğunca fazla gösterilir. Keza yakalanan ya da katledilen hemen herkese MK, gerilla komutanı, SDB sorumlusu gibi konumlar biçilerek halk ve gerilla saflarında karamsarlık, yılgınlık yaratılmaya çalışılır. 12 Temmuz ve 16-17 Nisan operasyonlarından sonra devrimci hareketin tamamen çökertildiği, bütün yönetici kadrolarının öldürüldüğü, yeniden kendisini toparlamasının mümkün olmadığı, tüm bilgilerin ele geçtiği, ele geçirilen bilgisayar disketlerinde tüm üyelerin isim ve adreslerinin saptandığı şeklinde çıkartılan haberler, ilgili ilgisiz yüzlerce isim açıklamaları söz konusu panik, kuşku ve korku yaratmaya yönelik çabalara örnektir.

ideolojiye inançsızlık yaymaya yönelik propagandalar da kontrgerilla faaliyetlerinin bir parçasıdır. "Komünizm öldü; eskiden amaçları vardı, şimdi amaçları da kalmadı, çalışmadan yaşamak için bu işleri yapıyorlar" demagojisi umutsuzluk, inançsızlık yaratmak amacıyla bugün artık sıradan polis karakollarındaki görevliler tarafından bile işkencede kullanılan temel malzeme olmuştur.

İtirafçılık, pişmanlık ve af propagandası ile de zayıf unsurlar hedeflenir ve teslimiyete zorlanır. Etki gösterdiği hallerde siyasal kimliğini düşmana teslim etmiş hainler, dönekler, TV, basın aracılığıyla konuşturulur, gerillaya seslendirilir, itirafçılık kurumunun bir diğer amacı da gerillaların ailelerini etkilemek ve bu

Kontrgerilla birçoklarının kafasında oluşturduğu gibi sadece birtakım siyasal cinayetler işleyen dar bir grup faaliyeti değildir. Bu, kontrgerillanın dar anlamıdır ve kontrgerillayı anlatmaktan uzaktır. Bu haliyle ancak "Ayaklanmaya Karşı Mücadele", diğer adıyla "özel savaş" doktrininin sadece bir parçasıyla sınırlı kalır. Bugün ise kontrgerilla neredeyse devletin bütününün bu çerçevede mevzilendirilmesini ifade ediyor.

yolla gerilla üzerinde bir baskı unsuru olabilmektir. Aileye ve gerillaya, devletin teslim olanlara, mücadeleden vazgeçenlere iyi davrandığı, şefkat gösterdiği propagandası yapılır.

Kontrgerilla ülke içi ile de sınırlı değildir. Gerilla örgütlerinin yurtdışı, cephe gerisi örgütlerinin varlığı nedeniyle kontrgerilla örgütlenmesi de faaliyetlerini bu durumu dikkate alarak sürdürmektedir. Diğer ülkelerdeki gizli servis ve kontrgerilla birimleriyle irtibatlı olarak çalışır. Gerektiğinde operasyonlar düzenler ya da düzenlettirir.

Halka açılan topyekün savaşın kurmayhğı kontrgerillanın elinde. Halka karşı açılan, psikolojik, fiziki, her türlü kirli savaşın başını o çekiyor.

Kontrgerilla devrimcilerin hatalarından dersler çıkardığı gibi kendi faaliyetlerinden de dersler çıkararak hareket etmektedir. Planlarını, hareket tarzlarını en ince teferruatlarına kadar çıkaran kontrgerilla, gerek kendi örgütlenmesi gerekse devletin resmi güçleriyle koordinasyon içerisinde gerçekleştirdiği eylemlerle yeraltı örgütlenmelerinin ilkesi olan eylem sonrası değerlendirme yapmaya mutlak tarzda uymaktadır. Bu değerlendirme toplantılarından elde edilen sonuçlar, aynı gerilla örgütlerinde olduğu gibi daha sonraki eylemler ve faaliyetlilik açısından deney-tecrübe olarak aktarılmaktadır.

Genelkurmay Başkanlığı'nın güvenlik teşkilatlarına dağıttığı broşürdeki bir olayın değerlendirmesi şu şekildedir:

"-Olay: Adıyaman İli Merkez İlçe Çamyurdu Köyünden teröristlerle yapılan müsadere:

"Olayın oluş şekli: Urfa ili Siverek 2. Piyade Komando Alay Komutanlığı'nın.... tarihinde Siverek İlçesine bağlı köylerde yaptığı operasyonlar sırasında ele~geçirilen şüpheli bir şahsın sorgulanmasından, Adıyaman Merkez Çamlıktepe mevkiinde silahlı teröristlerin barındıkları tespit edilmiştir. (...)

"c- Aynı gün saat 05.00'te operasyon bölgesine intikal eden birlikler gerekli tertibatları alarak saat 07.00'den itibaren operasyona başlamış ve Adıyaman Gölbaşı İl Asayiş Komando Birliği ise 40 kişilik bir kuvvetle Okçu Deresi girişine intikal ederek teröristlerin kaçış istikametini tıkamıştır.

"d- Birliklerin operasyona başlamasıyla Çamlıktepe mevkiinde sığınakta olan iki teröristin birliklere ateş etmesi üzerine karşılıklı müsadere sonucu..... isimli şahıslar ölü ele geçirilmiş, 4 jandarma komando eri de muhtelif yerlerinden yaralanmışlardır.

"Olayda yapılan hatalar:

"a- Operasyona iştirak eden birlikerin telsiz frekansları aynı olmadığından irtibatlarında güçlükler olmuş, bu da ateş disiplinini zaman zaman menfi olarak etkilemiştir.

"b- Operasyon bölgesine intikal ettirilen helikopterin akaryakıt ikmali için önceden yeterli tedbirler alınmamıştır.

"- Olayda yapılan doğru hareketler:

"a- Operasyona iştirak eden birlikler araçlarını uzak mesafeye terk ederek ve gece karanlığından istifade ederek yaya olarak operasyon bölgesine intikal etmişler ve teröristlerin önceden haber alarak kaçışları önlenmiştir.

"b- Operasyon çevresi çepeçevre kuşatılarak teröristlere kaçış imkanı bırakılmamıştır.

"- Olayda doğru hareket tarzı nasıl olmalıydı:

"a- Operasyona iştirak eden birliklerin kendi aralarında görüşebilecek kadar yeterli telsiz verilmeliydi.

"b- Helikopterin yakıt ikmali için operasyon bölgelerinde akaryakıt tankeri hazır bulunmalıydı.

"- Sonuç: Yukarıda, belirtilen bazı noksanlıklara rağmen arazinin iyi şekilde değerlendirilerek zamanında yapılan başarılı bir operasyonla iki terörist ölü ele geçirilmiştir. Ayrıca elde edilen istihbari bilgilerin kullanıma birliğe zamanında iletilmesi ve zamanında değerlendirilmesi, yapılacak işe zarar verilmemesi gerekir."

Görüleceği gibi, düşman savaşın sürdüğü tüm cephelerde organize, akıllı bir savaşım sürdürmekte, bu konuda yeni adımlar atmaktadır. Tüm bu gerçekler savaşı ciddiye almayı gerekli kılıyor. Bu savaşın kuralsızlığına, pervasızlığına karşı kendisini ideolojik olarak yetkinleştirmeyen, buna uygun politikalar üretmeyen, düşmanın demagoji ve yalanlarından oluşan saldırılarına karşı güçlü olmasını bilmeyen ayakta kalamaz. Faşizmin, mücadelemizin gücünü kabul edip ciddi önlemlere yöneldiği koşullarda, biz de savaşın sorunlarına daha ciddi yaklaşmak, amatörlükleri aşmak, başarısızlıklara izin vermemek zorundayız. Savaş ancak bu özverinin ve olağanüstü çabaların üzerinde yükselecektir.

Düşmanın her zaman bir adım önünde olmalıyız. Başarının ve gelişmenin koşulu budur. Bugün düşman bize ve halka karşı "topyekun" savaş ilan etti. Her fırsatta da bunu açıkla ifade edip "gazalarının mübarek olmasını" diliyorlar. Bu savaşta sorun, düşmanı sarsmak, politikalarını boşa çıkarmak ve savaşta tüm eylem biçimlerini ilkelerimize ters düşmeyecek biçimde hayata geçirmek ve bunda da düşmandan bir adım daha önde olmaksa, o halde biz de tüm gücümüzle halkı düşmana karşı "topyekun" bir savaşa hazırlamalıyız. Partileşmenin, cepheleşmenin bugünkü süreçte bir anlamı da budur. Savaşı bütün cephelerde yükseltmenin yolu da buradan geçiyor. Biz, düşmandan daha atak davranarak kırlardan, köylerden, kasabalardan, şehirlerin en ücra köşelerinden "bu savaş bizim de savaşımız" diyen seslerin yükselmesini sağlamalı ve bu sesleri giderek gürleştirmeliyiz.

6 Kasım yeni kazanımlara dönüştürülmelidir

YÖK e, paralı eğitim sömürüsüne ve devlet terörüne karşı gençliğin taleplerini dile getirdiği 6 Kasım Genel Boykotu TÖDEF'in örgütlü bulunduğu 40ın üzerinde ilde yapıldı. Kimi yerlerde derslere girmeyerek, kimi yerlerde okula gelmeyerek yapılan boykot aynı gün forumlar, yemek boykotları, şenlikler ve kampus içi yürüyüşlerle zenginleştirildi. Boykot geçmiş yıllara oranla daha geniş bir kesime yayıldı. Tunceli'den Samsun'a, Adana'dan Bursa'ya kadar 6 Kasım günü boykot, öğrenci gençlik kitlesinin gündemini oluşturdu.

6 Kasım günü TÖDEF'in boykot şiarını hemen hemen bütün örgütlü bulunduğu birimlere taşıması sonucu, kimi yerlerde derse girmeme şeklinde de olsa boykot ülke çapında gerçekleşti.

Bu yıl '90 boykotunda olduğu gibi uzun erimli bir çalışma yapılmadığı açıktır. Yürütülen bir haftalık çalışmaya rağmen boykotun bu kadar yaygın olarak gençliğin gündemine girmesi, aslında TÖDEF'in iki yıldır yürüttüğü mücadele ve yerleştirdiği boykot geleneğinin bir sonucudur.

Yine YÖK'ün tüm kamuoyu nezdinde teşhir olması, paralı eğitimin artık tüm kesimleri etkileyecek oranda soyguncu bir tarzda işletilmesi de boykotu başarıya götüren etkenler arasındadır.

6 Kasım boykotunu değerlendirirken onu, 'bu yıl da kotarılması' şeklinde değil, öncesi ve sonrasıyla geniş bir'yelpazede, eksikleri, hataları ve kazanımlarıyla değerlendirmek gerekir.

Boykotun örgütlenme sürecinde kitle bu çalışmalara ne ölçüde katılabilmiştir ve ne kadarı örgütlü mücadeleye kanalize edilebilmiştir? Yine boykot günü kitlenin çağrıya olan saygısı ve katılımı pratik faaliyetlerle aynı potada ne ölçüde birleştirilmiştir? Boykot demokratik üniversite mücadelesinde, sürece uygun yeni bir atılıma çevrilebilmiş midir? işte bu soruların yanıtı boykotun gerçek değerlendirmesini ortaya koyacaktır.

Ve bu sorular sağlıklı bir şekilde kafalarda sorulduğunda, tespit edilen eksiklerin giderildiği, başarıların ise yeni sürece hizmet edecek tarzda kalıcılığının ve devamının sağlandığı ölçüde boykot gerçek başarısına ulaşacaktır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi "boykotu yaptık" rahatlığıyla hareket edilip, süreç burada bitirilirse, boykot, içi boşaltılmış, gençliğin eylemlilik anlamında en önemli silahlarından bin olma özelliğini yitirmiş olacaktır.

Üniversite gençliğinin merkezi tek demokratik örgütlenmesi olan ve bunu iki yıllık mücadelesiyle tüm kamuoyuna kabul ettiren TÖDEF'in boykot çağrısı öğrenci gençlik tarafından sahiplenilmiştir.

Bundan sonraki süreçte TÖDEF'lilerin üzerine düşen görev ise en genelde öğrenci gençliği boykotların örgütleyicisi, demokratik üniversite mücadelesinin kitle gücü haline getirmektir.

Bunun başarılması ise gerek boykotlara gerekse diğer tüm mücadele yöntem ve araçlarına devrimci bir hırsla sarılmaktan, görev savma mantığıyla değil devrimci bir sorumluluk bilinciyle hareket etmekten geçiyor.

Yeni süreçte

Toplumun her kesiminde olduğu gibi liselerde de sisteme karşı memnuniyetsizlik yer yer kendiliğinden eylemleri de içine alarak çeşitli biçimlerde gelişen tepkilerle açığa çıkıyor. Gerici-faşist eğitim sistemi, not ve dayak baskısı, paralı eğitim ve daha bir dizi sorunun yanı sıra bunlara devletin liseli gençliğe uyguladığı terör de eklenince iradi ya da kendiliğinden çıkışların gündeme gelmesi kaçınılmaz oluyor.

Bu yanıyla liseli gençlikteki devrimci, demokratik potansiyelin açığa çıkması için özel bir çaba gerekmiyor. Geçen yıl Bahçelievler Lisesi'nde dayağa, Tunceli'de kantin zamlarına, Barış Keleş'in intihanı ardından Vefa Lisesi'nde, Ayşe Balta'nın intihar girişiminden sonra İnşa Lisesi'nde idareye karşı kitlesel eylemlilikler, Küçüköy Endüstri Meslek Lisesi'ndeki oturma eylemleri liseli gençliğin kendiliğinden çıkışlarının örnekleridir.

Bugünkü durumda, liseli gençlikte var olan büyük potansiyeli örgütlü yapılar çatısı altında mücadeleye kanalize etmek daha bir önem kazanıyor.

Liselerde bu potansiyel vardır ve örgütleme görevi de **Demokratik Lise İçin Mücadele** Komiteleri'ne düşüyor. DLMK'lar şu anki süreçte Liseli gençliğin tek merkezi demokratik örgütlenmesi durumundadır. Ve bu yanıyla da omuzlarında çok daha ağır sorumluluklar, yükümlülükler taşıyorlar. Bu yükümlülüklerin başında kendini her koşulda süreklileştirip yenileyen önderlik mekanizmasıyla liseli gençliği yaygın bir şekilde harekete geçiren bir güç olmak hedefi geliyor.

DLMK'ları, bugün sınıf mücadelesinin açık savaş biçimine büründüğü koşullarda kendi organlaşma ve örgütlenmesini geliştirerek, geniş kitleyi kucaklayarak, kitlesel eylemliliklerle yeni çıkışlara hazırlanmak görevi bekliyor. Süreç artık onbeş yirmi kişiyle gösterilen tepkileri aşan bir süreçtir.

DLMK'lar bu yıl için önlerine koydukları kitleselleşme, birlik ve her okulda kurumsallaşma hedeflerine ulaşma yönünde adımlar atıyorlar.

Okul kütüphanelerinin, kantinlerin, sınıfların, her yerin birer olanak olduğu yaşanan ve iradi olarak yaratılan deneylerle ortaya çıkıyor.

Yeni süreçte DLMK'lara gençlik içinde dağınık yapıdaki örgütlenmeleri toparlama ve mücadele etmeye niyetli unsurları motive etme sorumluluğu düşüyor. Devrimci Öğrenciler Birliği'nden (DÖB) bazı siyasal yoğunlukların birlik çağrılarına olumlu yanıtlar verilmesi; daha sağlıklı birliklere ulaşma hedefiyle güç ve eylem birliği temelinde oluşturulan DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ adıyla bir panel düzenlenmesi bunun örneğidir.

Benzer birlik çağrıları geçmiş yıllarda da yapılmıştı. Ancak DÖB'ün masa başı toplantılarında 15 kafadan 15 fikrin çıktığı, kaos ve karmaşadan başka bir şey üretmediği düşünülürse, bu çağrıların somut sonuçlar alınacak dikkate değer bir yanı yoktu. Kaldı ki, eylem birliğinin ilkelerine dahi saygı duymayan, kitle gördüğünde önüne geçip pankart açmayı alışkanlık haline getiren anlayışlarla yapılacak 'birlikleri' daima ince eleyip sık dokumak gerekiyordu.

DEV-LİS ve Devrimci Proleter gençlik taraftarlarının DLMK'lılara DÖB'ü toparlama ve harekete geçirme çağrısı ise bu tür olumsuzlukları aşmayı hedeflemesiyle olumlu bir çağrıdır.

ELLERİ GELECEĞE UZANIYOR- DLMK'lar yeni süreçte liseli gençliğin birliğini yaratmayı ve onları daha duyarlı, daha aktif hale getirmeyi hedefliyorlar. Gelecek onların...

Faşizmin karşısına birlikte ve güç olarak çıkma anlamını taşıyan birliklerde isim tartışması yapmanın fazla bir yararı yoktur. Bunda ısrar etmek, mücadeleyi üç dört yıl geriye çekmek anlamına gelecektir. Hangi ad altında toparlanırsa toparlansın yapılan birlikler ilkeli ve pratik zeminde yaşam bulacaktır.

DLMK, eylem birlikleriyle veya tek başına da olsa liseli gençlikte var olan potansiyeli açığa çıkarmak ve örgütlü mücadeleye kanalize etmek ve toparlayıcılık göreviyle hareket etmek durumundadır.

DLMK bu önemli görevi layıkıyla yerine getirmek için öncelikle kendi örgütlenmesini, işleyişini ve iç disiplinini sürece uygun tarzda yeniden gözden geçirmeli ve en ufak eksikliğe, disiplinsizliğe ve aksaklığa izin vermeyecek güçlü bir örgütlülüğü oluşturmalıdır. Yapamadıkları için neden sorusunu, yapacakları için nasıl sorusunu tüm DLMK'lılar kendi kendilerine sorup iyice tartmalıdırlar. Partili sürecin sorumluluğu yeniden ve yeniden kendini yenilemeyi, sürece müdahale edebilen, oligarşinin belirlediği gündemin dışına çıkarak kendi gündemi çerçevesinde politika üreten, aktif ve dinamik bir yapıyı gerekli kılıyor.

kısa... kısa... kısa... kısa... kısa... kısa... kısa...

"Parayı veren düdüğü çalar"

İstanbul Necip Fazıl Kısakürek Lisesi'nde beden eğitimi dersi için istenen 15 bin lirayı vermeyen Aydın Başyürek beden eğitimi dersi öğretmeni tarafından dövüldü. "Param yok" diyen Aydın'a öğretmenin yanıtı "Paran yoksa ne diye okula geliyorsun, defol git" oldu. 5 Kasım günü okulun önünde toplanan öğrenciler, paralı eğitimi ve dayağı protesto ederek "Paralı Eğitime Son", "Dayağa Hayır" şeklinde sloganlar attılar.

Adana Düziçi Lisesi'nde İşkenceci Bir Öğretmen: AHMET HAKKOYMAZ

3 Kasım Salı günü Adana Düziçi Lisesi'nde görev yapan edebiyat öğretmeni derse geç kaldı. Kendi sorumsuzluğunu örtbas etmek için olsa gerek, öğrencilere saldıran Ahmet Hakkoymaz, belinde ve bacağında platin olduğunu söylediği halde, özellikle sakat bacağına vurarak Gökhan Aygül ile birlikte Özgür Özaydın, A. Mesut Köken, Şevket Köşek adlı öğrencileri kıyasıya dövdü.

4 Kasım günü Adem Mesut Köken ve Özgür Özaydın aileleriyle birlikte okul idaresine, Kaymakamlığa, İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne ve Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundular. Arkadaşları ise aynı gün okul bahçesinde oturma eylemi yaparak derslere girmediler.

•90-91 öğretim döneminde yine bir kız öğrenciyi tören alanına geç geldiği gerekçesiyle aşağılık küfürler ederek, kolu alçıda olan bir öğrenciyi ise yere yatırarak özellikle sakat koluna vurarak döven Hakkoymaz, öğrencilere karşı işlediği suçlardan dolayı sabıkalıdır.

Bu tür hasta ruhlu işkenceciler öğretmenlik onurunu kirletemezler. Ahmet Hakkoymaz derhal istifa etmelidir.

Gaziantep'te Liseli Dev-Genç: "Okulumuzda Faşist Örgütlenmeye İzin Vermeyeceğiz"

Gaziantep Şehit Şahin Lisesi Müdürü Seyit Çapan'ın öğrencilere karşı keyfi uygulamaları ve polisle işbirliği son süreçte yoğunlaştı. 1 Kasım günü Liseli Dev-Genç tarafından okul duvarlarına bu durumu protesto eden "Faşist Müdür Okulumuzdan Defol", "Okulumuzda Faşist Örgütlenmeye İzin Vermeyeceğiz", "Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Liseli Dev-Genç", "23. yılında Dev-Genç Yaşıyor, Savaşıyor" sloganları yazıldı.

Ertesi gün okula gelen öğrenciler dört saat içeriye sokulmadı. Sivil polisler tarafından yazılar silinmeye çalışılarak, aynı içerikli kuşlamalar toplandı.

Politikamız sınıfsal temelde olmalıdır

Necdet BALKAY

Faşizmin saldırıları karşısında sendikalarıyla, dernekleriyle, diğer demokratik ve mesleki örgütlülükleriyle her ulustan, her milliyetten tüm emekçileri kapsayan baraj oluşturmamız gereken bir süreç yaşıyoruz. Oligarşi kendi savaşını, halkın siyasal ve demokratik mevzilerini yok etme üzerine kurarken, diğer yandan halklar arasındaki düşmanlığı, güvensizliği körüklüyor.

Halklar arasında düşmanca duygular körüklendikçe, emekçiler sendikalarda, kitle örgütlerinde nesnel olarak bölünmeye zorlanıyor. Bugün Fethiye'de, Trabzon'da, Manisa'da Türkleri Kürtler üzerine saldırtan provokasyonların bu illerde ve daha başka yerlerde Kürt ve Türk işçi ve memurların, sendikalarında ve kitle örgütlerinde, dolayısıyla direnişlerde, grevlerde artık bir araya gelmeyen küskünlükler, bölünmeler yaratmaması düşünülemez.

İşçileri, memurları sendikalarda ve her türlü sınıf ve kitle örgütlerinde Kürt veya Türk kimliğine göre bölmek, objektif olarak oligarşinin politikalarının zeminini güçlendirmektir.

Bugün kimi işçi-memur sendikalarında bu anlayış kendisini gösterir hale gelmiştir, işçileri, memurları ulusal kimliklerine göre ayırmak, tek kelimeyle sınıf mücadelesinin dışına itmektir. Bu politika sendikalarda da her şeye dar ulusal pencereden bakan, yeri geldiğinde sınıfa karşı şeytanla bile işbirliği yapan milliyetçi faydacılıktır.

Halklar arasında düşmanlığın körüklendiği bir süreçte, sınıf bilincine dayalı mücadeleyi bugün dünden daha fazla öne çıkarmalıyız.

Sadece Kürt kimliğinden dolayı yönetimde kendilerine yer verilmesini ısrarla bir hak olarak savunanlar sendikalarda sınıfsallığı yok etmektedirler.

Tüm Haber-Sen, Tüm Maliye-Sen, Haber-İş, Belediye-iş kongrelerinde yurtseverlik adına faydacılığın örnekleri sergilendi. Yurtseverlerin genel kurul öncesi görüşmelere ve genel kurullara sendikal çalışma anlayışı ve ilkeleri ile değil, yönetimde kaç Kürt yer alacak dayatması ile gelmeleri başka türlü açıklanamaz. Tüm Haber-Sen Kongresi'nde ittifak yaptıkları listeden seçilemeyeceklerini anlayınca, kongrenin olduğu sırada başka bir grupla ittifaka girdiler. Diyarbakır, Adıyaman gibi kentlerden gelen delegelerden "Madem Kurtsun bize oy vereceksin." anlayışı ile oy vermelerini istediler. Belediye-İş Kongresi'nde ise Kürt halkının mücadelesi ve gerçekliğine karşı yapılan konuşmalara bile "tepki alınız" kaygısıyla cevap vermekten kaçındılar.

İşçi kıyımları, sendikal dalavereler, Türk-Kürt tüm emekçilere her yerde uygulanan baskı ve katliamlar demokratik kitle örgütü olan sendikalara sessiz kalmama, sesini yükseltme sorumluluğu yüklüyor. Küçük hesaplarla bu sorumluluğun yerine getirilemeyeceği açıktır. Halkların ortak örgütlülüğü, mücadelesi ve sınıf temelindeki ilkelerin ön plana çıkarılmasının hayati önem taşıdığı akıldan çıkarılmamalıdır.

Emekçilerin günlük ekonomik-demokratik çıkarlarının savunulması kadar Kürt halkının ulusal taleplerine sahip çıkılması, katliam ve infazlara karşı emekçilerin birliğinin sağlanması sınıf çıkarları gereğidir.

İşçi sınıfı içinde oligarşinin yaratmaya çalıştığı bölücülüğü boşa çıkarmanın yolu Kürt halkının mücadelesine her koşulda sahip çıkmaktır. Sınıf çıkarları ve ilkeleriyle yoğrulmuş politikalar, sendikalar içindeki her türden bölgecilik, hemşerici-lik ve ulusal kimliğe göre ayrımı etkisiz kılacak tek güçtür.

Belediye işçileri MARET' i ziyaret ettiler

"Haklıyız Kazanacağız-Grevlerle Dayanışma Komitesi" yazılı pankartları ve "Maret İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla Devrimci Mücadelede Belediye İşçileri 8 Kasım'da Maret tesislerindeler. Bugüne kadar dayanışmanın yetersizliğini yaşadıkları halde "grevimiz direnişlerle sürüyor" diyen işçiler karşılıyor onları. Grup Karanfil'in türküleri, işçilerin katılımıyla gürleşiyor. O gün işçiler yalnız olmadıklarını bir kez daha hissediyorlar. Direniş bir kez daha güç buluyor. Çoğu -25, -30 derecede çalışan, romatizma ve ciğer hastası olan işçilere, grevin 115. gününde mektup gönderen Koç Holding, "Sevgili işçi kardeşlerim, gelin Maret'i birlikte kurtaralım. Bu parayı size verirsek iflas ederiz" diyedursun, onlar soğuğa vurdukları bedenlerini ancak haklarını kazanarak dayanaklı tutabileceklerini biliyorlar. Ve yüreklerini sınıf kardeşlerinin destekleri ve dayanışmasıyla ısıtıyorlar.

Paşabahçe Cam'ın patronu işçi kıyımı hazırlığında

Geçen Paşabahçe direnişi ve zaferinden öğrenerek çıkan Paşabahçe işçileri, bundan aldıkları güçle yeni bir kıyıma karşı daha güçlü bir barikat kurma çabasındalar.

Paşabahçe işçilerinin 1991 yılındaki başarılarını kemirmenin öteden beri hesabını yapan Paşabahçe işvereni, fabrikanın bir bölümünü kapatarak cam müzesi haline getireceğini ilan etti. Bu yolla Paşabahçe'de yeni işçi kıyımı gündeme getiriliyor.

Devrimci Mücadelede Cam İşçileri yeni bir kıyıma karşı harekete geçtiler. Beykoz halkı ve esnafının kıyımlara karşı duyarlı olmasını sağlayacak bir imza kampanyası başlattılar. Geçtiğimiz günlerde ayrıca cam işçileri ve çevre halkıyla da Beykoz Yardımlaşma Kültür Araştırma Derneği'nde (BEYKAD) söyleşi ve slayt gösterisi yapıldı. Bu arada Devrimci Mücadelede Cam İşçileri basına bir açıklama verdiler ve "Toplu sözleşme görüşmelerimiz yaklaşırken, işveren yeni bir tehdidi kullanmaya başladı. Fabrika zarar ediyor gerekçesini öne sürüyor ve bu görüşüne Kristal-İş'i de inandırmış görünüyor. Toplu sözleşmede bizim yeni kazanımlarda dayatmamızı istememektedir. " dediler. Cam işçileri iş güvencelerini tehdit eden bu tür oyunları bozacaktır.

DİSK ve OLEYİS yöneticileri Nobel direnişini kırdılar

İşçi sınıfı bu ihanetçilerden hesap soracaktır

İŞTE İÇYÜZLERİ

Mersin Nobel Oteli'ndeki direnişe karşı takındıkları grev kırıcı tavır DİSK yöneticilerinin içyüzünü ortaya koyan bir belge oldu.

Nobel Oteli'nde 30 işçi, sendikalaşma nedeniyle işten atılmaları üzerine 2 Kasım'dan itibaren işyeri önünde açlık grevine başlamıştı. Direniş, sürdüğü bütün günler boyunca liman işçilerinden ve ailelerinden, Bel-Der'li işçilerden, demokratik kitle örgütleri ve sosyalist basından maddi ve manevi destek almıştı.

Bu arada direnişçi 30 işçi polisin saldırısına uğramış, polis işçileri cop ve sopalarla döverek 5 saat gözaltında tutmuştu. Bir bayan işçinin kolu, bir diğer işçinin kafası kırılmış, tüm işçiler 2-10 gün arasında rapor alacak kadar yaralanmışlardı. Ne var ki, saldırı bununla bitmedi, işçiler bu kez sendikacılar tarafından arkadan vuruldular.

Direnişin ertesi günü Mersin'e gelen OLEYİS Sendikası Başkanı **Ahmet** Daş'ın ilk yaptığı şey işçilere "açlık grevini bırakın" demek oldu. Bütün gününü açlık grevini kırmaya ayıran Ahmet Daş 6 işçinin dışındaki işçilere hiçbir kazanım olmadığı halde açlık grevini bıraktırdı. Bundan sonra direnişi kırma çabalarına genel merkez avukatı **Hasan Akgün,** Bölge Başkanı **Fethi Gül** ve DİSK Genel Merkezi de katıldı. DİSK Genel Merkezi'ndekiler ne olursa olsun açlık grevinin kırılması talimatını verdiler. Bu orada para sıkıntısı çeken işçileri direnişten vazgeçirmek için para yardımı sözü verildi. Para perşembe günü geldi. Ancak Ahmet Daş işçilere, genel merkezin talimatı gereğince paranın dağıtılabilmesi için açlık grevinin bitirilmesi şartını koştu.

Ekonomik sıkıntılarını kullanarak işçileri bölmeyi başaran Ahmet Daş, bununla da yetinmedi. Açlık grevine katılmayan işçilere, açlık grevinin örgüt işi olduğunu ve greve katılanların dışardan yönlendirildiğini söyleyerek işi ihbarcılığa kadar vardırdı. Bu arada direnişin kararlılığı karşısında olayın boyutları büyüdü, araya DİSK Genel Başkanı **Kemal Nebioğlu** girdi. Ahmet Daş'ı iki kez arayarak açlık grevinin derhal bitirilmesini, bitirilmiyorsa sendikanın kapattırılmasını söyledi. Bu talimat üzerine DİSK Bölge Temsilcisi **Yusuf Yürekli** de Mersin'de bulunan DİSK'e bağlı sendikaların eyleme olan desteklerini durdurmalarını istedi. DİSK'e bağlı sendikalar desteği kestiler. Liman-iş sendikasının yoğun desteği, eylemin kitlelerle bağını kesip, soyutlama taktiğini boşa çıkardı. Liman-iş, Bel-Der, İHD ve Halkevi desteği kesmedi. Bu arada Genel-İş Sendikası'nda bulunan ve devrimdik adına hareket eden bir grup da DİSK ve Genel-İş yöneticilerine yaranmak için eylemi desteklemekten vazgeçti.

Sermaye ile uzlaşma konumunda olan DİSK, bu konuda bir adım daha atarak OLEYİS e üye işçilerin direnişini kırdı. Artık parayla satma, satın alma DİSK'in bugünkü geleneklerinin parçasıdır.

Sendika cumartesi günü tekrar en etkili bulduğu yönteme döndü. Parayla şantaj yapan, eylemi dışarıdan yönlendirildiği iddialarıyla yıpratma yöntemi kullanan Ahmet Daş, son olarak açlık grevindeki işçileri disiplin kuruluna verip, üyelikten atmakla tehdit etti. Bu da tutmayınca açlık grevine katılmayan işçilerle dört saat süren bir toplantı yaparak onları direnişteki işçilere karşı kışkırttı. Ahmet Daş polisin pazartesi günü sendikayı kapatacağını, ondan sonra da işçilerin kendi başlarının çaresine bakmaları tehdidini savurdu. Bu şekilde işyerinde gerginleşen ilişkiler sonucu direnişteki işçiler açlık grevini bıraktılar ve direniş kırıldı.

İşçilerin karşısına "devrimci" etiketiyle çıkan DİSK yöneticilerinin gerçek yüzü budur, işçileri mücadeleden alıkoyan sınıf barışı tavırlarını açıkça ortaya koydular, işçiler bu grev kırıcılarını unutmayacaktır.

NOBEL OTEL İŞÇİLERİ-"Her gün gözaltına alınsak, saldırıya uğrasak da haklı olan biziz. Ve Mersin halkını haklı direnişimize destek vermeye çağırıyoruz."

Çay fabrikalarında direniş ve işgal

Trabzon (Mücadele)- Çay mevsiminin bitmesinin ardından özel sektörün fabrikalarını art arda kapatmaya başlaması pek çok işçinin işten atılmasıyla sonuçlandı. İşlerine son verilen işçilerin kıdem tazminatları ödenmiyor. İşçiler bu nedenle fabrikaları işgal ettiler. Maaşlarını ve maaş farklarını alamayan Karçay işçilerinin direnişiyle başlayan eylemlilikler tüm Doğu Karadeniz'i sardı.

Akfa'da İşgal

Akfa, 11 fabrikasında işçi kıyımına başlayınca, karşısında işçilerin protestolarını, işgallerini buldu.

Rize'nin Ardeşen ilçesinde de 12 işçinin işten çıkarılmasıyla, işçiler fabrikayı işgal ettiler. DKÖ'ler ziyaretleri ve astıkları pankartlanyla işgale destek verdiler. 6 Kasım günü destek ve dayanışmayı sindirmeyen polis, özellikle asılı olan pankartlara saldırdı. DKÖ'leri yasadışı gibi göstererek direnişe verilen desteği zayıflatmaya çalıştı. İşveren işçilerin kararlılığı karşısında ödeme yapmayı kabul etti. İki haftaya yakın süren işgallerini sona erdiren işçiler şu anda söz verilen günde ödemenin yapılmasını bekliyorlar. İşveren sözünü tutmazsa direniş devam edecek.

İşgal sırasında kendisiyle görüştüğümüz işçiler, Tek Gıda-İş'ten hiçbir yardım göremediklerini, geçmişte bütün taleplerini sendikayı işgal ederek kabul ettirdiklerim, Tek Gıda-İş Şubesi'nin işverenin temsilcisi gibi çalıştığını açıkladılar. Akfa, emekle emek sömürücülerinin mücadelesidir. Son sözü mücadeleci işçiler söyleyecek.

Ünilever Dosan direnişte

Ardeşen Ünilever Dosan Fabrikası'nda 22 işçinin işten çıkarılmasına, işçilerin yanıtı Akfa'da olduğu gibi fabrika işgali oldu. "Biz haklıyız ve kazanacağız. Tek inandığımız şey bu." diyen işçiler 2 Kasım günü fabrikayı işgal ettiler.

Direniş tüm Ardeşen halkı tarafından destekleniyor. Ardeşen Halkevi de işverenin tavrını protesto ederek, şehrin girişine "Direnişteki Dosan İşçilerinin Haklı Mücadelesini Destekliyoruz" yazılı pankartlar astı. Belediye, işçilere pankart asmaları için vinç gönderdi ve ilk gün yiyeceklerini, fabrikaya gelip gitmeleri için araçlarını temin etti.

4 Kasım günü jandarma direnişe saldırarak işçileri fabrikadan zorla dışarı çıkardı. İşçiler bu saldırıya fabrikanın önünde oturma eylemi yaparak karşılık verdiler. 6 Kasım'da jandarma yine saldırdı. Bu kez "Siz Devrimci Sol'a üye misiniz? Devrimci Sol yaptırıyor bunları size." diyorlardı. Karşılarında örgütlü ve radikal hareket eden bir kitlenin olmasının çaresizliğiydi bu.

Şu anda işçiler İstanbul merkeze gönderdikleri heyetin yapacağı görüşmelerin sonucunu bekliyorlar. Tek Gıda-İş Sendikası yöneticileri ise yine işçilerin dep, işverenin yanındalar. İşçiler işten çıkartmalar üzerine sendikayı aradıklarında Başkan İsmail Topçu'nun "Tazminatlarınız ödeniyor. Kaderinizle baş başa kalın." yanıtıyla karşılaştıklarını anlatıyorlar. Tüm olumsuzluklara rağmen işçiler kararlı. Şimdi ağzılarından şu sözcükler dökülüyor: "Ailelerimizle, halkımızla direneceğiz. Ardeşen neden ikinci Zonguldak olmasın!"

Dosan işçileri direnişte yalnız değil. Tüm baskı ve engellemelere rağmen, halktan aldıkları destekle kazanmaya doğru yol alıyorlar.

Belediye İşçileri Eylemde

Adana (Mücadele)- *Adana 'da Belediye-İş 2 No'lu Şubeye bağlı, Osmaniye Belediye işçilerinin binken ekonomik ve sosyal hakları 4 Kasım'da ödenmedi. Bunu protesto eden yaklaşık 900 işçi, 5 Kasım'da mesai defterine imza atarak, işyeri amirlerinin "Çalışmaya devam edin." sözlerine rağmen iş bırakma eylemi yaptı.*

İşçilerin eylemine katılan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Nusret Birdir, yaptıkları görüşmelerin sonucu işverenin, işçilerin haklarını vermeyi kabul ettiğini söyledi. Osmaniye Belediyesi Belediye-İş Baştemsilcisi Hüseyin Cavit ise, işçilerin hakları verilmediği takdirde işvereni protestoya devam edeceklerini açıkladı.

Adana Çitosan'da Özelleştirme

Adana(Mücadele)- *Çitosan'a bağlı 11 çimento fabrikası Kamu Ortaklığı İdaresi'ne devredilerek özelleştirilmeye başlandı. Bugünlerde de İskenderun Çimento Fabrikası'nı özelleştirme çalışmaları yapılıyor, iskenderun Çimento Fabrikasında 150 işçiyle örgütlü bulunan Çimse-İş Sendikası'nın Adana Şube Başkanı Sefahattin Uzun, iktidarın KİT'leri "zarar ettiği" gerekçesiyle özelleştirmesinin işçi kıyımlarını artıracağını belirtti. Selahattin Uzun sendika yöneticileri olarak işçilerle birlikte özelleştirmeye karşı çıkacaklarını sözlerine ekledi.*

MEMURUN ONURU EMEKÇİ DÜŞMANLARINA ÇİĞNETİLMEYECEK- Kadıköy Belediyesi memurları, onurlarına sahip çıkmanın bir gereği olarak öfkelerini haykırıyorlar.

"Önce insan dediler memuru dövdüler"

Belediyede çalışan memuru döven, ona hakaret eden öyle uzağımızda biri değil. Kendisine "68'liyim, SHP'li sosyal demokratım" diyen Kadıköy Belediye Başkanı Dr. Cengiz Özyalçın. 2 Kasım'da işe henüz yeni başlamış bir memuru rahat, elleri cebinde bir vaziyette görünce bunu kendisine bir hakaret sayan C.Özyalçın, memura hakaret edip, bir de tokat atmıştır. Aslında bu saldırı başkanın ilk saldırısı da değildir. Daha önceleri de benzer şeyler yaşandı. Sekreterlerin kafasına telefon ahizesi ile vurma, işçileri azarlama gibi.

En son 2 Kasım'da bir memurun tokatlanması devrimci-demokrat memurlar açısından bardağı taşıran son damla oldu. Ellerinde "Baskıcı Başkan Değil, Adaletli Başkan istiyoruz", "Onurumuzu Mücadelemizle Kazandık, Mücadelemizle Yükselteceğiz", "Önce İnsan dediler Memuru Dövdüler" dövizleriyle Kadıköy Belediye binasının önünde toplanan BEM-SEN Anadolu Yakası Şubesi'ne üye memurlar başkanın tutumunu protesto ettiler. Belediye binası önünde bir konuşma yapan BEM-SEN Genel Başkanı Ali Oral, "Artık Cengiz Özyalçın'ın maskesi düşmüştür. Kendisine demokratlığı maske edinen doktorun artık tutunacak hiçbir dalı kalmamış, başarısızlığının stresiyle işçiyi, memuru dövmeye başlamıştır." derken, BEM-SEN Anadolu Yakası Şubesi adına yapılan açıklamada da "Hak ettikleri dersi seçim vaatleri ile kandırdıkları Kadıköy halkından ve sendikal mücadeledeki biz kamu emekçilerinden en kısa zamanda alacaklardır." görüşü yer aldı.

"Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla eyleme son veren memurlar, bir daha böyle bir olayın olmaması için tüm memurların şimdiden duyarlı olması çağrısını yaptılar.

Kamu Çalışanları Platformu ve Mücadele

7 Kasım 1992 Cumartesi günü Ankara'da toplanan Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu grevli-toplu sözleşmeli bir sendika için nelerin yapılabileceğini tartıştı ve bir dizi eylem kararı aldı.

Toplantı kitlelerin kendi özgücüne güvenmeyen bir eğilim taşıdığı için, hakların mücadeleyle kazanılmasına uzak bir yaklaşım içindeydi. Düzen partilerinden, koalisyon hükümetinden, parlamentodan, yasallıktan umut kesmeyenler mücadeleye sıcak bakmadılar. Oysa memurlar sendikalarını mücadeleyle dayattılar. Grev ve toplu sözleşme hakkını da mücadeleyle dayatmak zorundalar. Memur mücadelesinin düzenin dar sınırları içerisine hapsedilip kısırdöngüden kurtulamayarak gerilemesine karşı panzehir, mücadeleyi yükseltmektir. Mevcut iktidar söylediklerinin hiçbirini yerine getirmedi, emekçileri yüzüstü bıraktı. Grevli-toplu sözleşmeli sendika isteyen memurları coplattı. Sürgünler bu hükümet dönemin-de yaygınlaştı. Bundan önceki iktidarları aratmadı. Emekçilere, memurlara verebileceği hiçbir şey bulunmuyor. Uzlaşmalara bel bağlamanın, hala hükümetten bir

Kamu Çalışanları Platformunda yer almak, reformizmle, uzlaşmacılıkla, politika yasaklarıyla mücadele etmeyi de gerektiriyor.

şeyler beklemenin memur mücadelesini geriletmekten başka bir sonucu olmayacaktır. Buna izin verilmemelidir.

Yanlış müttefikler: Türk-İş ve DİSK

KÇP'de mücadeleye karşı çıkarılan bir diğer engel, işçi sendikaları konfederasyonlarıyla beraber hareket etme eğilimidir. Haklarını mücadeleyle kazanacaklarına inananların mücadele yerine düzenle uzlaşmayı seçen, iktidarı destekleyen Türk-İş ve DİSK'ten bekleyecekleri bir şey olamaz. Mücadeleyi seçenlerin uzlaşmayı seçenlerle hedefleri ortak olamaz. Hedefleri ortak olmayanlar birlikte hareket edemezler. Bugün DİSK de Türk-İş gibi düzen sendikacılığının "çağdaşlaşmış ifadesidir. Türk-İş ve DİSK alternatif olamaz. Kürt halkının ulusal haklarının verilmediği, terör ve katliamların halkın üzerinden eksik edilmediği, kayıpların, -infazların günlük politika haline getirildiğidir ülkede yaşıyoruz. Emekçi halkın bir parçasıyız- Bunlara karşı çıkılmadan, demokratik hak ve özgürlükler, grev ve toplu sözleşmeli sendika hakkı kazanılamaz. Emekçi halkı ezmeye ve sindirmeye kalkanlar memurları ayırt etmiyorlar.

KÇP'deki eğilim ekonomizme dönüktür. Sadece memurların haklarıyla ilgilenmek ve siyasete bulaşmamaktır. Kürt halkı demekten bile ürkenlerin, tabanımıza anlatamayız diyenlerin yer aldığı KÇP bu yanıyla politika üretemez hale gelmiş ve tıkanmıştır.

Mücadele uzun solukludur

Memur kısa sürede toplu sözleşme ve grev hakkı alınacak diye avutulup boşuna beklentiye, reformist hayallere sokulmamalıdır. Uzun soluklu bir mücadeleye hazırlanmalıdır. Birkaç eylemle, uzlaşmalar yoluyla hak ve özgürlüklerin alınamayacağı memurlara iyice kavratılmalıdır. Kısa sürede somut haklara kavuşmak isteyen memurların ellerinin boş kalması onları umutsuzluğa sevk edeceği gibi sendikal mücadeleden de soğutacaktır. Buna kimsenin hakkı yoktur. Mücadele etmeden, bedel ödemeden hak elde edilemez. KÇP'de bu hava dağıtıl malıdır.

KÇP'nde yer almak reformizle, uzlaşmacılıkla, politika yasaklarıyla, ekonomizmle mücadele etmeyi de gerektiriyor. Devrimci politika buraya da egemen kılındıkça KÇP mücadelenin platformuna dönüşecektir. KÇP mücadeleye hizmet ettiği oranda gerçek işlevini yerine getirmiş olacaktır.

Tüm Haber-Sen Anadolu Şubesi açıldı

Ülke genelinde 21 şubesi olan, Üye sayısı ise 13.000'i aşan TÜM HABER-SEN'in artık Anadolu yakasında da şubesi var.

8 Kasım günü yapılan açılışta Genel Başkan İsmail Çınar "1993 yılı kamu emekçileri için toplu sözleşme yılı olacaktır." dedi. Kamu çalışanlarının artık geriye dönüşü olmayan bir yola girdiğini vurgulayan İsmail Çınar, mücadele yükseldikçe sermaye sınıfının ve devletin, kamu çalışanlarının karşısına engeller çıkardığını ve bunlardan biri olarak devlet güdümlü sendikalara karşı mücadelenin önemini belirtti.

PTT emekçileri binanın önünde davul-zurna eşliğinde halaylar çektiler. Serasker caddesi tümüyle trafiğe kapandı. Bu arada yola giren bir zabıta arabasının PTT emekçilerini kutlayan korna sesi anlamlı bir destekti. Destek ve dayanışmanın diğer bir yanında da işçiler vardı. Belediye-İş Anadolu Yakası Şubesi işçileri aşağıda açılışı kutlayan topluluğun üzerine "İşçiyiz, Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla çiçekler yağdırdılar.

BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN'liler Humanic'te

Memurlar 8 Kasım'da Humanic işçilerini ziyaret ettiler. "Mücadelenizde yalnız değilsiniz, BEM-SEN, SAĞLIK-SEN" pankartıyla yürüyüşe geçtiklerinde, işçilerin ve memurların mücadelesinde yaratmak istedikleri birlikteliği paylaşıyorlardı. Ziyaret boyunca çekilen halaylar, atılan "İşçi Memur El Ele Mücadeleye", "İşçiyiz, Memuruz, Haklıyız Kazanacağız" sloganları iktidarın tüm çabalarına rağmen işçi-memur ve emekçi halkın birliğinin önlenemeyeceğinin göstergesiydi.

K.Çekmece Belediyesi 'nde taşeron firma ihaleden çekildi

Geçen hafta Devrimci Sol'un özelleştirme ve işçi kıyımlarına karşı mücadele eden belediye işçilerine destek amacıyla Küçükçekmece Belediyesi'ne yaptığı baskından sonra taşeron firmanın ihaleden çekildiği açıklandı.

Küçükçekmece Belediyesi'nde çalışan işçiler belediye baskınından sonra Avcılar'da temizlik işlerinin ihalesini sürdüren taşeron firmanın bürosunun da bombalandığını, bunun üzerine firmanın ihaleyi sürdürmekten vazgeçtiğini açıkladılar.

Çerkezlerden "askere gitmeme" çağrısı

Kürdistan'da yürütülen katliam ve işkencelerle gün geçtikçe batağa gömülen iktidar her gün daha fazla "Mehmetçik"! bu savaşa sürerken, halkların birbirine kırdırılmasına, askerdeki evlatlarının kardeş Kürt halkıyla karşı karşıya getirilmesine karşı çıkan, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde yaşayan Çerkezler adına geçtiğimiz günlerde bir açıklama yapıldı. Açıklamada, "TC hükümeti evrensel hukuku da hiçe sayarak kardeş Kürt halkına bir kez daha saldırmıştır. Yıllardan beri baskı, zulüm, terör ve katliamlara maruz bırakılan Kürt halkı tamamen yok edilmek istenmektedir." denilerek "askere gitmeme" çağrısı yapıldı: "Biz Türkiyeli Çerkezlerin, kardeş Kürt halkıyla hiçbir sorunu yoktur. Bu adı konmamış savaşta taraf olmak zorundaysak devletin değil, haklı ve onurlu Kürt halkının yanında yer almalıyız. Bu bağlamda halkımıza askere gitmeme, çocuklarını, kardeşlerini askere yollamama çağrısı yapıyoruz."

Çağrılarını 30 Ekim'de Mülkiyeliler Birliği İstanbul Lokali önünde basına da duyuran Kafkas Kültür Dernekleri'ne üye Çerkezler çağrı metnini imzaya açtılar. Bu arada İnegöl'de çağrı metni için imza toplayan Mehmet Suday yanındakilerle birlikte gözaltına alındı.

Adalet Bakanı Cezaevlerindeki sorunları çözmek yerine

"DİRENİŞİ BIRAKIN" diyor

Elazığ Cezaevi'ndeki tutsaklar açlık grevlerini 43 gündür sürdürürken, Adalet Bakanı Seyfi Oktay açlık grevinin bitirilmesini istedi.

Tutsakların 14 talebinden oluşan istekleri doğrultusunda görüşmeler sürüyor. Ancak İHD heyetinin de katıldığı görüşmeler üç talepte tıkandı: idare tutsakların "dışardan yiyecek alımı, koğuşlar arası ziyaret, siyasi temsilcilik" taleplerini kabul etmiyor.

Adalet Bakanı Seyfi Oktay ise haftalar sonra sessizliğini bozarak, "direnişi bırakın" dedi. Adalet Bakanlığının bu tavrından destek alan cezaevi idaresi görüşmeleri sürekli uzlaşmazlığa sokuyor.

DİRENİŞ KAZANACAK- Eskişehir'de, Buca'da dişe diş ve tutsak yakınlarıyla kazanan direniş, daha boyutlu bir destekle Elazığ'da da kazanacak.

Gaziantep Cezaevi'nde Açlık Grevi

Gaziantep Özel Tip Cezaevi'nde 78 tutsak 9 *Kasım'da* açlık grevine başladı.

Devrimci Sol, PKK, PRK (Rızgari), TKP-ML, Tekoşin ve KUK davalarından tutuklu bulunan 78 tutsak adına yapılan ortak basın açıklamasında "Cezaevindeki baskıları protesto etmek ve Elazığ Cezaevi'ndeki açlık grevini desteklemek için bugün açlık grevine başlıyoruz." denildi.

Malatya Cezaevi'nde Aileler Tutsaklarla Direnişte

Malatya Cezaevi, kapasitesinin çok üstünde tutsak yerleştirilmesi, ziyaretçilerle görüşün kısıtlanması, yatak sayısının azlığı gibi birçok sorunu da beraberinde getiriyor. Tutsakların bu sorunların çözümü amacıyla başlattıkları eylemlilikler aileleri de destek veriyor.

24 Ekim'deki ziyaret gününde görüşe gelen ziyaretçiler görüş yerini işgal ettiler. "Görüş Hakkımız Engellenemez", "Keyfi Uygulamalara Son" sloganları atıldı. Cezaevindeki tüm siyasi tutsaklar ve aileler zılgıtlar, halaylar çekip türküler söyledi. Görüş yerlerinden çıkmama eylemi her görüş günü tekrarlanıyor.

10 Kasım'da da tutsaklar açlık grevine başladılar.

"Yatak kapasitesinin artırılması, görüş yerlerinin genişletilmesi, görüş günlerinin iki güne çıkarılması" gibi talepleriyle tutsaklar açlık grevine devam ediyorlar.

Küçükarmutlu halkının huzurunu kaçıranlara "huzur" yok

Polisin "bugün gideceğiz, yarın gideceğiz" türünden yalanları, Küçükarmutlu gecekondu halkının mücadelesini susturmaya yetmiyor. Okulları ve belirli noktaları karakol yapan polise karşı tepkiler her geçen gün artıyor. 26 Ekim'de Küçükarmutlu'da polisi şaşkına uğratan bir eylem gelişti. Saat sabahın 8'inde etrafa bakan polis hemen kapılarının önünde ve tüm mahallede Küçükarmutlu'da yıkımı, istimlak kararını ve polis terörünü protesto eden binlerce el ilanıyla karşılaştı. Okula giderken el ilanlarına rastlayan çocukların da sayesinde bu ilanlar genç, yaşlı herkesin eline ulaştı, elden ele dolaştı.

27 Ekim'de Rumeli Hisarüstü çevre yolu üzerine "Gecekondularımızı Kanla Yaptık Parayla Sattırmayacağız- Devrimci Sol Güçler" imzalı bombalı bir pankart asıldı. Pankart'yerine 13 resmi araç ve çok sayıda polis gelmesine rağmen, saat 7'de asılmış pankartı, bomba uzmanları, ancak öğleyin saat 13.30'da indirebildiler. Küçükarmutlu halkı ise olayı gülerek izledi.

28 Ekim'de ise Küçükarmutlu'da çok sayıda bildiri dağıtıldı. Bildirilerde yeni bir saldırı ve yıkım bahanesi için çıkarılan İSKİ'nin istimlak kararı protesto edildi.

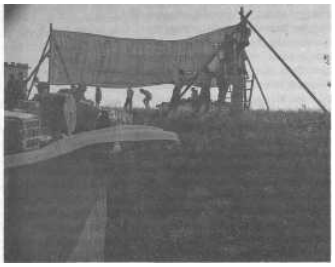

K.Armutlu halkı her fırsatta polise karşı kinini ifade ediyor. Kondusunu korumak için direniş ve mücadeleyi öne çıkarıyor.

Derneklere gözaltı

Aşur DÜŞMEZ

İçişleri Bakanlığı yeni bir meslek oluşturdu. "Dernek Denetçiliği".

Güvenlik Daire Başkanlığı'na bağlı olarak çalışması öngörülen "Dernekler Özel Denetleme Grubu" devletin yasal bir kurumu olarak bundan böyle dernekleri "gözaltına" alacak. Demokratik kitle örgütlerine yönelik şimdiye değin süregelen baskılar artık yasal bir kılıfa büründürülecek. Keyfi dernek baskınları "denetleme" adı altında "yasalara uygun" bir şekilde yapılacak. İstedikleri zaman dernek binasında arama yapabilecek, evrakları "inceleyip" el koyabilecekler, "özel incelemelerde" bulunacaklar.

Dernekler Şube Müdürlüğü'nde de büro açma olanağı tanınan bu "dernek denetçileri" aynı zamanda dernek yönetim kurulu başkan ve üyelerini görevden uzaklaştırabilecekler. Karar denetçiler tarafından verilecek, sonra da usulen savcılığa bildirilecek. Üyelerin demokratik bir şekilde belirledikleri yönetim kurulları, dernek başkanları, birkaç işkenceci şefin isteği üzerine görev yapamayacaklar.

Kitle örgütleri olan dernekler kolektif ruhun, ortak mücadelenin mahallelere, sokaklara hatta evlere taşındığı önemli bir mevzidirler. Örgütlü muhalefetin platformlarıdırlar. Devrimciler için mücadelenin en geniş tabana yayılması anlamında ne kadar önem taşıyorsa, oligarşi için de halkın mücadelesi ve örgütlülükleriyle kuşatılması anlamına geliyor. Bu nedenle, her alanda olduğu en ufak demokratik hak ve örgütlenme kapısı kapatılmaya, o da başarılamazsa etkisizleştirilmeye çalışılıyor.

Bugün iktidarın demeklere yönelik oluşturduğu "Dernek Denetleme Grupları" üniversitelerde, fabrikalarda oluşturdukları "Özel Güvenlik Birimleri"nden ayrı düşünülemez. Hepsi aynı mantığın ürünüdür. Derneklerde olsun, diğer mücadele alanlarında olsun yükselen muhalefet iktidarı yeni arayışlar içine itiyor. Şimdiye kadar sürdürdükleri baskıları yasallaştırarak, meşruiyet kazanmaya çalışıyorlar.

İktidarın kısa vadede sonuç almayı hedefleyen politikasının bir parçası olarak halk her alanda denetim altına alınmak isteniyor. O nedenle üniversiteleri paylaşıyor, sokakları tutuyor, muhtarları bilgisayar sistemleriyle ihbarcılığa teşvik ediyorlar.

Dernekleri kapatma, yöneticilerini tutuklayarak yönetim boşluğu yaratma, üyelerini yıldırma çabaları yeni değil. Bunun son örneklerini 5 Kasım'da Bağcılar Çevreyi Güzelleştirme, Kültür ve Dayanışma Derneği, 6 Kasım'da da ÜMKAD'ın basılması, Adana İHD'nin kapatılması oluşturuyor.

Değil dernekleri her an gözetim altında tutmaları, kapılarından da ayrılmasalar, her sokak başını tutsalar, hatta evlerin içine kamera bile yerleştirseler halkı denetim altına alamayacaklar. Halkı kuşatmak, her ferdini gözaltında tutmak isteyenler kendileri kuşanacaklardır.

1991'de sadece İstanbul'da otuza yakın demokratik kitle örgütünü kapattılar. Bugün yeni mevzileriyle halk mücadele alanlarını dolduruyor. Bir dernek kapatılıyor. Yenisi açılıyor.

Tunceli'de evler yıkılıyor, insanlar öldürülüyor

Artık katliam ve vahşetlerini alenen gerçekleştiriyorlar

Tunceli'nin Zaxge mevkiinin Karagöl Köyü'nde iki ev 4 Kasım günü askerler tarafından yakıldı; aynı gün Uzuntarla Köyü'nün muhtarı yol gösterme bahanesiyle köy dışına çıkartılarak öldürüldü.

4 Kasım'da öğlen saatlerinde Karagöl Köyü'ne gelen 30 kişilik askeri tim grubu Alparslan ailesinin evine giderek Gülizar Alparslan'a, "Gerilla olan oğlun nerede? Onları besliyorsunuz değil mi? Oğlunun yerini bize söylemezsen evlerinizi bombalarız." şeklinde tehdit ettikten sonra evi talan edercesine arayarak gitmişlerdir.

Akşam saat 19.00 sıralarında askerler yeniden köye gelmişler, bu kez iki evi birden yakıp gitmişlerdir. "Bunlar bizim de dağa çıkmamızı istiyorlar herhalde?" diyen Gülizar Alparslan olayı şöyle anlattı: "Öğlen evi aradıktan sonra akşam saat 7 civarında yeniden geldiler. Tekrar tekrar 'oğlun nerede?' diye sorup duruyorlardı. Bir müddet sonra kızımla beni dışarı çıkardılar, evde bulunan mazotu eve döktükten sonra ateşe verip gittiler. Allah onların belasını versin."

Gülizar Alparslan'ın eşi ve yanan iki evin sahibi Hasan Alparslan ise olay günü evde olmadığını belirttikten sonra, "Bizi önceleri de çok kereler tehdit ediyorlardı. Şikayetlerimize hiçbir olumlu cevap alamadık. Daha önce beni, karımı ve kızımı dövmüşlerdi. Böyle yapacakları belliydi." dedi.

Onlar topyekun savaşlarını böyle yürütüyorlardı. Gerillaya ulaşamayınca ailesine, köyüne saldır, yak yık, insanları zorla göç ettir, gözdağıyla dize getirmeye çalış; yöntemleri böyle. Denizi kurutmaya çalışıyorlar ancak deniz onların sandığından daha büyük.

Alparslan ailesinin evlerini yaktıkları gün, yine aynı mevkide bulunan Uzuntarla Köyü'nün muhtarı yine aynı saatlerde evinden alınarak öldürüldü.

Akşam evlerine gelen bakımlı, yeni traşlı, iyi beslenmiş, Kürtçe konuşan iki kişinin kocasından Dokuzkaya Köyü'nün yolunu göstermesini istediklerini söyleyen Hıdır Uçar'ın eşi, bunun üzerine kocasının da onlarla beraber gittiğini, ancak akşam eve dönmediğini, sabahleyin kocasını başından vurulmuş olarak ölü bulduklarını anlattıktan sonra, "Kocamı o gün Pülümür'den yüzbaşı çağırmıştı. Kocam geldikten sonra bana, 'Gerillalara yardım ettiğimi söylüyor. Bundan sonra askerlere yardım edecekmişim. Ben de gerillalara yardım etmediğimi söyledim.' dedi." şeklinde bir açıklamada bulundu. Evet, muhbirlik teklif et, eğer kabul etmezse öldür. İtiraz eden olursa onu da öldürürsün. Nasıl olsa bu dağların "tek hakimi" sensin. Ama unuttuğun bir şey var: duyduğun bir çıt sesine bile neden bomba yağdırdığını Dersim halkı çok iyi biliyor.

Elazığ Fırat Üniversitesinde polis-sivil faşist terörü

Elazığ Fırat Üniversitesi'nde polis, sivil faşistlerle birlikte, devrimci ve yurtsever öğrencilerin öncülüğünde gerçekleşen yemek boykotu sırasında öğrencilere saldırdı.

6 Kasım boykotunda öğrencilere karşı bir şey yapamayan polis bu kez yemek boykotunu bahane ederek saldırdı. 10 Kasım 1992 günü, üniversitenin Fen-Edebiyat Fakültesi kafeteryasında gerçekleştirilen boykot, yemek fiyatlarının artırılması, yemek çeşitlerinin azaltılması ve yemeklerin sağlıksızlığını protesto etmek amacını taşımaktaydı. Kafeteryada toplanan öğrenciler adına yapılan konuşmada, "Bizler Fırat Üniversitesi öğrencileri olarak yemek sorunumuzun çözümü için imza kampanyası başlattık ve 750 imza iki hafta önce Rektörlüğe sunuldu. Şu ana kadar sorunumuzla ilgilenen olmadı. Bizler de yemek boykotu kararı aldık. Boykotumuzun amacını açıklamak için üniversite yönetiminden bir sorumluyla görüşmek istiyoruz." denildi.^

Konuşmanın ardından kafeteryaya üniversitenin sorumluları yerine polisler geldi. "Sorumlu falan gelmeyecek, yemeklerinizi iki dakikada yiyin çıkın, yoksa hepinizi götüreceğiz" diyen polisler, öğrencilere karşı kafeteryada bulunan masa, sandalye, sürahi, bardak ve ellerinde bulunan coplarla saldırıya geçtiler. Bu sırada pek çok öğrenci yaralandı, bir bölümü de gözaltına alındı. Gözaltına almadıkları öğrencileri döverek kafeterya dışına çıkartan polisler, bu kez onları sivil faşistlerin oluşturduğu çemberin içerisine soktular.

Polis-sivil faşist işbirliği saldırısında yaralanan Gülseven Öztürk

Önceden planlandığı belli olan böyle bir saldırı için faşistler hazırlıklı gelmişlerdi. Onlar da taş ve sopalarla dışarıya çıkartılan öğrencilere saldırdılar. Burada da pek çok öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı.

Polis, savcı, mahkeme; yetki kimde?

Bahçelievler Polis Karakolu'nda 7 saat boyunca gözaltında tutulan öğrencilerin polise ifade vermeyeceklerini belirtmeleri üzerine savcı karakola gelerek ifadelerini aldı. Polisin üniversitede gerçekleştirdiği tahribatı öğrencilerin üzerine yıkmak isteyen savcıyı öğrenciler "Öğrencilerle üniversite yönetimi arasındaki soruna polisin karışma hakkı yoktur. Suç işleyen polislerdir." şeklinde yanıtlayarak eylemi savundular. Suç duyurusu talepleri ise savcı tarafından reddedildi. Saldırıda başından ağır yaralanan Gülseven Öztürk hastaneye kaldırıldı. Gözaltına alınan 48 öğrenciden 33'ü savcılıktan bırakılırken, diğerleri bir günlük gözaltıdan sonra mahkemeye sevk edildiler ve serbest bırakıldılar. Ancak bunu hazmedemeyen Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı bir komiserin savcıyla yaptığı özel görüşme sonrası 14 kişi yeniden tutuklandı.

'80 öncesinde devrimci mücadelenin gelişiminin önünde terör ve katliamlarda başrol oynayan sivil faşistlere yeniden umut bağlanması oligarşinin çözümsüzlüğünün ve tıkanıklığının bir sonucudur. Bu politikaları bugün de başarılı olmayacaktır. Bu saldırılar devrimci gençliğin mücadelesiyle sonuçsuz bırakılacaktır.

Sezginin D.Bakırdaki kahramanları silahlı gösteri yaptı

10 Kasım Salı günü kontrgerilla patentli bir cenaze töreni ve polis gösterisi yapıldı. Gösteri sırasında uzun namlulu silahlarla çevreye ateş açan polisler HEP binasını, eski CHP milletvekillerinden Hasan Değer'in evini ve pek çok işyerini tahrip ettiler.

9 Kasım akşamı Hani'de gelişen olaylar sırasında ölen iki polisin cenazesi, memleketlerine gönderilmek üzere düzenlenen tören için, 10 Kasım günü Diyarbakır'a getirildi. Akşama doğru saat 4 sıralarında emniyet binası önünde yapılan törene emniyet teşkilatı, özel tim ve askerler katılmışlardı. Konuşmalardan sonra polisler, Diyarbakır'ın merkezi caddelerinden biri olan Ali Emiri Caddesi'nde gösteri yürüyüşü yaptılar. Sloganlarla beraber, "Allahü Ekber" diye bağıran polisler HEP il binasının önüne geldiklerinde ellerindeki silahlarla ateş etmeye başladılar. Taramalar sırasında HEP il binası, eski CHP milletvekili Hasan Değer'in evi ve pek çok işyeri tahrip edildi, dükkanlar hasar gördü. Sokaktaki insanlar hemen kahvelere girerken, herkes ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Semtte bulunan ev ve işyerlerinin hepsi ışıkları söndürüp, mermilerden korunmaya çalıştılar.

Diyarbakır eski milletvekillerinden Hasan Değer evine isabet eden kurşunların yerini gösteriyor

1000'in üzerinde polisin katıldığı bu gösteri bir cenaze töreni değil halka yönelik gözdağı ve saldırıdır. Evler ve işyerleri taranmış, halk tehdit edilmiştir. İçişleri Bakanı Sezgin'in "Halkın tezahüratı ve ilgisi bazı polisleri heyecanlandırmıştır" şeklindeki açıklaması da, "cesurca" ve "kahramanca" söylenmiş bir yalandan öteye gitmiyor.

Olay sırasında, orada bulunan ve gösteriyi görüntülemek isteyen Sabah Gazetesi Diyarbakır muhabirlerinden Ahmet Zafer Öztürk tartaklanmış, makinesine el konulmuştur.

HEP binasına yapılan saldırı sırasında aynı bina içinde bulunan Hayyam birahanesi de, içerde müşteriler varken taramadan nasibini aldı. Olayla ilgili olarak görüştüğümüz işletmeci Bedri Bilici 5 milyona yakın zararı olduğunu, camların kırıldığını ve elektrik tesisatının hasar gördüğünü belirterek: "Bu sabah da gelip birahaneyi kapattılar. Gerekçe olarak müzik sesinin çok fazla olduğunu ve çevreyi rahatsız ettiğini söylediler" dedi.

Ayrıca HEP meclis üyesi Cabbar Leygara HEP'te bir basın toplantısı düzenleyerek saldırıyı kınadı. Basın açıklamasında, demokratik ve yasal mücadelenin önünü tıkamak için yapılan bu tür provokasyonların bölgede var olan sorunların çözümünü değil çözümsüzlüğünü getireceğini belirten Leygara "Bu olaydan en başta her konuşmasında HEP'in imha edilmesi gereken bir hedef olduğunu açık bir şekilde ima eden Başbakan, İçişleri Bakanı sorumludurlar. Başbakan ve İçişleri Bakanı'nın hukukun üstünlüğünden söz etmeleri abesle iştigaldir." dedi.

Öte yandan HEP'liler Türk hukuku ve ceza sistemine güvenmediklerini ve bu nedenle, olayla ilgili olarak. Diyarbakır HEP yönetim kurulunun Avrupa insan Hakları Komisyonu'na başvuracağını belirtiyorlar.

Tuncelili öğrencilerden protesto

"Sapık öğretmen istemiyoruz"

6 Kasım günü, Tunceli Cumhuriyet Lisesi öğrencileri, kız öğrencilere sarkıntılık eden beden öğretmeni Kemal Uncu'yu derslere girmeyerek ve spor salonunda oturma eylemi yaparak protesto ettiler. Daha sonra öğretmenin cezalandırılmasını istemek amacıyla lise müdürünün odasına giden öğrenciler, müdürü yerinde bulamayınca Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gittiler. Ancak buradan da olumlu bir sonuç alamayan öğrenciler imza kampanyası açacaklarını belirttiler.

Öte yandan 10 Kasım günü aynı lisenin öğrencileri, düzenlenen "Atatürk'ü Anma" törenlerine katılmadılar. Okul önünde toplanan öğrenciler, TC'nin Kürt halkına karşı uyguladığı geleneksel asimilasyon ve kıyım politikasını protesto ederek dağıldılar.

ISIRGAN

"Neşe'nin kepek sorunu"

İnsan bir kere siyasi pusulayı Şaşırmaya görsün, ne yapacağını bilemez, ne ilke kalır, ne değer, ne de mücadeleye saygı. Öğrenci gençlik tüm enerjisiyle 6 Kasım boykotunun hazırlıklarına başlamıştır. Afişler asılmış, bildiriler dağıtılmıştır. Amaç öğrencileri duyarlı kılmak ve boykota katmak, YÖK'e ve devlet terörüne karşı çıkarmaktır.

Tüm bunlar olurken eski DY dergisi taraftarı bir öğrenci de üniversitesinde bu çalışmalara katkıda bulunuyor ve şöyle bir afiş asıyor: "Neşe'nin kepek sorunu bitti, ama öğrenci gençliğin gelecek sorunu bitmedi" İnsanlar bu nasıl afiş demeye kalmadan, afiş asıldığını gören polis öğrenci ile birlikte afişi de alıp karakola götürüyor. Afişe bakan polisler ne umup ne bulduklannın şaşkanlığını üzerlerinden attıktan sonra "Tehlikeli" bir şey olmadığını anladıklan afişi asabileceğini söyleyerek öğrenciye geri veriyorlar. Öğrenci de "zafer" kazanmış olmanın sevinciyle afişi tekrar gidip asıyor. "Ortak yanıtları" değide "ortak sorulan" bulmaya çalisanlardan başka ne beklenebilir ki? Hala örgüt olup olmamayi tartışan, devrimci değerleri sorgulayan bir anlayışa mensup birinin yaptığına şaşırmamak gerekir.

Polise yanlışlık yapmaya gelmiyor

Her akşam yüreğini hoplatan, polisleri ordan oraya koşturan alarmlardan birisi çalmaya başlıyor. Telsiz merkezi Beşiktaş'ta bir şirketten alarm aldığını heyecanını yenemeyecek bir şekilde bildiriyor. Ve Beşiktaş'ta görevli ekipler hızla çeşitli yollan takip ederek şirkete geliyor. Ama alarma yanlışhkla basılmıştır.

Bir Beşiktaş ekibi merkeze hitaben "Efendim alarma yanlışlıkla basılmış" diye bildiriyor. Merkezde kıyamet kopmuştur. "Şirket görevlisi ile görüştünüz mü?" sorusuna, aynı ekip "Bekçi ile görüştük. Kendisi itiraf etti. Karakol ekibi de geldi. İşin gereğini onlar yapacak" diye cevap alınca Beşiktaş Emniyet Amiri devreye girer, bütün öfkesiyle telsizden talimatlarını yağdırır. "O yanlıklıkla alarma basan görevliyi siz de Sâbâha kadar yanlışlıkla karakolda tutun." Polisi yanlışlıkla heyecanlandınp sinirlerini altüst etmenin cezası da bu olmalıdır ki, bir daha alarma basıp polislerini yüreklerini hoplatmasın.

Dağ fare doğurdu

Devlet bugüne kadar sayısız "faili meçhul" olayı aydınlatarak aldığı her görevin altından "yüzünün akıyla" çıkmayı başaran "Sezgin'in evlatlarını yüzüstü bıraktı. Şırnak'ı yakıp yıkan 23 "terörist'ten 22'si tahliye edildi. Basında ve TV'de günlerce Şırnak katliamının "sorumluları" ilan edilen ve idamla yargılanan "bölücülerden" geriye yalnızca bir kişi kalmıştı. Gel gör ki, o tek sanık da itirafçıydı. Devlete o kadar hizmet etmiş, itiraflarıyla senaryolarına ortak olmuş ama yine de yaranamamıştı. Doğrusu devlet gerçekten vefasızlık etmişti.

Merak ediyoruz ve soruyoruz,

Bu itirafçı Şırnak katliamını tek başına nasıl gerçekleştirmişti? Önce yakıp sonra mı yıkmıştı? Yoksa önce yıkıp sonra mı yakmıştı?...

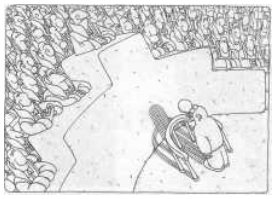

Dün dündür, bugün bugündür...

DEMİREL: *"Hadi bakalım şeffaf basın, öyle yüzüme bakmayın. Gelin de bir şeyler sorun."* (27.8.1992, Milliyet)

DEMİREL: *"Enflasyon Achile'in topuğu. Siz gazeteciler hep Achile'in topuğunu hedef alıyorsunuz. Olmaz böyle şey..."* (15.10.1992, Tercüman) "

"Her şey vatan için"

İktidar gelin arabasının önUne atlayan çocuklar gibi elinde bayrak toplumsal muhalefetin hızını kesmeye çalışıyor. Ama ne yazık ki, onları ezip geçecek olan halkın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi frene basınca duran araba değildir.

Cumhuriyet Bayramı(!) öncesinde başlatılan bayrak seferberliği ne denli çaresiz olduklarını gösteriyor. Evet artık seçim meydanlarında bile para etmeyen "vatan-millet-Sakarya" çığırtkanlığından medet umarak bayrak kampanyası düzenliyorlar. Peki niye? Hani halk sizi destekliyordu? Niye bunca çaba? Bunca şamata, bunca tören?.. Hani bitirmiştiniz? Bellerini kırmıştınız hani? Bush'tan telefonla aldığınız "güvencelerle" ülkeyi yöneterek yan yana fotoğraf çektirebilmek için ülkeler, kıtalar katederken birdenbire ortaya çıkan bayrak aşkı da ne oluyor?

Asın! Asın! Her yeri donatın bayraklarınızla. Garnizonlarınıza, işkencehanelerinize, her gün karınlarınızı doyurduğunuz batakhanelerinize, her yere asın. Manukyan'ların genelevlerini de unutmayın. Ne de olsa her şey vatan için...

Telefon fareleri ve marifetleri

İstanbul DGM'de, iki ankesörlü telefon söküldü, PTT tarafından 4 milyonluk fatura çıkartılan bu telefonların parasını savcılık ödemeyeceğini bildirdi.

Telefonlar ankesörlü olmasma ankesörlü de, telefon edildiği kadar jeton telefonlardan çıkmaz. Telefon fareleri aranır. Sonunda telefonların nasıl kullanıldığı ortaya çıkarılır. Telefonlara gelen kablolar kesilerek, buradan devreye girilmiştir. Gerek basın, gerekse avukat ve izleyiciler güpegündüz, herkesin gözü önünde bunu yapamazlar. Geriye geceleri, orada görevli polisler kalır. Meblağm bu kadar yüksek olması da/insanın aklına ister istemez 900'lü telefonların kullanılma olasılığını getiriyor,

Bastıkları evlerde karakol kurarak hazır telefon bulmuşken 900'lü telefonlarla Ahu Tuğba'lan, Hülya Avşar'lan arayanların, boyle bir yol keşfederek DGM telefonlarından bu numaralan aramaları çok görülmemelidir.

Patronunuz nihayet seçildi

Bu ülkede ulusal onuruna, kimliğine sahip çıkan, bağımsız bir ülkede yaşamaktan daha büyük özgürlüğün olmayacağını düşünen gazetecilerin kökü mü kurudu? Öyle bir sistem oluşturuldu ki, en iyi, en hızlı Amerikancı olmak, CIA'nın propaganda merkezlerinden kontrgerilla bürolarından geçmiş haberleri yayınlamak yükselmenin garantisi haline getirildi. Ve şimdi hemen herkes bunu en iyi yapan olduğunu göstermek için birbiriyle yarışıyor.

Demokrat Parti'nin 68'li adayı Bili Clinton "değişim" rüzgârlarıyla Amerikan seçmenini ikna etmeye çalışırken, "insan haklan" ve "demokrasi" sözcüklerini biraz sıkça tekrar etmiş olacak ki, bizimkilerin surat ifadesinin değişmesine neden olmuştu. Tekelci basın organları ve iktidar ortakları yeni "patronlan" olması muhtemel bir şahsın ağzından insan hakları ve demokrasi kelimelerinin fazlaca telaffuz edilmesinden bile rahatsız olmuşlardı. Halbuki bir bardak suda fırtınalar koparmaya hiç gerek yoktu[1]. Çünkü bugün iktidarda bulunan koalisyon ortakları da halkı düzen kanallarına aktabilmek için demokrasi ve insan hakları vaatlerinde bulunmuşlardı. Bu anlamıyla aralarında bir farktan değil, uyumdan bahsedilebilirdi.

Burjuva basının Clinton için hiç de hoş sözler sarfetmediği bir dönemde, aralarındaki bu uyumu ilk olarak burjuva basının ahlak diye bir kavram tanımayan kalemlerinden Cengiz Çandar fark etmişti. Döneklikte eline kimsenin su dökemeyeceği Cengiz Çandar, 5 Kasım 1992 günü Sabah gazetesindeki köşesinden herkese telaş edecek bir şey yok dercesine Clinton için "bizden biri" diyordu. Cengiz Çandar ,bir kez daha Amerikancılığı ne ölçüde özümsediğini kanıtlıyor ve satılmış olanla, dönek arasındaki en büyük farkı simgeliyordu.

Dönek bu düzenin yenilmezliğini, yıkılmazlığını görüp korkuyor ve solculuktan kalma yetenekleriyle düzenin köprü başlarından birini tutmaya çalışıyor. Bu düzenin sadık uşaklığını yapanlar ise tam tersine düzenin her an başlarına yıkılabileceğinden korkup ayrı noktalardan hareket edip aynı noktada birleşiyorlar. Bilimsel yöntemi sonuç belirliyor. Ve geldikleri noktada onları aynı kader bekliyor.

Kendisine saygısı olmayanların başkalarından ve hala hele hele kötü bir taklitleri oldukları toplumlardan saygı beklemeye de hakları yoktur. Ve onların kimliklerinde emperyalizmin adı vardır.

Meksikalı bir halk deyişi vardır. Meksikahlar bu halk deyişinde "Zavallı Meksika tanrıya bu kadar uzak, Birleşik Devletlere bu denli yakın" derler. Meksikalı için ABD'ye yakın olmak, onun gölgesini üzerinde hissetmek ulusal onuru rahatsız ederken, bizim tekelci burjuva basınımız için ABD'ye yakın olmak övünç kaynağıdır, erdemdir.

"Yeni dünya düzeni"nin imparatoru ABD, yeni başkanını seçerken, yeni-sömürge ülkemizin tekelci basın ornganlan da yeni bir sınavdan geçtiler. Ve her zamanki gibi bu sınavdan da yüzlernin akıyla çıktılar. Ulusal onurdan nasibini almamış burjuva basın, Amerikancılığını kanıtlamak için elinden geleni ardına koymadı. ABD tekelci burjuvazisinin bile demeye dilinin varmadığı sözleri onlar sarfetti. Fonda "toprak uğrunda ölen varsa vatandır" dizeleri eşliğinde Kuzey Irak için kahramanlık türküleri söylenirken, ar haya diye bir şey kalmayan burjuva basın hiç sıkılmadan "yeni patronumuz seçiliyor", "işte yeni patronumuz" manşetlerini fütursuzca attı.

Aşağılık kompleksi bir kimlik sorunudur. Ve bu ülkemiz tekelci burjuvazinin genel karakteri olmuştur. Kendi göbegm, kendi kesemeyen, emperyalizme bağımlı tekelci burjuvazi için erdem olan işbirlikçiliktir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin genel karakteri tekelci basın organlarında ABD'ye 'patronumuz' diyebilecek kadar ileriye gitmiştir,

Bu bir yanıyla ihanetin, ulusal onurdan yoksunluğun bir ifadesi iken, bir yanıyla da bir gerçekliğin, somut durumun sözcüklerle ifade edilişidir. Yıllarca devrimciler için "kökü dışarda" demagojisinin kullanarak halkı yanlarına almak için uğraşanlar, artık hiç sakınmadan kartları açık oynuyorlar. Ve Amerikancı aşağılık yüzlerini halka göstermekten sakınmadan, emperyalizmin pazarcılığına soyunuyorlar. Köklerinin dışarda olduğunu, efendilerinin Beyaz Saray'da oturduğunu artık gizlemeye ihtiyaç duymuyorlar. Onlar için Beyaz Saray'da kim olursa olsun fark etmiyor. İsmi Bush da olsa, Clinton da olsa değişmiyor. Onlar için efendisiz kalmamak, "yakınım olur, arada bir telefonla görüşürüz" deyip kendine övünç kaynağı çıkartacakları birileri olması yetiyor da artıyor.Ve buyüzden "yakınım olur" diye övünç kaynağı yaptıkları Bush seçimleri kaybedince yıkılmadılar.

Eski Romalıların "kral öldü, yaşasın kral" haykırışlarını andırırcasına Clinton'ı alkışlıyorlar. Bu nasıl milliyelik, bu nasıl vatanseverlik, bu nasıl nizden düşürmediğiniz vatan-millet edebiyatı? Vatansever, yurtsever sözü si hiç mi hiç yakışmıyor.

Bir kitap: Darağacından Notlar

"İşçi ölür iş yaşar"

Sınıflar mücadelesinde; ezilen halkların zaferi nasıl kaçınılmaz bir gerçekse, zafere gidilen yolda bedeller de öylesine somut bir gerçekliktir.

Önemli olan kayıpları, kazanımları, darbeleri zafere dönüştürmede hiçbir engel tanımamak, gerektiğinde bedenlerimizi bile düşmanı vuran silaha çevirebilmektir. Tarihi kanlarıyla yazmış, vücudunu silaha çevirmesini bilerek faşizmi kendi cephesinde, işkencede, hapishanede, darağaçlarında direnişleriyle yenmiş ve ölümsüzlüğü seçmiş devrimcilerden biri de Julius Fuçik.

Hitler faşizminin karabasan gibi Avrupa'ya çöktüğü 19401ı yıllarda Julius Fuçik, Çekoslovakya halkının Nazi işgaline karşı verdiği kurtuluş mücadelesinde Komünist Parti Merkezi Komite Üyesi iken esir düştü. Zindanlarda savaşı sürdürme sorumluluğu ile yaşamasını bildi. Komünizmin zaferinden hiçbir şüphesi yoktu. Yaşamı, zaferi görecek kadar uzun olmayacaktı. Fakat bir komünistin görevinin her ortamda devrim için yaşamak ve savaşmak olduğunu bilerek şehit düştü.

Julius Fuçik "İşçi ölür iş yaşar" bilinciyle zindanlarda yaşadıklarını, deney ve tecrübelerini olanaksızlıkları aşarak yazmayı ve dışarıya çıkarmayı başardı.

İşte "Darağacından Notlar" Julius Fuçik'in sayfa sayfa düşmandan kaçırılan direnişinin öyküsüdür.

Faşizmin elinde tutsak olabiliriz. Yüzlerce işkencecinin arasında çıplak vücut, kalın duvarlar ve demir parmaklıklar arasında aylar, yıllar geçirebiliriz. Fakat teslim olmamak, direniş bayrağını düşürmemek, bu cephede bir nefer olmasını bilmektir önemli olan.

Niçin savaştığını ve niçin yaşadığını unutmayan bir devrimciyi hiçbir kuvvet teslim alamaz. Nerede olursa olsun kavganın içindedir. Sömürüye karşı savaşan milyonlardan bir parçadır.

"Yalnız olmak istemiyoruz. Zaten yalnız değiliz. Biz dünyada göğsünü gere gere şarkı söylemeye cesaret edenlerdeniz. Onlar savaştalar tıpkı bizim gibi.

Hapishanelerde,
Soğuk işkence odalarından YOLDAŞLAR .
Savaşlarımızda yürüyemezsiniz gerçi
Ama bizlerlesiniz
Biz de sizlerle"

Bu onurlu kavgada ihaneti seçenler de var. Faşizmin saflarına savrulan, kendi yaşamlarını kurtarmak için yoldaşlarınınkini satan hainler. Julius Fu çik de tanır bunları.

" çevresinde aynı düşünceyi paylaşan yoldaşlarıyla sarılı olduğunda güçlüydü... Fakat düşman karşısında tüm gücünü yitirmiş kendi postunu kurtarmak için yoldaşlarını feda etti.

Cesaretini ve bilincini yitirmiş bir insanı görmek, sakatlanan bir insanı görmekten çok daha kötü. Güçsüzleşenler acınacak bir durumdalar. Nasıl yaşamları olacak onların? Bedeli bir yoldaşın yaşamıyla ödenmişse."

Julius Fuçik düştüğü zindandan kurtulamayacağını bilir. Fakat yaşama inatla sarılır. Çünkü bir devrimcinin yaşamı ölümle sınırlandırılamaz. Uğruna savaştığı ve düştüğü davadır onun yaşamı.

"Özlemini çektiğimiz şeyler gerçekleştiği zaman sizlerin yüce mutluluğunuzun bir parçasında yaşayacağız. Çünkü biz yaşamlarımızı ona katık ettik."

Ve keder yoktur devrimcide, zafere olan inanç ve gelecek mutlu günlerin özlemi vardır.

"Yaşamı sevdim ve onun güzelliği uğruna savaşa katıldım. Adım hiçbir zaman üzüntüyle anılmasın. Sevinç için yaşadım, sevinç uğruna ölüyorum."

Julius Fuçik bütün devrimciler gibi yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevdi.

Ankara Halk Sahnesi:

"Her repliğimizde kavgayı haykırıyoruz"

Saat sabahın beşi... İstanbul'da herhangi bir semtte, herhangi bir mahalle'de, herhangi bir evde, delik deşik olmuş duvarların arasında, gencecik bir insan uzanmış yatıyordu. Kim bu insan?.. Vücudunun her yeri parampar ça edildiği halde gözleriyle gülebilen... Bu insan bir devrimci... Şehit düşen bir gerilla.

Bu gülümsemeye sadık kalan ve bütün içtenliği ile paylaşan, her repliğinde mücadele kokan Ankara Halk Sahnesi yeni hedeflerle çalışmalarını sürdürüyor. Bir taraftan gündeme denk düşen, süreci karşılayan tiyatro oyunlarını hazırlarken, diğer yandan çeşitli alanlarda kültürel ve sanatsal faaliyetleri de sürdürüyor. Bunlardan DLMK'nın tiyatro çalışmaları ve, AYÖ-DER'lilerin tiyatro çalışmalarına yardım etmesini sayabiliriz.

Geçtiğimiz günlerde AHS Pir Sultan Demeği'nde düzenlenen etkinlikte Grup Ekin'le birlikte Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin hazırladığı Nazım'ın sözlerinden oluşan üç ayrı sokak oyunu oynadı.

Ertesi gün işçilerin düzenlediği bir pikniğe katılan AHS, işçilerin yanı sıra çevrede bulunan insanlar da çağrılarak oyunlarını oynadılar. Bir hafta sonra mücadele içerisinde yeni bir mevzinin açılışındaydılar. BEM-SEN'li memurların mücadelesinin giderek büyümesinin yarattığı coşkuyla oynandı. Hemen ertesi gün yeni bir mevzi daha açılıyordu. HÜKAD. Hüseyin Gazi halkının yanı başında olmaya ve onun sorunlarını çözme kaygısıyla yola çıkan HÜKAD bütün sıcaklığıyla mahalle halkını kucaklıyordu.

ODTÜ'de öğrenci derneğinin alternatif açılışında Grup Ekin'le birlikte omuz omuza halaylar çekildi ve AHS oyununu kavga sıcaklığıyla sergiledi.

Grup Ekin'in Burdur konserinde sergilediği iki oyunla seyreden insanların güvenini kazandı. Burdur halkıyla el ele yarınlara bakmanın sevinciyle AHS İstanbul'a hareket etti ve İstanbul BEM-SEN dayanışma yemeğinde AHS "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" diyen seslere ses katıyordu.

AHS duvarlara kanlarıyla inançlarını yazanların, onurla ölüme gidenlerin ve ölümsüzleşenlerin soluğunu hiç bırakmayacak. Onlara sahip çıktığı gibi layık da olacak.

GÜN İZİ

Ellerimizi yakalayın

Elif Sumru GÜREL

Oligarşi bugün artık halktan, mücadeleden yana aydın ve sanatçılara gösterdiği şiddet ve yasaklarda sınır tanımıyor. Sanatçılar devrimci değerlere sahip çıkmasın, sanatın dönüştürücü gücü kitlelerden uzak dursun istiyor.

Saldırıda öylesine pervasızlaştı ki, kendisine dokundu mu ve rahatsız oldu mu kitap fuarlarına bile tahammül edemiyor. Kitapları toplayıp götürüyor, yayınevi yöneticilerini gözaltına alıyor.

Onlar insani olan, emek ve onur mücadelesi içeren tüm eserlere, birikimlere düşmandır. Ama bizim direncimiz, baş eğmez tavrımız ve üretkenliğimiz onları geriletiyor. Gücümüzü halktan ve mücadele edenlerden alıyoruz. Bizim yapıtlarımız destansı direnişler yaratanların türküleriyle örülüyor. Tiyatromuz, müziğimiz, yazılarımız, filmlerimiz hayatı değiştiren, yıkan, yeniden yaratarak ilerleyen devrimci hareketin hızına güç, enerjisine maya katıyor.

Aydınlar, sanatçılar, böylesine onurlu, heyecan verici bir mücadeleyi sizler de soluyun, güzelliklerden, zenginliklerden mahrum kalmayın, yaratıcılıklarınıza sizler de yaratıcılığınızı katın. Bize ellerinizi uzatın, daha iyisini becerelim istiyoruz. Siz aydın ve sanatçıların yanımızda olmasını istiyoruz. Adımlarını biz attık ama bir imza bile vermekten çekindiğiniz oldu. Eleştirdiğimizde kapıları yüzlerimize kapattınız, telefonlarımıza bile çıkmaktan çekindiniz. Varsın olsun, biz yine de sizleri yanımızda görmek istiyoruz. Ne dersiniz, mücadeleyi soluyan, mücadeleyle yaşayan ve üreten biz devrimci sanatçılar yanlış mı yapıyoruz?

"Kondular", "Karadeniz", "Mısrı" türküleri gibi halkın iyi. den, güzelden yana gelişmeye açık değer ve geleneklerine sahip çıktığımız için basitleşip, ilkelleşiyor muyuz? Türk ve Kürt halkının ortak mücadelesini savunduğumuz ve bunun için emek harcadığımızda boşa kürek mi çekiyoruz? Bunlar için yargılanmak çok sıradan, günlük bir olay mı? Çağdaş olmak adına bencil duygularla hareket etmiyor, kendi çıkarımızdan çok halkın çıkarlarına sahip çıkıyor, üretimlerimizde bireye değil de emekçilerin, devrimcilerin yaşantılarına yer veriyorsak hata mı yapıyoruz? Ayşe Gülen'in katledilmesinin sizce hiç mi anlamı yok? Teslim olmayıp, çatışarak duvarlara kanlarıyla mücadelelerini yazan, adını bilip, yüzünü dahi tanımadığımız bu insanları türkülerimiz ve oyunlarımızda anlatırken bizler terörizmi mi övüyoruz? 12 Temmuz, 16-17 Nisan katliamlarının yaşandığı bir ülkede bulunmak vicdanımızı hiç mi rahatsız etmiyor, yaratıcılığımız bunları yakalamaktan çok mu uzak? Biz gecekondulu insanları, cezaevleri direnişlerini, emekçi halkımızın acı ve umutlarını anlatırken, siz artık daha ne kadar bu ülkenin gerçeklerinden kaçacaksınız? Kendinize nasıl çağın tanığı, aydını diyebileceksiniz?

Biz yine de sizleri de yanımıza çağırıyoruz. El ele verdiğimizde, omuz omuza yürüdüğümüzde gücümüzle neleri başardığımızı daha önce gördük. "Emperyalist savaşa karşı sanatçılar komitesi" bunun en güzel örneklerinden birisi değil miydi?

Biz sizin adımıza üzülmüyor değiliz. "Bu kadar güçsüz müyüz" diye sormaktan kendimizi alamıyoruz. Artık bencillikleri üzerimizden atalım, çıkarcılıktan sıyrılalım. Romanlarımızda, oyunlarımızda, tualinizde devrimcilere de yer olsun. Şarkılarımızda "kaybolanları" da görebilelim. Sinema perdelerinde emekçi halkımızın hayatı saran mücadelesini görmek bizleri olduğu kadar halkımızı da mutlu kılacaktır. Gelin katliam, işkence ve kayıplar konusunda protestolarımızda sizin de tuzunuz bulunsun.

Devrimciler eleştiriye de kapalı değildir. Yalnız, samimi ve dürüst olmak koşuluyla...

Şimdi artık şeffaflıkla, demokratik açılım maskeleriyle üzerimizde oluşturulan tereddütleri yıkalım. Bu konudaki beklentilerinizin boşa çıktığım, umutlarınızın kırıldığını görmüyor değiliz. Hatta bazılarınız bir şeyler yapabilmek amacıyla arayış içinde. Elinizi uzatın bize. Emekçilerin iktidarı için sorumluluklar, bedeller omuzlayan devrimcilerin yüküne omuz, sesine ses verin.

Biz hiçbir zaman bedel ödemekten kaçınmadık. Yenilerini ödemeye hazırız.

Yüzümüzü halka, devrimcilere dönelim. Her adımı attığımızda üzerimizdeki ağır perdeyi kırmanın ne kadar kolay olduğunu göreceğiz. Örgütlü hareket edeni, sistemli düşüneni, halkın değerlerine inanıp güveneni, kaynağını mücadeleden alanı yenmenin ve geriletmenin mümkün olmayacağını da...

Böyle zenginleşecek sanatımız. Böyle anlamlı kılınacak ürünlerimiz. Göreceğiz geniş yığınlarla buluşup, onları nasıl motive edebildiğimizi, dönüştürebildiğimizi.

yorum... yorum... yorum...

Bush öldü yaşasın Clinton

Bush mu Clinton mu? Yeni patronumuz kim?

Onursuzca bir uşaklık yarışının peşinden koşanlar, "giden ağam gelen paşam" diyerek Bush'u unutup Clinton'daki cevherleri, "Türk dostluğunu" keşfe çıktılar.

Bu ülkede cumhurbaşkanları, başbakanlar hatta iktidara aday partilerin başkanları, kilit noktalardaki bakanlar, bürokratlar "temiz" sicillerini CIA'dan tescil ettirip, "Beyaz Saray'dan "uygundur" onayı alarak bu mevkilere yükseldiler.

Bu ülke ABD'nin yeni-sömürgesidir. Ankara'dan ve TBMM'den yönetilir görünür. Ama "patronumuz" denilen başkanın ikametgahı Beyaz Saray'dan yönetilir. Bu ülkenin en hayati kararları Beyaz Saray'da alınır ve uygulamaya konulur. Halkın "temsilcileri" milletvekilleri, partiler, parti başkanları ve yöneticileri günlerce, aylarca hatta yıllarca sonra öğrenirler. Bu ülkenin kaderi ABD başkanlarınca çizilir ve onun için "patronumuz seçildi" deyişi yadırgatıcı değildir.

1962 yılında Karayipler krizi patlak verene, Küba'ya nükleer başlıklı füzeler yerleştirilene kadar ülkemizde nükleer başlıklı Jüpiter füzelerinden CIA'nın kulağına fısıldadığı en güvenilir birkaç yöneticimin dışında kimsenin haberi bile olmamıştır. ABD Küba'ya saldırıda bulunursa, SB'nin de ülkemizdeki Jüpiter füzelerini vuracağı ve ülkemizin nükleer bir savaşın eşiğinden döndüğü yıllar sonra öğrenilmiştir.

Körfez savaşında İncirlik Üssü'ne Irak'a bomba yağdıran ABD uçaklarının birinin inip diğerinin kalktığını, kulağı Beyaz Saray'a uzanan telefona dayalı Özal'ın dışındakiler ve kamuoyu dört gün sonra CNN'den öğrendiler.

Patronların patronu değişti. Uşaklar uşaklığına devam ediyor...

Bu ülkede Genelkurmay başkanlarına, başbakanlara yasak bölge ve üsler vardır. Buralara kimlerin gireceğine CIA karar verir.

Bu ülkede Beyaz Saray istedi diye darbeler yapılır, hükümetler alaşağı edilir, hükümetler kurulur. Başbakanlar, bakanlar değiştirilir. Ünönü ABD'ye sadakatte kusur etmediği, sadece patron Johnson'un Kıbrıs'la ilgili uyarı mektubuna karşı "Dünya yeniden kurulur. Türkiye orada yerini alır." dediği için Başbakanlığını kaybetmiştir. 12 Eylül'ün, 12 Mart'ın arkasındaki güç CIA'dır, cuntacıların iki partili demokrasicilik oyununu "bozup" üçüncü parti olarak ANAP'ı devreye sokup iktidar adaylığına oynatan da aynı güçtür.

Aslında bu ülkeyi ne parlamento, ne partiler, ne de kararlarına buralarda parmak kaldırtan MGK yönetir. Bu ülkenin yöneticileri her zaman Beyaz Saray'da oturur. Dün Bush'du bugün Clinton'dır. "Patron" dedikleridir.

Bu yeni-sömürge bir ülkenin kaderidir. Bu ülkede onun için Bush'un kaybedişine sabık patron olması sıfatıyla gözyaşı dökülür, Clinton'a da yeni patron olduğu için sevinç çığlıkları patlatılır.

Burası öyle bir ülkedir ki, gedikli Amerikancılar, Beyaz Saray'da oturanlara uşak ruhuyla dolu dolu patronumuz diyenler en gözde "vatanseverler", Beyaz Saray'ın patronluğuna karşı çıkanlar, bağımsız, onurlu bir ülke isteyenler vatan haini ilan edilirler.

Bunun için bu ülkede bağımsızlık isteyenler işkenceden geçirilir, zindanlara atılırlar.

Bunun için bu ülkede gerçek vatanseverler, yurtseverler olmak zor ama bir o kadar onurlu ve şerefli bir iştir.

Emperyalizm çaresizdir

SB başta olmak üzere Avrupa'nın sosyalist ülkelerinin revizyonist politikalar eşliğinde kapitalizme açılmaları, emperyalist dünyada bunalımlardan kurtularak sonsuza kadar rahat ve huzur içinde yaşayabileceği hülyaları yarattı. Emperyalist dünya kendisini bununla avuturken halkları bu hayallerle aldatıyordu.

Emperyalizm dünyanın tek hakimi olduğunu ilan ediyordu. Sosyalizmin işi bitmiş, emperyalizm yükselişe geçmişti. Çok geçmedi, emperyalist dünyadaki sarsıntılar ve yıkımlar bu hülyaları tuz buz etti. Sosyalist blokun dağıtılmasıyla emperyalistlere geniş pazar alanları açıldı. Ama değişen fazla bir şey olmadı. Emperyalistler buralardan pay kapmak için birbirleriyle kıyasıya rekabete girdiler. Birbirlerinin kuyusunu kazarlarken, krizden kurtulmak şöyle dursun, daha da derinleşmesinin sarsıntısını önleyemediler. Kapitalizmin krizinin, sosyalist dünyanın varlığının değil, kendi iç işleyişinin kaçınılmaz sonucu olduğu ve bunu önleyemeyeceği bir kez daha ortaya çıktı. Pazarların genişlemesi de kapitalizmin hastalığına çare olamadı.

Avrupalı emperyalistler tehlike sinyalleri veriyor. İşsizlik artarken enflasyon bir türlü aşağıya çekilemiyor, büyüme sıfırlanıyor. Eksi hanesine düşüyor.

İngiltere'de 31 kömür madeni ocağı kapatılması kararıyla 30 bin maden işçisi sokağa atılmaya çalışılıyor. Demiryolu nakliyeciliği başta olmak üzere, diğer sektörlerde iş hacminin daralmasıyla 70 bin işçi daha sokağa atılmaya hazırlanıyor. Bugün işgücünün % 10.1 'i olan yaklaşık 3 milyon kişi işsizdir. Ekonomik durgunluk nedeniyle Ağustos ayındaki sanayi üretimi % 0.3 gerileyerek en düşük düzeye ulaşmış bulunuyor. Durgunluğun getirdiği talep yetersizliği sonucu 1991'de iflas eden şirketlerin sayısını 30 binden 50 bine ulaştı.

İhracat düşerken yatırımlar azaldı. Ve sadece Ağustos'ta % 3 oranında düştü.

Batı Almanya Doğu Almanya'yı Yuttu Ama Bir Türlü Sindiremedi

Dünyada ikinci süper güç durumuna geleceği beklenen Almanya, ekonomik durgunluk içerisinde bunalımlı günlerle çalkalanıyor. On binlerce işçi işten çıkarılırken, daha şimdiden yalnızca otomotiv sanayiinde 200 bin kişinin işini kaybedeceği hesaplanıyor. Doğu kesiminde % 14.4 olan işsizlik oranı Batıda % 5.8 oranında seyrediyor. Doğu ile Batı arasındaki çelişki giderek büyüyor ve bu toplumsal huzursuzluğu daha da büyütüyor. Çelişkiler derinleştikçe krizin şiddeti Almanya'da toplumsal huzuru kaçırıyor. Alman hükümeti de çareyi ingiltere gibi "kemer sıkma" politikalarında arıyor. Yükün ağırlığı yine emekçilerin omuzlarına yükleniyor. Çeşitli mallara zam, vergiler ve "tasarruf önlemleri" gündeme getirilirken benzine % 10 zamla birlikte KDV % 16'ya çıkarılıyor.

Yıllardır "refah ve bolluk ülkesi" bir "cennet" gibi gösterilen isveç'de bunalımdan yakasını kurtaramıyor, işsizlik son iki yıldır hızlı bir artış gösteriyor. Bu yıla alt işsizlik oranı % 6'ya tırmandı. Ve son yılların en yüksek oranına ulaştı.

Ekonomik büyüme '92 yılında % 1.5 civarına düştü. '93 yılına kadar ise ekonomide büyüme beklenmiyor. Harcanabilir gelirde oran % O'dır. Ve '93 yılında kişi başına harcanabilir gelirin ise % 3 oranında düşerek -3 oranına gelmesi bekleniyor.

Çare değişmiyor ve krizin yükü emekçilere bindiriliyor. Kısaca sosyal haklarda indirim, vergilerde artış getiriliyor.

ABD ekonomisindeki başaşağıya yuvarlanış Körfez savaşı "kahramanı" Bush'u da tepetaklak yaptı. Clinton kazanmasını kendi başarısından çok ABD ekonomisinin bu yuvarlanışına borçlu. Silah ve petrol tekelleri yeni bir yüze ihtiyaç duyarlarken, Amerikan halkı da yediğinden içtiğinden bir şeyler alıp götüren, sosyal durumunu sarsan Bush'u değil, Clinton'ı tercih etti. İşsizliğin %'10 lara tırmandığı, dış borçların 200 milyar doları aştığı bir Amerika yaratanın, seçimleri kaybetmesi değil kazanması sürpriz olurdu. Emperyalizmin imparatoru ekonomisine istikrar kazandıramıyor. Yutacağı büyük bir pazar önünde dururken, düze çıkacak ve soluklanacak çareler bulamıyor. Dev gibi gözüken bu emperyalist çehrenin altında bu çaresizlik ve bunalıma yenilme yatıyor. Sosyalizm iflas etmiş, bitmiş, tükenmiştiı(I). Kapitalizm refah ve huzur vaat ediyordu. Sonuç ortada. Emperyalizmin çürüyüşünü ve tükenişini sosyalizmden yeni mevziler kazanıp taze kan alması da durduramıyor. Sosyalizm yeniden aranır hale geliyor.

Kapitalizmin sosyalizmden geriye kalan ne varsa tuz buz ettiği Rusya'da, sosyalizm daha sağlıklı yeniden boy atıyor. 17 Ekim devrimi bürokratik devlet törenleriyle değil, sosyalist değerlere sahip çıkan coşkun kitlelerle kutlanıyor. Emperyalist dünya yakasını kurtaramadığı bunalımıyla birlikte, sosyalizmin aranır hale gelmesinin rahatsızlığını duyuyor.

Görüldüğü gibi emperyalist ülkeler ne refah içindeler, ne de sosyalizmi iflas ettirip alt edebildiler. Kapitalizm, özel mülkiyete dayanan artı-değer sömürüsünün adaletsizlikler ve haksızlıklar üzerine yükselen acımasızlıklarla dolu sistemidir. Ücretli köleliktir. Emek-sermaye çelişkisi derinleşerek sürekli kendisini üretir. Ve bu çelişki toplumu sürekli bir istikrarsızlığa taşır. Bu değiştirilemez gerçekliğin dayattığı olumsuzluklardan tek kurtuluş yolu SOSYALİZMDİR. Emperyalist dünya boşuna umutlanıyor Ömrünü biraz daha uzatmasına seviniyor. Bir türlü ezemediği iç çelişkileri onu yiyip bitirecek, emekçi sınıflar sosyalizmi daha güçlü ve sağlıklı temellerde kuracaklardır. Emperyalist dünya bunalımdan bunalıma sürüklendikçe sosyalizmden kaçamayacak, devrimler 70'li yıllarda olduğu gibi yine kabusu haline gelecektir.

"Kirli savaş"a karşı gerilla savaşı

- **Bugün oligarşi kendi deyimiyle halka karşı "topyekün" bir saldırı içerisindedir. Her gün en az birkaç cinayete imzasını atıyor, katliam yapıyor, gözaltına alıyor, kaybediyor. Bu savaş gerçeğinin merkezinde kontrgerilla bulunuyor. Kontrgerilla topyekün savaşı oligarşi adına yönlendiriyor ve savaşın kurmaylığını üstleniyor.**
- Kontrgerilla sadece bir provokasyon çetesi, devrimcilere, halka yönelik cinayet şebekesi değildir. Kontrgerilla devrimci iç savaşı bastırmaya yönelik "özel savaş" uygulamak üzere oluşturulmuş örgütlenmeler ve bu örgütlenmelerin yürüttüğü savaş bütünlüğüdür. Halka savaş açan karşı-devrimci bir cepheleşmedir.
- **Kontrgerilla merkezli "kirli savaş"a, "topyekün savaş"a karşı devrimciler, ilericiler, yurtseverler, bütün Türkiye halkları, devrimci iç savaşı örgütlüyorlar. Hiçbir yer ayırt edilmeksizin bütün cephelerde bu savaşın kurallarına göre hazır olunmalı, buna göre mevzilenilmelidir. Devrimci savaşın merkezinde ise gerilla savaşı vardır.**

Cizre ateş altında

- **Güney Kürdistan'ı işgal edenler şimdi ellerinde sahte zafer bayraklarıyla dolaşıyorlar. Savaş birçok cephede birden sürüyor. Psikolojik savaş cephesinde kendi moral çöküntülerini halkın, devrimcilerin ve yurtseverlerin üzerlerine yıkmak isteyenler, diğer yandan Kürt-Türk düşmanlığını yükseltmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Batı'nın küçük kentlerinin Kürtlerden temizlenmesi operasyonu sürüyor. Bu kez Alanya'da, Kuşadası'nda jandarma, polis, belediye, kaymakam, vali ve sivil faşistler işbirliği halinde Kürt halkına karşı saldırıya geçtiler. Iğdır'da gösteri yapan Kürtlerin üzerine ateş açtılar.**
- TC ordusu Güney Kürdistan'da işi garantiye almak isterken, faşizmin yönetücileri "Sıra iç harekatta" diyorlar. "İç harekat"ın ne anlama geldiği Cizre'de görüldü. Şırnak, Çukurca, Kulp'tan sonra Cizre de tankların, topların, M-16'ların ateşi altında. Kürtleri yalnız bir halk olarak oradan oraya süreceklerini sananlar yanılıyorlar. Türk ve Kürt halklarının kardeşliği, birlikte mücadelesi ve gerilla savaşı onların bu kirli savaşını parçalayacaktır.

Devrimci geleneklerimiz unutulmamalıdır

- **Faşizmin azgın saldırıları karşısında, savaşanları yalnız bırakanlar boşuna birlik lafı etmesinler. Birlik isteğinde samimi olanlar önce, faşizmin saldırıları karşısında omuz omuza savaşacaklarını göstermelidir. Birlik için gereken güven ortamı ancak böyle oluşur.**
- Ülkemizde gerilla savaşının gerekliliğini artık kimse reddedemediğine göre ya silah sıkılacaktır, ya yok olunacaktır. Hala bunun ayrımına varamamış olanlar varsa önce bu görülmelidir. İkincisi, faşizm bugün öncelikle savaşan güçlere saldırmaktadır. Artık barajı yıkabileceklerine ihtimal vermiyoruz, ama aksi olursa, taşkının altında herkes kalır. Bu nedenle bir olasılık olarak dahi –aksi istenmiyorsa– baraj güçlendirilmelidir. Bu görev herkesindir. Faşizmin saldırıları karşısında bütün dünya devrimcilerinin onur duyacağı bir direniş sürdürülüp, iç savaşın ülke çapında yaygınlaştırılması çabası artırılırken, sol, gücünü, olanaklarını zorlamak, küçük hesaplardan kurtulmak zorundadır.